

დაბადება

1	1	ბჱ	57
ა	1	ბბ	60
ბ	4	ბჱ	64
გ	6	ბბ	66
დ	8	ბ	69
ე	10	ბჱ	72
ვ	12	ბბ	77
ზ	14	ბჱ	80
თ	15	ბბ	81
ი	17	ბჱ	84
კ	20	ბბ	87
ქ	21	ბ	89
ღ	24	ბჱ	93
ყ	25	ბბ	95
შ	27	ბ	97
ჩ	29	ბჱ	99
ც	31	ბბ	104
ძ	32	ბჱ	108
წ	34	ბბ	111
ჭ	37	ბჱ	114
ხ	41	ბბ	116
ყ	42	ბ	119
შ	45	ბჱ	122
ჩ	47	ბბ	124
ც	49	ბ	127
ძ	54		

წიგნი დაბადებისა, რომელსა ეწოდების ებრაელთაგან ბერესით

1 დასაბამად ქმნა ღმერთმან ცაჲ და ქუეყანაჲ.

² ხოლო ქუეყანაჲ იყო უხილაჲ და განუმზადებელ და ბნელი ზედა უფსკრულთა. და სული ღმრთისაჲ იქცეოდა ზედა წყალთა.

³ **4** თქუა ღმერთმან: იქმენინ ნათელი და იქმნა ნათელი.

⁴ **5** იხილა ღმერთმან ნათელი, რამეთუ კეთილ. და განწვალა ღმერთმან შორის ნათლისა და შორის ბნელისა.

⁵ **6** უწოდა ღმერთმან ნათელსა დღე და ბნელსა უწოდა ღამე. და იქმნა მწუხრი და იქმნა განთიად დღე ერთი.

⁶ **7** თქუა ღმერთმან: იქმენინ სამყარო შორის წყლისა

და იყავნ განმყოფელ შორის წყლისა და წყლისა. და იქმნა ეგრეთ.

⁷ **8** განყო ღმერთმან შორის წყლისა, რომელი იყო ქუეშე კერძო სამყაროდსა და შორის წყლისა ზედა კერძო სამყაროდსა.

⁸ **9** უწოდა ღმერთმან სამყაროსა ცაჲ და იხილა ღმერთმან, რამეთუ კეთილ. და იქმნა მწუხრი და იქმნა განთიად დღე მეორე.

⁹ **10** თქუა ღმერთმა შეკერბინ წყალი ქუეშე კერძო ცისა შესაკრებელსა ერთსა, და გამოიხინდინ ჳმელი. და იქმნა ეგრეთ. და შეკრბა წყალი ქუეშე კერძო ცისა შესაკრებელ-

თა მათთა. და გამოჩნდა კმე-
ლი.

10 **წ**უწოდა ღმერთმან კმელ-
სა ქუეყანად და შესაკრებელ-
სა წყალთასა უწოდა ზღუებ.
და იხილა ღმერთმან, რამეთუ
კეთილ.

11 **წ**თქუა ღმერთმან: აღმოა-
მორჩენ ქუეყანამან მწუანვი-
ლი თივისად. მთესველი თეს-
ლისად, ნათესავობისაებრ და
მსგავსებისა და ხე ნაყოფიე-
რი მყოფელი ნაყოფისა, რომ-
ლისა თესლი მისი მის თა-
ნა მსგავსებისაებრ ქუეყანასა
ზედა. და იქმნა ეგრეთ.

12 **წ**გამოიღო ქუეყანამან მწუ-
ანვილი თივისად, მთესველი
თესლსა ნათესავობისაებრ
და მსგავსებისაებრ და ხე ნა-
ყოფიერი, მყოფი ნაყოფისად,
რომლისა თესლი მისი მის
თანა ნათესავობისაებრ ქუე-
ყანასა ზედა. და იხილა ღმერ-
თმან, რამეთუ კეთილ.

13 **წ**იქმნა მწუხრი და იქმნა
განთიად დღე მესამე.

14 **წ**თქუა ღმერთმან იქმენინ
მნათობნი სამყაროსა შინა
ცისასა მნათობად ქუეყანისა
განსაყოფელად შორის დღი-

სა და შორის ღამისა. და იყუ-
ნედ სასწაულებად დღეებად
და ჟამებად და წელიწადებად.

15 **წ**იყუნედ განმანათლებე-
ლად სამყაროსა ცისა, რათა
ჩნდეს ქუეყანასა ზედა. და იქ-
მნა ეგრეთ.

16 **წ**შექმნა ღმერთმან ორნი
მნათობნი დიდნი: მნათობი
დიდი მთავრობად დღისა. და
მნათობი უმრწემესი - მთავ-
რობად ღამისა. და ვარსკუ-
ლავნი.

17 **წ**დასხნა იგინი ღმერთმან
სამყაროსა ცისასა, რათა
ჩნდენ ქუეყანასა ზედა.

18 **წ**მთავრობდენ დღესა და
ღამესა და განწვალებდენ შო-
რის ნათლისა და შორის ბნე-
ლისა. და იხილა ღმერთმან
ნათელი, რამეთუ კეთილ.

19 **წ**იქმნა მწუხრი და იქმნა
განთიად დღე იგი მეოთხე.

20 **წ**თქუა ღმერთმან: გამოი-
ღედ წყალთა ქუეწარმავალე-
ბი სამშვნველთა ცხოველთად
და მფრინველნი ფრინვალე-
ნი ქუეყანასა ზედა ჩემისაებრ
ცისა. და იქმნა ეგრეთ.

21 **წ**შექმნა ღმერთმან ვეშაპ-
ნი დიდნი და ყოველი სუ-

ლი ცხოველთა ქუეწარმავალთაჲ, გამოიღეს წყალთა ნათესაობისაებრ მათისა ყოველი მფრინველი მფრინვალენი ნათესაობისაებრ. და იხილა ღმერთმან, რამეთუ კეთილ.

22 **ტ**აკურთხნა იგინი ღმერთმან მეტყუელმან: აღორძლით და განმრავლდით. და აღავსენით წყალნი ზღვსანი. და მფრინველნი განმრავლდედ ქუეყანასა ზედა.

23 **ტ**იქმნა მწუხრი და იქმნა განთიად დღე მეზუთე.

24 **ტ**ექვა ღმერთმან: გამოიღედ ქუეყანამან სამშენველი ცხოველი ნათესაობისაებრ ოთხფერჯთა და ქუეწარმავალთა და მწეცთა ქუეყანისათა ნათესაობითი. და იქმნა ეგრე.

25 **ტ**მექმნა ღმერთმან მწეცნი ნათესაობითნი და საცხოვარნი ნათესაობისაებრ მათისა და ყოველი ქუეწარმავალი ქუეყანისა ნათესაობისაებრ მათისა და იხილა ღმერთმან, რამეთუ კეთილ.

26 **ტ**ექვა ღმერთმან: ვქმნეთ კაცი ხატებისაებრ ჩვენისა

და მსგავსებისაებრ. და მთავრობდეს თევზთა ზღვსასა და მფრინველთა ცისათა და პირუტყუთა და მწეცთა ყოველისა ქუეყანისა ყოველთა ქუეწარმავალთა მავალთა ქუეყანასა ზედა.

27 **ტ**მექმნა ღმერთმან კაცი სახედ თვსად და ხატად ღმრთისა მექმნა იგი, მამაკაცად და დედაკაცად ქმნა იგინი.

28 **ტ**აკურთხნა იგინი ღმერთმან მეტყუელმან: აღორძლით და განმრავლდით. და აღავსეთ ქუეყანაჲ და ეუფლენით მას. და მთავრობდით თევზთა ზღვსათა, და მფრინველთა ცისათა, და ყოველთა პირუტყუთა, და ყოველსა ქვეყანასა და ყოველთა ქუეწარმავალთა, მავალთა ქვეყანასა ზედა.

29 **ტ**ექვა ღმერთმან: აჰა, მიგცე თქვენყოველი თივა სათესავი მთესველი თესლისაჲ, რომელ არს ზედა ყოვლისა ქვეყანისა. და ყოველი ხე, რომელსა აქუს თავსა შორის თვსსა ნაყოფი თესლისაჲ სათესავი, თქუნდა იყოს საჭმელად.

³⁰ **☩**ყოველთა მგეტა ქვეყანისათა და ყოველთა მფრინველთა ცისათა. და ყოვლისა ქუეწარმავალისა, რომელი ვალს ქვეყანასა ზედა, რომელსა აქუს თავსა შორისთვისსა სული სიცოცხლისა, და ყოველი თივა მწვანვილისა საჭამადად და იქმნა ეგრეთ.

³¹ **☩**იხილნა ღმერთმან ყოველნი, რაოდენნი ქმნა, და აჰა კეთილ. ფრიად,და იყო მწუხრი და იქმნა განთიად დღე მეექუსე.

4 და სრულ იქმნეს ცაჲ და ქვეყანა და ყოველი სამკაული მათი.

² **☩** განასრულა ღმერთმან დღესა მეექუსესა საქმენი მისნი, რომელნი ქმნა. და დასცხრა დღესა მეშვიდესა ყოველთაგან საქმეთა მისთა, რომელნი ქმნა.

³ **☩** აკურთხა ღმერთმან დღე მეშუდე და წმიდა-ყო იგი, რამეთუ მას შინა დასცხრა ყოველთაგან საქმეთა მისთა, რომელთა იწყო ღმერთმან ქმნად.

⁴ ესე წიგნი შესაქმისა ცისა და ქვეყანისაჲ, ოდეს შეიქმნნეს დღესა მას, რომელსა შექმნნა ღმერთმან ცაჲ და ქვეყანაჲ და.

⁵ ყოველი მწვანვილი ველისა პირველ ყოფად ქუეყანასა ზედა და ყოველი თივა ველისა პირველ აღმოცენებადმდე, რამეთუ არ-ლა ეწვიმა ღმერთსა ქუეყანასა ზედა და კაცი არა იყო მოქმედ ქუეყანისა.

⁶ ხოლო წყარო აღმოვიდოდა ქვეყანით და რწყვიდა პირსა ყოვლისა ქვეყანისასა

⁷ **☩** შექმნა უფალმან ღმერთმან კაცი მტუერისა მიმღებელმა ქვეყანისაგან. და შთაბერა პირსა მისსა სული სიცოცხლისაჲ და იქმნა კაცი იგი სულად ცხოველად.

⁸ **☩** დაასხა ღმერთმან სამოთხე ედემისა აღმოსავალით და დადვა მუნ კაცი იგი, რომელ შექმნა.

⁹ **☩** აღმო-ვე-აცენა ღმერთმან მერმე ქვეყანით ყოველი ხე შუენიერი ხილვად და კეთილი საჭმელად და ხე ცხოვრებისა - შორის სამოთხესა და

ხე იგი - ცნობად კეთილისა და ბოროტისა.

10 ხოლო მდინარე გამოვალს ედემით მორწყვად სამოთხისა, მიერ განიყოფვის ოთხად თავად.

11 სახელი ერთისა - ფისონ. ესე არს, რომელი გარემოვლის ყოველსა ქვეყანასა ევლატისასა, მუნ, სადა-იგი არს ოქროდ.

12 ხოლო ოქრო მის ქვეყანისად კეთილ, მუნ არს ანთრაკი და ქვად იგი კაპოეტი.

13 და სახელი მდინარისა მეორისა - გეონ. ესე გარემოვლის ყოველსა ქვეყანასა ეთიოპიისასა.

14 მდინარე მესამე - ტიგრისი. ესე ვალს წინაშე ასურეთსა, ხოლო მდინარე მეოთხე ევფრათი.

15 მოიყვანა უფალმან ღმერთმან კაცი, რომელი შექმნა, და დაადგინა იგი სამოთხესა მას საშვებელისასა საქმედ მისა და დაცვად.

16 ამცნო უფალმან ღმერთმან ადამს და ჰრქუა: ყოველისაგან ხისა სამოთხისა ჭამით შჭამო.

17 ხოლო ხისა მისგან ცნობადისა კეთილისა და ბოროტისა არა შჭამოთ მისგან, რამეთუ, რომელსა დღესა შჭამოთ მისგან, სიკუდილითა მოსწყდეთ.

18 თქვა ღმერთმან: არა კეთილ არს ყოფად კაცისა ამის მარტოსა, უქმნეთ მაგას შემწე, მსგავსი მაგისი.

19 და-ვე-ჰბადა უფალმან ღმერთმან ყოველი მკეცი ველისად ყოველი მფრინველი ცისად და მოიყვანა იგინი ადამისა ხილვად და ყოველთა მშენვიერთა ცხოველთა, რომელიცა უწოდა ადამ, იგი არს სახელი მათი, რადი უწოდოს მათ.

20 ყოველი, რომელი უწოდა მათ ადამ სახელები ყოველთა საცხოვართა და ყოველთა მფრინველთა ცისათა და ყოველთა მკეცთა ქვეყანისათა, ხოლო ადამისი არა ეპოვა შემწე მსგავსი მისი.

21 სდვა ღმერთმან განკვრვებად ადამს და დააძინა: მოილო ფერცხალი ერთი გუერდისა მისისა. და აღმოუვსო გორცითა მის წილ.

22 **წ**ალუმენა უფალმან ღმერთმან გუერდი, რომელ მოილო ადამისგან, ცოლად და მოიყვანა იგი ადამისსა:

23 **წ**თქვა ადამ: აწ ესე ძუალი ძუალთა ჩემთაგანი და ჯორცი ჯორცთა ჩემთაგანი. ამას ეწოდოს ცოლ, რამეთუ ქმრისა მისისაგან გამოღებულ იქმნა იგი.

24 ამისთჳს დაუტეოს კაცმან მამად თვისი და დედა თვისი და შეეყოს ცოლსა თვისსა

25 **წ**იყვნენ ორნივე იგი ერთ ჯორც. და იყვნეს ორნივე შიშუელ: ადამ და ცოლი მისი, და არა ჰრცხუნოდა.

ჟ ხოლო გუელი იყო უგონიერეს უფროდს ყოველთა მკეცთა ქუეყანასა ზედა, რომელნი ქმნა უფალმან ღმერთმან და ჰრქუა გუელმან დედაკაცსა: რად რამეთუ თქუა უფალმან ღმერთმან: არა სჭამოთ ყოვლისაგან ხისა სამოთხისა. და ჰრქუა დედაკაცმან გუელსა: ყოვლისაგან ნაყოფისა ხისა სამოთხისა ვჭამოთ.

2 ხოლო ნაყოფისაგან ხისა, რომელ არს შორის სამოთხი-

სა, თქუა ღმერთმან, არა სჭამოთ მისგანი, არცა შეეხნეთ მას, რათა არა მოჰკუდეთ.

წჰრქუა გუელმან დედაკაცსა: არა სიკუდილით მოჰკუდეთ.

3 რამეთუ უწყოდა ღმერთმან, ვითარმედ: რომელსა დღესა სჭამოთ მისგანი, განგეზუნენ თქუენ თუალნი და იყვნეთ, ვითარცა ღმერთნი, მეცნიერ კეთილისა და ბოროტისა.

წიხილა დედაკაცმან, რამეთუ კეთილ არს ხე ჳამად და სათნო თვალთათჳს ხილვად და შუენიერ განცდად. და მიძღებელმან დედაკაცმან ნაყოფისაგან ჳამა და მისცა ქმარსა-ცა მისსა მის თანა და ჳამეს.

წგანეზუნეს თუალნი ორთანი-ვე და აგრძნეს, რამეთუ შიშუელ იყვნეს. და შეკერეს ფურცელი ლელჳსა და ქმნეს თავთა თჳსთა გარემოსარტყმელნი.

წესმათ ჳამად უფლისა ღმრთისა, მავალისად სამოთხეს შინა, მიმწუხრი და დანიმალნეს ადამ-ცა და ცოლი მისი პირისაგან უფლისა ღმრთისა საშუალ ზესა სამოთხისასა.

☩ უწოდა უფალმან ღმერთმან ადამს და ჰრქუა მას: ადამ: სადა ხარ?

☩ მან თქუა: ვმისა შენისა მესმა, მავალისა შორის სამოთხესა, რამეთუ შიშუელ ვარ და დავიმაღე.

☩ ჰრქუა მას უფალმან ღმერთმან: ვინ გითხრა შენ, რამეთუ შიშუელ ხარ? უკუეთუ არა ხისაგან, რომლისა გამცენ შენ მისგან ხოლო არა ჭამად, მისგან სჭამე-ა?

☩ თქუა ადამ: დედაკაცი, რომელი მომეც ჩემ თანა, მან მომცა მე ხისაგან და ვჭამე.

☩ ჰრქუა უფალმან ღმერთმან დედაკაცსა: რად ვსე ჰყავ? და თქუა დედაკაცმან: გუელმან მაცთუნა მე და ვჭამე.

☩ ჰრქუა უფალმან გუელსა: რამეთუ ჰყავ ესე, წყეულ იყავ შენ ყოველთაგან პირუტყუთა და ყოველთაგან მგეტა ქუეყანისა ზედათა, მკერდსა ზედა და მუცელსა ხვდოდი და მიწასა სჭამდე ყოველთა დღეთა ცხორებისა შენისათა.

☩ მტერობად დავდვა შორის შენსა და შორის დედაკაცისა. და შორის თესლისა შენისა და შორის თესლისა მისისა

იგი შენსა უმზირდეს თავსა და შენ უმზირდე მისსა ბრჭალსა.

☩ დედაკაცსა მას ჰრქუა: განმრავლებით განვამრავლნე მწუხარებანი შენნი და სულთქუმანი შენნი, მწუხარებით ჰშენე შვილნი. და ქმრისა შენისა მიმართ იყოს მიქცევაი შენი. და იგი გეუფლებოდეს შენ.

⁴ ხოლო ადამს ჰრქუა: რამეთუ ისმინე ვმად ცოლისა შენისად და სჭამე ხისაგან, რომლისა გამცენ შენ მისი ხოლო არაჭამად, მისგან სჭამე, წყეულ იყავნ ქუეყანა საქმეთა შინა შენთა, მწუხარებით სჭამდე მას ყოველთა დღეთა ცხორებისა შენისათა.

⁵ ეკალსა და კუროდსთავსა აღმოგიცენებდეს შენ და სჭამდე თივასა ველისასა,

⁶ ოფლითა პირისა შენისათა სჭამდე პურსა შენსა ვიდრე მიქცევადმდე შენდა მიწად, რომლისაგან მოღებულ იქმენ, რამეთუ მიწად ხარ და მიწად-ცა მიიქცე.

☩ უწოდა ადამ სახელი ცოლსა თვსსა: ცხორებად. რამეთუ იგი არს დედა ყოველთა მაცხორებელთა.

ტუქმნა უფალმან ღმერთმან ადამს და ცოლსა მისსა სამოსელნი ტყავისანი და შეკმოსნა მათ.

ტექუა უფალმან ღმერთმან: აჰა, ადამ იქმნა, ვითარცა ერთი ჩუენგანი, მეცნიერ კეთილისა და ბოროტისა. და აწ ნუსა-და მიყოს გელი თჳსი და მოიღოს ხისაგან ცხორებისა, და ჭამოს და ცხონდეს უკუნი-სამდე.

ტგანავლინა იგი უფალმან ღმერთმან სამოთხისაგან საშუებელისა საქმედ ქუეყანისა, რომლისაგან მოღებულ იქმნა.

ტგანჰადა ადამ და დაამკჳდრა იგი წინაშე საშუებელსა სამოთხისასა და დააწესა ქერობინი და მოტყინარე მახული იქცევვისი დაცვად გზასა ხისა ცხორებისასა.

ბ ხოლო ადამ იცნა ევად ცოლი თჳსი. და მიდგომილმან შვა კაინ. და თქუა: მოვიგეთ კაცი ღმრთისა მიერ. **ტ**შესძინა შობად ძმაჲ მისი აბელ და იქმნა იგი მწყემს ცხოვართა; ხოლო კაინ - მშრომელ ქუეყანისა.

ტიყო შემდგომად დღეთა მოართუა კაინ ნაყოფთაგან ქუეყანისათა მსხუერპლი უფალსა.

ტაბელ მოართუა მან-ცა პირმშოთაგან ცხოვართა მისთასა და ცმელთაგან. და მოიხილა ღმერთმან აბელს ზედა და ძღუენთა მისთა ზედა.

² ხოლო კაინს ზედა და მსხუერპლთა მისთა ზედა არა მიიხილა. და შეწუხნა კაინ ფრიად. და შეიჭუვნა პირი მისი.

ტჰრქუა უფალმან ღმერთმან კაინს: რათა რად შეიჭუვინ პირი შენი, არცა მართლიად შემოწირე.

³ ხოლო მართლიად არა განჰყავ, სცოდე დაყუდენ. შენდამი მიქცევად მისი ღა შენ ჰმთავრობდი მას.

ტექუა კაინ აბელის მიმართ, ძმისა თჳსისა: განვიდეთ ზოგად ველად. და იყო, ყოფასა მათსა ველს, აღდგა კაინ აბელის ზედა, ძმისა თჳსისა, და მოკლა იგი.

ტექუა უფალმან ღმერთმან კაინის მიმართ: სადა არს აბელ, ძმაჲ შენი? და თქუა: არა უწყი, ნუ მცველი ძმისა ჩემისა ვარ მე?

ბთქუა ღმერთმან: რად ესე ჰყავ? გმად სისხლისა ძმისა შენისა ლაღადებს ჩუენ-და-მო ქუეყანით.

ბაწ წყეულ იყავ შენ ქუეყანისაგან, რომელმან განაღო პირი თჳსი შეწყნარებად სისხლისა ძმისა შენისასა ჳელი-საგან შენისა.

⁴ რამეთუ ჰმურებოდი ქუეყანასა და არა შესძინოს ძალი თჳსი მოცემად შენდა, იწროებით და ძრწოლით იყო ქუეყანასა ზედა.

ბთქუა კაინ უფლისა მიმართ ღმერთისად: უფროდს არს ცოდვად ჩემი მოტევებისა ჩემისა.

ბუკუეთუ განმაძებ მე დღეს, პირისაგან ქუეყანისა და პირისაგან შენისა დავიმალო და იყოს, ყოველმან მპოვნელმან ჩემმან მომკლას მე.

ბჰრქუა მას უფალმან ღმერთმან: არა ეგრეთ ყოველმან მომკლველმან კაინისმან მუდნი შურის-ძიებანი დაჳსნნეს. და დასდვა უფალმან ღმერთმან სასწაული კაინს არა მოკლვად მისა ყოვლისაგან მპოვნელისა მისისა.

ბგამოვიდა კაინ პირისაგან ღმრთისა და დაემკვდრა ქუეყანასა ნაიდს წინაშე ედემისა.

ბიცნა კაინ ცოლი თჳსი. და მუცლად-მღებელმან შვა ენოს. და აღაშენა ქალაქი და უწოდა სახელად ძისა თჳსისა ენოს.

⁵ ხოლო შვა ენოს ღაიდად. და ღაიდად შვა მალეღელ და მალეღელ შვა მათუსალა. და მათუსალა შვა ლამექ.

ბმოიყვანა ლამექ თავისა თჳსისა ორ ცოლ. სახელი ერთისა - ადა და სახელი მეორისა - სელა.

ბშვა ადა იობელ. ესე იყო მამად მკვდრთა კარვებისათა, საცხოვართმზრდელთა.

ბსახელი ძმისა მისისა იობალ. ესე იყო გამომაჩინებელ საფსალმონისა და ებნისა.

⁶ ხოლო სელა შვა. მან-ცა თობალ და იყო კუერით ხუროდ, მჳედელი რვალისა და რკინისა, ხოლო დად თობელისი - ნოემა.

ბჰრქუა ლამექ ცოლთა თჳსთა: ადა და სელა, ისმინეთ ჳმისა ჩემისა, ცოლთა ლამექისათა, ყურად-იხუენით სიტყუანი ჩემნი, რამეთუ მამაკა-

ცი მოგვალ წყლულებად ჩემ-
და და ჭაბუკი საგუემელად
ჩემდა.

⁷ რამეთუ შვდგზის შური ძლე-
ბულ არს კაინისაგან, ხო-
ლო ლამექისაგან სამეოცდა-
ათ შვიდგზის.

⁸ ხოლო ადამ იცნა ცოლი თვ-
სი ევა. და მიდგომილმან შვა
ძე და უწოდა სახელი მი-
სი სით მეტყუელმან: რამეთუ
აღმიდგინა მე ღმერთმან თეს-
ლი სხუად ნაცულად აბელის-
სა, რომელი მოკლა კაინ.

წსით შვა ძე და უწოდა სა-
ხელი მისი ენოს. ესე ესვი-
და ხადად სახელსა უფლისა
ღმრთისასა.

1 ესე წიგნი შესაქმი-
სა კაცთასა, რომელსა
დღესა შექმნა ღმერთმან ადამ
ხატებად ღმრთისა.

² შექმნა იგი, მამაკაცად და
დედაკაცად შექმნა იგინი.

³ ხოლო ცხოვნდა ადამ ორას
ოცდაათ წელ და შვა სახოვნე-
ბისაებრ თვისსა და ხატებისა-
ებრ თვისსა. და სახელ-სდვა
სახელი მისი სით.

⁴ ხოლო იქმნეს დღენი ადა-
მისნი შემდგომად შობისა სეი-

თისა შვიდას წელ და შვნა ძე-
ნი და ასულნი.

წიქმნეს ყოველნი დღენი
ადამისნი, რომელთა ცხოვ-
ნდა ცხრაასოცდაათ წელ და
მოკუდა.

⁵ ხოლო ცხოვნდა სით ორას
და ხუთ წელ. და შვა ენოს.

წცხოვნდა სით შემდგომად
შობისა ენოსისა შვიდსა და
შვიდ წელ და შვნა ძენი და
ასულნი.

წიქმნეს ყოველნი დღენი
სეთისნი ცხრაასდაათორმეჭ
წელ და მოკუდა,

წცხოვნდა ენოს ასოთხმეოც-
დაათ წელ. და შვა კაინან.

წცხოვნდა ენოს შემდგომად
შობისა მის კაინანისსა შვიდა-
სათხუთმეჭ წელ. და შვნა ძე-
ნი და ასულნი.

წიქმნეს ყოველნი დღენი
ენოსისნი ცხრაასდახუთ წელ
და მოკუდა.

წცხოვნდა კაინან ასსამეოც-
დაათ წელ. და შვნა მალელე-
ილ.

წცხოვნდა კაინან შემდგო-
მად შობისა მის მალელეი-
ლისსა შვიდასორმეოც წელ.
და შვნა ძენი და ასულნი.

წიქმნა ყოველნი დღენი კაინანისნი ცხრაასდაათ წელ. და მოკუდა.

წცხოვნდა მალეღეილ ასსამეოცდახუთ წელ და შვა იარედ.

წცხოვნდა მალეღეილ შემდგომად შობისა მის იარედისსა შვიდასოცდაათ წელ. და შვნა ძენი და ასულნი.

წიქმნეს ყოველნი დღენი მალეღეილისნი. შვიდასოთხმეოცდაათხუთმეტ წელ და მოკუდა.

წცხოვნდა იარედ ასსამეოცდარორ წელ და შვა ენუქ.

წცხოვნდა იარედ შემდგომად შობისა მის ენუქისსა შვიდას წელ. და შვნა ძენი და ასულნი.

წიქმნეს ყოველნი დღენი იარედისნი რვაასსამეოცდარორ წელ და მოკუდა.

წცხოვნდა ენუქ ასსამეოცდახუთ წელ. და შვა მათუსალა.

⁶ხოლო სათნო ეყო ენუქ ღმერთსა. და ცხოვნდა ენუქ შემდგომად შობისა მის მათუსალასა ორას წელ და შვნა ძენი და ასულნი.

წიქმნეს ყოველნი დღენი ენუქისნი სამასსამეოცდახუთ

წელ.

წსათნო ეყო ენუქ ღმერთსა და არა იპოვა, რამეთუ გარდაცვალა იგი ღმერთმან.

წცხოვნდა მათუსალა ასსამეოცდაშვიდ წელ. და შვა ლამექ.

წცხოვნდა მათუსალა შემდგომად შობისა მის ლამექისა. შვიდასოთხმეოცდარორ წელ. და შვნა ძენი და ასულნი.

წიქმნეს ყოველნი დღენი მათუსალასნი, რომელთა ცხოვნდა, ცხრაასსამეოცდაცხრა წელ. და მოკუდა.

წცხოვნდა ლამექ ასოთხმეოცდარვა წელ და შვა ძე.

წუწოდა სახელი მისი ნოემეტყუელმან:ამან განმისუენოს ჩუენ საქმეთაგან ჩვენთა და მწუხარებათაგან ჯელთა ჩუენთასა და ქუეყანისაგან, რომელი დაწყევა უფალმან ღმერთმან ჩუენმან.

წცხოვნდა ლამექ შემდგომად შობისა მის ნოესსა. ხუთასსამეოცდახუთ წელ და შვნა ძენი და ასულნი.

წიქმნეს ყოველნი დღენი ლამექისნი შუდასორმეოცდაცამეტ წელ და მოკუდა.

წიყო ნოე წელიწადთა ხუთასთა. და შვნა ნოე სამნი ძენი: სემ, ქამ და იაფეთ.

ქ და იყო, რაჟამს იწყეს განმრავლებად კაცთა ქუეყანასა ზედა. და ასულნი იშვნეს მათდა.

² ხოლო იხილნეს რად ძეთა ღმრთისათა ასულნი კაცთანი, რამეთუ შუენიერ არიან, მიიყვანეს თავთა თჳსთა ცოლებად ყოველთაგან, რომელნი გამოირჩინეს.

³ და თქუა უფალმან ღმერთმან: არა დაადგრეს სული ჩემი კაცთა ამათ შორის უკუნისამდე ყოფისათჳს მათისა კორც, ხოლო იყვნენ ასოც წელ.

⁴ და გმირნი იყვნენ ქუეყანასა ზედა მათ დღეთა შინა და შემდგომად ამისსა ვითარცა შევიდოდეს ძენი ღმრთისანი ასულთა მიმართ კაცთასა და შობდეს თავთა თჳსთად. და იგინი იყვნეს გმირნი საუკუნითგან, კაცნი სახელოვანნი.

⁵ ხოლო იხილა რად უფალმან ღმერთმან, ვითარმედ განმრავლდეს უსჯულოებანი კაცთანი ქუეყანასა ზედა.

და ყოველი ვინ გონებს გულსა შინა თჳსსა მოსწრაფებით ბოროტთა ყოველთა დღეთა.

⁶ და შეიგონა ღმერთმან, რამეთუ შექმნა კაცი ქუეყანასა ზედა, და განიგონა.

⁷ და თქუა ღმერთმან: აღვკოცო კაცი, რომელი შევქმენ პირისაგან ქუეყანისა კაცთაგან მიპირუტყუთამდე და ქუეწარმავალთაგან მფრინველთამდე ცისათა, რამეთუ შევინანე, რამეთუ შევქმენ იგინი.

⁸ ხოლო ნოე პოვა მადლი წინაშე უფლისა ღმრთისა.

⁹ ესე შობანი ნოესი: ნოე კაცი მართალი სრული იყო ნათესავსა შინა მისსა, ღმერთსა სათნო ეყო ნოე.

¹⁰ ხოლო შვნა ნოე სამ ძე: სემ, ქამ და იაფეთ.

¹¹ ხოლო ქუეყანა განიხრწნა წინაშე ღმრთისა და აღივსო ქუეყანა უსამართლოებითა.

¹² და იხილა უფალმან ღმერთმან ქუეყანა და იყო განხრწნილ, რამეთუ განხრწნა ყოველმან კორციელმან გზად თჳსი ქუეყანასა ზედა.

¹³ და თქუა უფალმან ღმერთმან ნოეს მიმართ: ჟამი ყოვ-

ლისა კაცისა მოიწია წინაშე ჩემსა, რამეთუ აღივსო ყოველი ქუეყანა უსამართლოებითა. მათგან. და აჰა, მე განვზრწნი მათ და ქუეყანასა.

¹⁴ იქმენ უკუე თავისა შენისა კიდობანი ძელთაგან ოთხკედლედთა, ბუდებად ჰქმნა კიდობანი და მოჰკირო იგი შინათ და გარეთ კირითა.

¹⁵ და ესრეთ ჰქმნა კიდობანი, სამასი წყრთა - სიგრძე კიდობნისა და ერგასისი წყრთა - სიგრცე. და ოცდაათი წყრთა - სიმაღლე მისი.

¹⁶ შეკრებულ-ჰყო კიდობანი და წყრთეულად შეასრულო იგი ზედა კერძო, ხოლო კარი კიდობნისა ჰქმნე იგურდივ ქვენად საყოფელად, ორ სართულეებად და სამ სართულეებად ჰყო იგი.

¹⁷ ხოლო მე მოვჰყადო რღუნა წყლისა ქუეყანასა ზედა განზრწნად ყოვლისა გორცისა, რომლისა თანა არს სული სიცოცხლისა ცასა ქუეშე და, რაოდენიცა-რაჲ არს ქუეყანასა ზედა, აღესრულოს.

¹⁸ და დავამტკიცო აღთქმად ჩემი შენ თანა, ხოლო შეხვდე

კიდობნად შენ და ძენი შენნი და ცოლი შენი. და ცოლნი ძეთა შენთანი, შენ თანა.

¹⁹ და ყოველთაგან ქუეწარმავალთა და ყოველთაგან საცხოვართა და ყოველთაგან მკეცთა და ყოვლისაგან გორცისა; ორ-ორი ყოველთაგან შეიყვანო კიდობნად, რათა ჰზრდიდე თავისა შენისა თანა, მამალი და დედალი იყვნენ.

²⁰ ყოველთაგან ფრთოანთა მფრინველთა ცისათა ნათესაობისაებრ და ყოველთაგან ქუეწარმავალთა, რომელნი ვლენან ქუეყანასა ზედა ნათესაობისაებრ მათისა, ორ-ორი ყოველთაგან შევიდეს შენ თანა ზრდად შენ თანა - მამალი და დედალი.

²¹ ხოლო შენ მიიღო თავისა შენისად ყოველთაგან ჭამადთა, რომელთა სჭამთ და შეჰკრიბო თავისა შენისა თანა და იყოს შენდა და მათდა საზრდელად

²² და ქმნა ნოე ყოველნი, რაოდენნი ამცნო მას უფალმან ღმერთმან, ეგრეთ ქმნა.

ხ და თქუა უფალმან ღმერთმან ნოეს მიმართ: შევედ შენ და ყოველი სახლი შენი კიდობნად, რამეთუ შენ გიხილე მართლად წინაშე ჩემსა ნათესავსა ამას შინა.

² ხოლო ყოველთაგან საცხოვართა წმიდათა შეიყუანე შენ თანა შვიდ-შვიდი მამალი და დედალი ხოლო საცხოვართაგან არაწმიდათა ორ-ორი მამალი და დედალი.

³ და მფრინველთაგან ცისათა წმიდათაგან შვიდ-შვიდი მამალი და დედალი და მფრინველთაგან არაწმიდათ ორ-ორი მამალი და დედალი დამარხვად თესლი ყოველსა ქუეყანასა ზედა.

⁴ რამეთუ მერმე-ლა შუდნი დღენი მოვჰკადო მე წვიმაჲ ქუეყანასა ზედა ორმეოცთა დღეთა და ორმეოცთა ღამეთა. და აღვჰკოცო ყოველი აღმდგომი, რომელი შევჰქმენ პირისაგან ყოვლისა ქუეყანი-სა.

⁵ და ქმნა ნოე ყოველნი, რადენნი ამცნო უფალმან ღმერთმან.

⁶ ხოლო ნოე იყო ექუსასთა წელთა. და წყალი რღუნისა იქმნა ქუეყანასა ზედა.

⁷ და შევიდა ნოე და ძენი მისნი მის თანა და ცოლი მისი და ცოლნი ძეთა მისთანი კიდობნად წყლისათჳს რღუნისა.

⁸ და ყოველთაგან მფრინველთა წმიდათა და ყოველთაგან მფრინველთა არაწმიდათა და ყოველთაგან საცხოვართა წმიდათა და ყოველთაგან საცხოვართა არაწმიდათა და ყოველთაგან ქუეყარმავეალთა ქუეყანისზედათა.

⁹ ორ-ორი ყოველთაგან შევიდეს ნოეს თანა კიდობნად - მამალი და დედალი - ვითარცა ამცნო მას უფალმან ღმერთმან.

¹⁰ და იყო შემდგომად შვიდთა დღეთასა, და წყალი რღუნისა იქმნა ქუეყანასა ზედა.

¹¹ მეექუსასესა წელსა ცხორებასა ნოესსა, მეორესა თთუესა, ოცდამეშუდესა თთუსასა, ამას დღესა შინა გამოეცნეს წყარონი უფსკრულისანი და საქანელნი ცისანი განეხუნეს.

¹² და იქმნა წჳმა ქუეყანასა ზედა ორმეოც დღე და ორმეოც

ღამე.

¹³ ამას დღესა შევიდა ნოე, სემ, ქამ და იაფეთ, ძენი ნოესნი, და ცოლი ნოესი, და სამნი ცოლნი ძეთა მისთანი მის თანა კიდობნად.

¹⁴ და ყოველნი მკვცნი ქუეყანისანი ნათესაობით, და ყოველნი ქუეწარმავალნი ნათესაობით, და ყოველნი საცხოვარნი ნათესაობით, და ყოველნი მფრინველნი ნათესაობით მისით, ყოველი მფრინველე, ყოველი ფრთოსანი.

¹⁵ და შევიდა კიდობნად ნოეს თანა ორ-ორი ყოვლისაგან ჯორცისა, რომლისა თანა არს სული სიცოცხლისად.

¹⁶ და შემავალი მამალი და დედალი ყოვლისაგან ჯორცისა შევიდა, ვითარცა ამცნო ღმერთმან ნოეს.

¹⁷ და დაჯმა უფალმან ღმერთმან გარეგნით მისსა კიდობანი, და იქმნა რღუნა ორმეოც დღე და ორმეოც ღამე ქუეყანასა ზედა, და განმრავლდა წყალი და აღიღო კიდობანი და აღმალდა ზედა ქუეყანი-სა.

¹⁸ და დაიპყრო წყალმან და განმრავლდებოდა ფრიად ქუეყანასა ზედა. და ზე მოაქუნდა კიდობანი ზედა კერძო წყლისა.

¹⁹ ხოლო წყალი განძლიერდა ფრიად-ფრიად ქუეყანასა ზედა და დაფარნა ყოველნი მთანი მაღალნი, რომელნი იყვნეს ქუეშე ცისა.

²⁰ ათხუთმეტ წყრთა ზედა კერძო ამალდა წყალი და დაფარნა ყოველნი მთანი.

²¹ და მოკუდა ყოველი ჯორცი მოკუდავი ქუეყანასა ზედა და ყოველი კაცი.

²² და ყოველი, რაოდენსა აქუნდა სული სიცოცხლისად, და ყოველი, რაოდენი იყო ჯმელსა ზედა, მოკუდა.

²³ და აღწოცა ყოველი აღმდგომი, რომელი იყო პირსა ყოვლისა ქუეყანისასა, და მთა მხოლოდ ნოე და მისთანი, რომელნი იყუნეს კიდობანსა შინა.

²⁴ და ამალდა წყალი ქუეყანასა ზედა ასერგასის დღე.

1 და მოეწენა ღმერთსა ნოესი და ყოველთა მკვცთა, და ყოველთა საცხო-

ვართა, და ყოველთა მფრინ-
ველთა და ყოველთა ქუეყარ-
მავალთა, რაოდენნი იყვნეს
მის თანა კიდობანსა შინა.

² და მოაწია ღმერთმან სული
ქუეყანასა ზედა და მოაკლდა
წყალი და დასწყედეს წყარონი
უფსკრულისანი და საქანელ-
ნი ცისანი. და მოაკლდა წყა-
ლი, მავალი ქუეყანისაგან, და
შედგებოდა.

³ და შემცირდებოდა წყა-
ლი შემდგომად ასერგასისთა
დღეთასა.

⁴ და დადგა კიდობანი თთუე-
სა მეშვდესა ოცდაშვდისა მის
თთვსასა მათათა ზედა არარა-
ტისასა.

⁵ ხოლო წყალი მავალი შემ-
ცირდებოდა ვიდრე მეათედ
თთუემდე და მეთერთმეტესა
თთუესა, პირველსა თთვსასა,
გამოჩნდეს თავნი მათათანი.

⁶ ხოლო იყო, შემდგომად ორ-
მეოცთა დღეთასა განალო
ნოე კარი კიდობნისა, რომელ
ქმნა.

⁷ და განავლინა ყორანი ხილ-
ვად, უკუეთუ მოაკლდა წყალი
და განსრული არა კუალად
იქცა ვიდრე განვმობადმდე

წყლისა ქუეყანისაგან.

⁸ და განავლინა ტრედი უკუ-
ანა მისა, უკუეთუ მოაკლდა
წყალი პირისაგან ქუეყანისა.

⁹ და ვერ მპოვნელი განსუენე-
ბასა ტრედი ფერჯთა მისთასა
მოიქცა მისა მიმართ კიდობ-
ნად, რამეთუ წყალი იყო ყო-
ველსა ზედა პირსა ქუეყანისა-
სა, და განყო ჳელი მისი, მიი-
ქუა იგი და შეიყუანა იგი თა-
ვისა თვსისა თანა კიდობნად.

¹⁰ მერმე შემდგომად შვდთა
დღეთასა კუალად განავლინა
ტრედი კიდობნისაგან.

¹¹ და მოაქცია მისა მიმართ
ტრედმან მიმწუხრი და აქუნ-
და ზეთისხილისა ფურცელი
რტოფთა პირსა შინა მისსა და
ცნა ნოე, რამეთუ მოაკლდა
წყალი პირისაგან ქუეყანისა.

¹² და მერმე და-ღა-ითმინა
შვდ დღე. და კუალად განავ-
ლინა ტრედი და არ-ღა-რა
შესძინა მოქცევად მისსა მო-
მართ მერმე.

¹³ და იყო ექუსასსა და ერ-
თსა წელსა ცხორებასა ნოეს-
სა, პირველსა თთუესა, ერ-
თსა თთვსასა, მოაკლდა წყა-
ლი ქუეყანისაგან და აღსძარ-

ցვა նոց սართული կიდոբնի-
 սա, րոմել լմնա, և ինիլա,
 րամետս մոակլա լիյալի թի-
 րիսագան լիյեյանիսա.

¹⁴ Խոլոլ մեորեսա տտսյեսա,
 օցլաձլլա տտսսասա, գանցմա
 լիյեյանա.

¹⁵ Եւ Քրլիսա ղալման լմեր-
 տման նոցս.

¹⁶ Գամօցլա կიდոբնիսագան լմն
 և ցօլի լմնի, և լմնի լմնի
 և ցօլնի լմնա լմնտանի.

¹⁷ Եւ ցօլլանի մլլլլնի, րաօ-
 լլլնի արիան լմն տանա, և ցօ-
 ղլլի յօրցի մլլլլնլլլա-
 գան սալլոլլարտամլլ, և ցօ-
 ղլլի լիյլլարմալլա մօլլրա-
 ղի լիյլլանասա ձլլա, Գամօլլ-
 ղլլանլլ տալլիսա լմնիսա տանա
 և ալլօրլլմնլլ և Գանմրալլ-
 լլլլ և լիյլլանասա ձլլա.

¹⁸ Եւ Գամօլլլա նոց և ցօլլի
 միսի, լմնի միսնի և ցօլլնի
 լմնա միստանի.

¹⁹ Եւ ցօլլանի մլլլլնի և ցօ-
 ղլլանի սալլոլլարնի, և ցօլլ-
 ղլլի մլլլլնլլլա և ցօլլլա
 լիյլլարմալլա մօլլրալլ լիյլլ-
 ղլլանասա ձլլա նալլլաօլլիսալլ
 մալլիսա Գամօլլլլ կიდոբնի-
 սագան.

²⁰ Եւ ալլլմնա նոց սալլօրտլլ-
 ղլլի լմլլա և մօլլլ ցօ-
 ղլլալլան սալլոլլարտա լմն-
 լալա և ցօլլլալլան մլլլլն-
 ղլլա լմնլալա և լիլլլրնա
 ղլլնի ցօլլալլ նալլլլալլ սա-
 ղլլօրտլլլլլա ձլլա.

²¹ Եւ ղլլոլլա ղալման լմեր-
 տման սլլի սլլլնլլլլլալլ.
 Եւ տլիսա ղալման լմլլալլան:
 լիլլլանլլ, ար-լա լիլլլլլլ
 մլլլլ լիլլլալլ լիլլլանիսա սալլ-
 մլլալլալլ կալլալա, րամետս
 լիլլլլլ արս մօլլլլլլլ-
 ղլլալլ կալլիսա մօլլլլլլլլ
 ղօրօլլա և սիլլալլլլլլլան
 միսիլլ, ար-լա լիլլլլլլ
 մօլլլլլալլ մլլլլ ցօլլլիսա
 յօրլլլալլ ցնօլլլիսա.

²² ղլլալլ-լա ղլլլալլ և ցօլլլ-
 ղլլա լլլալլ լիլլլանիսալա տլլ-
 ղալլ և մլալլ, սիլլրիլլ և
 սիլլլլ, ձալլլլլ և արլլ, և
 լլլալլ և լալլլ արա մօլլլլլլ.

Գ և ալլօրտլլնա լմլլ-
 տման նոց և լմնի միս-
 նի և Քրլիսա մալլ ալլօրլլմնլլ,
 և Գանմրալլլլ և ալլալլլալլ
 լիլլլանա և ղլլլլլլլլլալլ

² Եւ միլլի տլիլլլ և լլլլ-
 ղալլ տլիլլլ ղլլլ ցօլլլալլ
 ձլլա մլլլլալլ լիլլլանիսալա, և

ყოველთა ზედა მფრინველთა ცისათა.

³ და ყოველთა ზედა იძრვისთა ქუეყანისათა. და ყოველნი თევზნი ზღვსანი ჯელის ქუემე მიგცე თქუენ და ყოველი ქუეწარმავალი, რომლისა არს სიცოცხლე, თქუენდა იყოს საჭამადად ვითარ-ცა მხალი თივისაჲ, მიგცენ თქუენ ყოველნი.

⁴ გარნა ჯორცი სისხლითურთ სულისათ არა სჭამოთ.

⁵ და რამეთუ სისხლიცა თქუენი სულთა თქუენთა გამოვიძიო ჯელისაგან მჯეცთასა და გამოვიძიო იგი ჯელისაგან კაცისა ძმისა მისისა გამოვიძიო სული კაცისა.

⁶ და დამთხვეველისა სისხლსა კაცისასა ნაცვლად სისხლისა მისისა დაითხოოს, რამეთუ ხატად ღმრთისა შევქმენ კაცი.

⁷ ხოლო თქუენ აღორძნდით და განმრავლდით და განავსეთ ქუეყანა და ეუფლენით მას.

⁸ და ჰრქუა უფალმან ღმერთმან ნოეს და ძეთა მისთა მეტყუელმან:

⁹ აჰა, მე აღვადგენ აღთქუმასა ჩემსა თქუენდა და თესლისა თქუენისა შემდგომად თქუენსა.

¹⁰ და ყოველისა სულისა ცხოველისა თქუენ თანა მფრინველთაგან და საცხოვართაგან და ყოველთაგან მჯეცთა ქუეყანისათა, რაოდენნი არიან თქუენ თანა, ყოველთა თანა გამოსრულთა კიდობნით და ყოველთა პირუტყუთა ქუეყანისათა.

¹¹ და დავამტკიცო აღთქუმი ჩემი თქუენდა მიმართ და არ-ლა-რა მოჰკუდეთ ყოველი ჯორცი წყლისა მიერ რღუნისა და არ-ლა-რა იყოს მერმე რღუნა წყლისა განხრწნად ყოველისა ქუეყანისა.

¹² და თქუა უფალმან ღმერთმან ნოეს და ძეთა მისთა: ესე სასწაული აღთქუმისა ჩემისაჲ, რომელსა მე მოვსცემ შორის ჩემსა და შორის თქუენსა და შორის ყოველისა სულისა ცხოველისა, რომელი არს თქუენ თანა ნათესავად საუკუნოდ.

¹³ რამეთუ მშვილდსა ჩემსა დავსდებ ღრუბელთა შინა და

იყოს სასწაულად აღთქუმისა შორის ჩემსა და ქუეყანისა.

¹⁴ და იყოს, რაჟამს მოვავლინო ღრუბელი შორის ქუეყანასა, გამოჩნდეს მშულდი იგი ღრუბელთა შინა.

¹⁵ და მოვიგსენო აღთქუმად ჩემი, რომელ არს შორის ჩემსა და თქუენსა და შორის ყოვლისა ჯორციელისა ცხოველისა ყოვლისა მიმართ ჯორციისა და არ-ღა-რა იყოს წყალი იგი რღუნისა მოსპოლვად ყოველსა ჯორციელსა.

¹⁶ და იყოს მშვილდი იგი ღრუბელთა შინა და ვიხილო და მოვიგსენო აღთქუმად საუკუნო შორის ჩემსა. და შორის ყოვლისა ცხოველისა და ყოვლისა ჯორციელისა, რომელ არს ქუეყანასა ზედა.

¹⁷ და ჰრქუა უფალმან ნოეს: ესე სასწაული არს აღთქუმისა ჩემისად, რომელი დავდევ შორის ჩემსა და შორის ყოვლისა ჯორციელისა, რომელ არს ქუეყანასა ზედა.

¹⁸ ხოლო იყუნეს ძენი ნოესნი გამოსრულ კიდობნისაგან: სემ, ქამ, და იაფეთ, ხოლო ქამ იყო მამად ქანანისი.

¹⁹ ესე სამნი, იყვნეს ძენი ნოესნი, ამათგან განითესნეს ყოველსა ზედა ქუეყანასა.

²⁰ და იწყო ნოე, კაცმან საქმედ ქუეყანისა და დაასხა ვენაჳი.

²¹ და სუა ღვინისაგან და დაითრო და განშიშულდა სახლსა შინა თვსსა.

²² და იხილა ქამ, მამამან ქანანისამან, სიშიშულე მამისა თვსისა და გამოსრულმან მიუთხრა ძმათა თვსთა გარე.

²³ და მიიღეს სემ და იაფეთ სამოსელი და დაიდვეს ორთავე მჯართა მათთა ზედა. და ვიდოდეს ზურგ უკუნქცევით და შიშლოებად მამისა მათისა არა იხილეს.

²⁴ და განიფრთხო ნოე ღვინისაგან და ცნა, რაოდენ უყო მას ძემან მისმან უჭაბუკესმან.

²⁵ და თქუა: წყეულ ქანან ყრმა, მონა იყავნ ძმათა მისთად.

²⁶ და თქუა: კურთხეულ არს უფალი ღმერთი სემისი და იყოს ქანან მონა მისსა.

²⁷ განავრცენ ღმერთმან იაფეთ და დაემკვდრენინ საყო-

ფელთა შინა სემისთა. და იქმენინ ქანან მონა მისა.

²⁸ ხოლო ცხოვრდა ნოე შემდგომად წყლით რღუნისა სამასორმეოცდაათ წელ.

²⁹ იქმნეს ყოველნი დღენი ნოესნი ცხრაასერგისის წელ და მოკუდა.

1 ესე შობანი ძეთა ნოესთანი: სემ, ქამ და იაფეთ. და იყვნეს მათდა ძენი შემდგომად წყლით რღუნისა.

² ძენი იაფეთისანი ღამერ, და მაგოგ, და მადიმ, და ავან და ელიოსან, და თობელ და მოსოქ და თირას.

³ და ძენი ღამერისანი: ასქანაზ და რიფათ და თორღამა.

⁴ და ძენი ავანისნი: ელისა და თარშის კიტელნი.

⁵ როდელნი, ამათგან განიყვნეს ჭალაკნი წარმართთანი ქუეყანასა მათსა, თუთეულნი ენად-ენად ტომთა შინა მათთა და ნათესავთა შინა მათთა.

⁶ ხოლო ძენი ქამისნი: ხუს, და მესარაიმ, ფუდ და ქანან.

⁷ ხოლო ძენი ხუსისნი: სავა, და ლვილატ, და სავათა, და რელმაფ და სავაკათა, ხოლო ძენი რელმასნი: სავან და და-

თან.

⁸ ხოლო ხუს შვა ნებაროთ. ამან იწყო გმირ-ყოფად ქვეყანასა ზედა.

⁹ ესე იყო გმირი მონადირე წინაშე უფლისა ღმრთისა.

¹⁰ და იქმნა დასაბამ მეფობისა მისისა ბაბილონი, ორექი, აქადი და ტალანი ქუეყანასა სენარისსა.

¹¹ ქუეყანისა მისგან გამოვიდა ასურ და ალაშენა ნინევი, და ქალაქი რომოთი, და ხალანი.

¹² და დასე, საშუალ ნინევისა და საშუალ ხალანისა, ესე ქალაქი დიდი.

¹³ და მესარიმ შვნა ლუდიიმელნი, და ემატიმელნი, და ლავიიმელნი, და ნეფთალიმილნი.

¹⁴ და პატროსონიმელნი და ხასლორიმელნი, ვინა გამოვიდა მიერ ფილისტიმ და კაფთორიიმელნი.

¹⁵ ხოლო ქანან შვა სიდონ პირმშოდ და ქეტელი.

¹⁶ და იებოსლელი, და ამორეველი, და გერგესეველი.

¹⁷ და ეველი, და არუკეველი, და ასენეველნი.

18 და არადელნი, და სამარე-ელნი, და ამათეფელნი და ამაათი, შედგომად მათსა განეთესნეს, ტომნი ქანანელთანი.

19 და იქმნეს საზღვარნი ქანანელთანი სიდონისაგან და ვიდრე შესლვადმდე გერარად და ლაზად, და ვიდრე შესლვადმდე სოდომად და გომორად.

20 ადად და სებვომად - ესე ძენი ქამისნი ტომთა შინა მათთა და ენათა მათთა და სოფელთა მათთა.

21 და სემისსა იშუნეს მისდა-ცა მამისა ყოველთა ძეთა ებერისთასა, ძმისა იაფეთისა, ძმისა უზუცესისა.

22 ძენი სემისნი: ალიმ, და ასსურ, და არფაქსად, და ლუდდა, არამ და კაინან.

23 და ძენი არამისნი: ოს, და იულ, და ლათერ და მოსოზ.

24 და არფაქსად შვა სალაად. და სალა შვა ებერ.

25 და ებერისსა იშვნეს ორნი ძენი: სახელი ერთისა მის ფალეკ, რამეთუ დღეთა მისთა განინაწილა ქუეყანა და სახელი ძმისა მისისა იეკტან.

26 ხოლო იეკტან შვა ელმოდად, და სალუფ, და ასარმოთ, და იერარ.

27 და დორრა, და ლაზილ, და დეკლაად.

28 და გებარ, და აბიმეილ, და სავარ.

29 და უფირ, და ევილატ, და იობაბ ესე ყოველნი - ძენი იეკტანისნი.

30 და იქმნა დამკვდრებად მათი მასისითგან ვიდრე მოსულადმდე სოფირად, მთად აღმოსავლისად.

31 ესე ძენი სემისნი - ტომთა შინა მათთა, სოფელთა შინა მათთა და ნათესავთა შინა მათთა.

32 ესე ტომნი ძეთა ნოესთანი ნათესაობათაებრ მათთა თესლისაებრ მათისა. ამათგან განეთესნეს ჭალაკნი ნათესავთანი ქუეყანასა ზედა შემდგომად წყლით რლუენისა.

1:2 და იყო ყოველი ქუეყანა - ბაგე ერთ და ჳმა ერთ ყოველთა.

2 და იყო, ძრვასა მათსა აღმოსავლით გამო პოვეს ველი ქუეყანასა სენარისასა და დაემკვდრნენ მუნ.

³ და ჰრქუა კაცმან მოყუასსა: მოვედით, გამოვზინეთ ალიზნი და გამოვაცხუნეთ იგინი ცეცხლითა. და იყო მათდა ალიზი ქვაღ და ასფალტოზი იყო მათდა თიჯად.

⁴ და თქუეს: მოვედით, ვიშენოთ თავთა თვსთათვს ქალაქი და გოდოლი, რომლისა თავი იყოს ვიდრე ცადმდე. და ვყოთ თავთა თვსთად სახელი პირველ განთესვისა ჩუენისა პირსა ზედა ყოვლისა ქუეყანისასა.

⁵ და გარდამოვიდა უფალი ხილვად ქალაქისა და გოდლისა, რომელი აღაშენეს ძეთა კაცთასა.

⁶ და თქუა უფალმან ღმერთმან: აჰა ნათესავი ერთ და ბაგენი - ერთ ყოველთა, და ამის იწყეს ქმნად და აწ არა დააკლდეს მათგან ყოველნი, რაოდენ-თა-ცა ინებონ ქმნად.

⁷ მოვედით, გარდავიდეთ და შეურინეთ მათ ენანი მუნ, რათა არა ესმოდის თვთოეულსა წმაღ მოყუსისა.

⁸ და განთესნა იგინი უფალმან მუნით პირსა ზედა ყოვლისა ქუეყანისასა. და დას-

ცხრეს მაშენებელნი ქალაქისა და გოდლისანი.

⁹ ამისთვს ეწოდა სახელი მისი შერევნა, რამეთუ მუნ შეურივნა უფალმან ბაგენი ყოვლისა ქუეყანისანი და მუნით განთესნა იგინი უფალმან ღმერთმან პირსა ზედა ყოვლისა ქუეყანისასა.

¹⁰ და ესე შობანი სემისნი : სემ ძე ასის წლის იყო, ოდეს შვა არფაქსად მეორესა წელსა შემდგომად წყლით რღუნისა.

¹¹ და ცხოვნდა სემ შემდგომად შობისა მის არფაქსადისა ხუთას წელ, და შვნა ძენი და ასულნი, და მოკუდა.

¹² და ცხოვნდა არფაქსად ასოცდაათხუთმეტ წელ და შვა სალა.

¹³ და ცხოვნდა არფაქსად შემდგომად შობისა მის სალასა, სამასოცდაათ წელ, და შუნა ძენი და ასულნი, და მოკუდა.

¹⁴ და ცხოვნდა სალა ასოცდაათ წელ და შვა ებერ.

¹⁵ და ცხოვნდა სალა შემდგომად შობისა მის ებერისსა სამასერგასის წელ, და შვნა ძენი და ასულნი, და მოკუდა.

16 და ცხოვნდა ებერ ასოცდაათოთხმეტ წელ, და შვა ფალეგ.

17 და ცხოვნდა ებერ შემდგომად შობისა მის ფალეგისა ორასსამეოცდაათ წელ, და შვნა ძენი და ასულნი, და მოკუდა.

18 და ცხოვნდა ფალეგ ასოცდაათოთხმეტ წელ და შვა რაგავ.

19 და ცხოვნდა ფალეგ შემდგომად შობისა მის რაგავისა ორასდაცხრა წელ, და შვნა ძენი და ასულნი, და მოკუდა.

20 და ცხოვნდა რაგავ ასოცდაათოთხმეტ წელ და შვა სერუქ.

21 და ცხოვნდა რაგავ შემდგომად შობისა მის სერუქისსა ორასდაშვდ წელ, და შვნა ძენი და ასულნი, და მოკუდა.

22 და ცხოვნდა სერუქ ასოცდათ წელ და შვა ნაქორ.

23 და ცხოვნდა სერუქ შემდგომად შობისა მის ნაქორისსა ორას წელ, და შვნა ძენი და ასულნი, და მოკუდა.

24 და ცხოვნდა ნაქორ სამეოცდაათცხრამეტ წელ და შვა თარრა.

25 და ცხოვნდა ნაქორ შემდგომად შობისა მის თარრასა ასოცდაცხრა წელ, და შვნა ძენი და ასულნი, და მოკუდა.

26 და ცხოვნდა თარრა სამეოცდაათ წელ და შვა აბრაამ, და ნაქორ და არრან.

27 ხოლო ესე შობანი თარრაღსნი. თარრა შვა აბრაამ, და ნაქორ და არრან: ხოლო არრან შვა ლოთ.

28 და მოკუდა არრან წინაშე თარრასა, მამისა თვისისა, ქუეყანასა, რომელსა იშვა სოფელსა ქალდეველთასა.

29 და მიიყუანეს აბრაამ და ნაქორ თავისა თვისისათჳს ცოლნი, სახელი ცოლისა აბრაამისისა - სარაჲ და სახელი ცოლისა ნაქორერისისა მელქა, ასული აჰრონისი, მამისა მელქასი, და მამისა იესტანისი.

30 და იყო სარა ბერწ და არა შვილისმშობელ.

31 და მოიყვანნა თარრა აბრაამ და ნაქორ, ძენი თვისნი, და ლოთ, ძე არრანისი, ძისა თვისისა და გამოიყვანნა იგინი სოფლისაგან ქალდეველთასა წარსლვად ქუეყანად ქანანი-

სა და მოვიდა ვიდრე ხარრანადმდე და დაემკვდრა მუნ.

³² და იქმნნეს ყოველნი დღენი თარრასნი ქარანს შინა ორასდახუთ წელ და მოკუდა თარრა ხარანს შინა.

14 და ჰრქუა უფალმან აბრაჰამს: გამოვედ ქუეყანისაგან შენისა, და ნათესავისაგან შენისა და სახლისაგან მამისა შენისა და მოვედ ქუეყანად, რომელიცა გიჩუენო შენ.

² და გყო შენ ნათესავად დიდად, და გაკურთხო შენ, და განვადიდო სახელი შენი და იყო კურთხეულ.

³ და ვაკურთხნე მაკურთხეველნი შენნი და მწყევარნი შენნი ვწყევნე. და იკურთხეოდიან შენდამი ყოველნი ტომნი ქუეყანისანი.

⁴ და გამოვიდა აბრაამ, ვითარცა ამცნო მას უფალმან, და ჰყუა მის თანა ლოთ, ხოლო აბრაამ იყო წლისა სამეოცდაათხუთმეტისა, რაჟამს გამოვიდა ხარანით.

⁵ და მიიყუანა აბრაამ სარა, ცოლი თვისი, და ლოთ ძე, ძმისა თვისისა, და ყოველი საქო-

ნელი მათი, რაოდენი მოიგეს. და ყოველი სული, რომელი მოიგეს ხარანს, და გამოვიდეს წარსლვად ქუეყანად ქანანისა და მოვიდეს ქუეყანად ქანანისა.

⁶ და განვლო აბრაამ ქუეყანად იგი სიგრძედ მიმართ მისა ვიდრე ადგიდმდე სუქემისა, მუხასა თანა მალალსა, ხოლო ქანანელნი მკვდრ იყვნეს მამინ მას ქუეყანასა.

⁷ და გამოუნდა უფალი აბრაამს და ჰრქუა მას: თესლსა შენსა მივსცე ქუეყანა ესე და აღუმენა მუნ აბრაამ საკურთხეველი უფალსა გამორინებულსა მისდა.

⁸ წარიტრა მუნ მთად მიმართ აღმოსავალით კერძო ბეთელს და აღდგა მუნ კარავი თვისი ბეთელს შინა ზღვთ კერძო და ანგეთ, აღმოსავლით კერძო. და აღუმენა მუნ საკურთხეველი უფალსა და ხადოდა სახელსა ზედა უფლისასა:

⁹ და აღიტრა აბრაამ და წარსლვით ილაშქრა უდაბნოსა შინა.

¹⁰ და იქმნა სიყმილი ქუეყანასა ზედა და შთავიდა აბრაამ შთასლვად ეგვპტეს მსხემობად მუნ, რამეთუ განძლიერდა სიყმილი ქუეყანასა ზედა.

¹¹ ხოლო იყო, რაჟამს მიეახლა აბრაამ შთასლვად ეგვპტედ, ჰრქუა აბრაამ სარას, ცოლსა თჳსსა: უწყი, რამეთუ დედაკაცი პირკეთილი ხარ შენ;

¹² იყოს უკუე, ვითარცა გიხილონ შენ მეგვპტელთა, თქუან, ვითარმედ: ცოლი მისი არს ისი და მომკლან მე, ხოლო შენ გიგულონ.

¹³ თქუ, უკუე ვითარმედ: დად მისი ვარ, რათა კეთილი მეყოს შენ მიერ და ცხონდეს სული ჩემი შენ ძლით.

¹⁴ და იყო, რაჟამს შევიდა აბრაამ ეგვპტედ, იხილეს მეგვპტელთა დედაკაცი იგი, რამეთუ შუენიერ იყო ფრიად.

¹⁵ და მხილველთა მისთა მთავართა ფარაოღსთა აქეს იგი წინაშე ფარაოსა, და შეიყუანეს იგი სახლსა ფარაოსსა.

¹⁶ და აბრაამს კეთილსა უყოფდეს მის ძლით და იქმნნეს მისსა ცხოვარი და ზრო-

ხები და ვირნი და მონანი და მგევალნი, კერძოვირნი და აქლემნი.

¹⁷ და განცადა უფალმან ფარაოდ განცდითა დიდდიდებითა და ბოროტებითა და სახლი მისი სარრასთჳს, ცოლისა აბრაამისისა.

¹⁸ და მოუწოდა ფარაო აბრაამს და ჰრქუა მას: რად ესე მიყავ მე? რამეთუ არა მითხარ მე, ვითარმედ ცოლი ჩემი არს.

¹⁹ რად თქუ, დად ჩემი არს, და მოვიყუანე თავისა ჩემისა ცოლად? და აჰა ცოლი შენი წინაშე შენსა, მიიყუანე და განისწრაფე.

²⁰ ჰრქუა ფარაო კაცთა აბრაამისთა თანა განვლინებად მისსა ცოლი-ცა მისი და ყოველნი, რაოდენნი იყუნეს მისნი, და ლოთ მის თანა.

ჲ ხოლო გამოვიდა აბრაამ ეგვპტით, იგი და ცოლი მისი და ყოველნი მისნი, და ლოთ მის თანა უდაბნოდ.

² და აბრაამ იყო მდიდარ ფრიად საცხოვრითა და ვეცხლითა და ოქროდთა.

³ და ვიდრე, ვინაჲ მოვიდა უდაბნოდ, ვიდრე ბეთელამდე, ვიდრე ადგილმდე, რომელსა იყო კარავი მისი პირველ საშუალ ბეთელსა და საშუალ ანგესა.

⁴ ადგილსა საკურთხეველისასა, რომელი ქმნა მუნ პირველ და უწოდა. მუნ აბრაამ სახელსა უფლისასა ღმრთისასა.

⁵ და ლოთის თანა-მავლისანი აბრაამის თანა იყვნეს ცხოვარნი და ზროხანი და კარვები.

⁶ და არა იტევდა მათ ქუეყანა იგი დამკვდრებად ზოგად, რამეთუ იყო მონაგები მათი ფრიად. და ვერ შემძლებელ იყვნეს დამკვდრებად ზოგად.

⁷ და იქმნა ბრძოლაჲ შორის მწყემსთა საცხოვართა აბრაამისთა და შორის მწყემსთა ლოთისთასა. ხოლო ქანანელნი და ფერეზელნი მკვდრ იყუნეს მაშინ ქუეყანასა მას.

⁸ და თქუა აბრაამ ლოთს: ნუ არს ბრძოლაჲ შორის ჩემსა და შენსა და შორის მწყემსთა ჩუენთა, რამეთუ კაცნი ძმანი ვართ ჩუენ.

⁹ არა, აჰა, ყოველი ქუეყანა წინაშე შენსა არს-ა? განმეყავ ჩემგან, უკუეთუ შენ მარცხენით, მე მარჯუენით, ხოლო უკუეთუ შენ მარჯუენით, მე მარცხენით.

¹⁰ და აღმშუმელმან თუალთა თვსთამან ლოთ იხილა ყოველი გარემო სოფლები იორდანისად, რამეთუ ყოველი იყო სარწყავ, პირველ დაქცევადმდე ღმრთისა მიერ სოდომისა და გომორისა, ვითარცა სამოთხე ღმრთისად და ვითარცა ქუეყანა ეგვიპტისა, ვიდრე მოსლვადმდე ზოლორად.

¹¹ და გამოირჩია ლოთ თავისა თვისისად ყოველი სოფელი იორდანისად. და წარიტრა ლოთ აღმოსავალით კერძო და განიყუნეს თითოეული ძმისაგან თვისისა.

¹² აბრაამ დაემკვდრა ქუეყანასა ქანანისსა, და ლოთ დაემკვდრა ქალაქსა გარემო სოფლებთასა და დაიკარვა სოდომთა.

¹³ ხოლო კაცნი სოდომთანი ბოროტნი და ცოდვილნი ფრიად წინაშე ღმრთისად.

¹⁴ ხოლო ღმერთმან თქუა აბრაამის მიმართ შემდგომად ლოთის განყოფისა მისგან: აღიხილენ თუალნი შენნი და იხილენ ადგილთაგან, რომელსა ხარ შენ აწ, ჩრდილოდთ მიმართ და სამხრად და აღმოსავლად და ზღუად.

¹⁵ რამეთუ ყოველი ქუეყანად, რომელსა შინა ჰხედავ შენ, მიგცე იგი შენ და თესლსა შენსა უკუნისამდე.

¹⁶ და ვყო თესლი შენი ვითარცა ქჷშად ქუეყანისად, უკუეთუ ვისმე ძალ-უც აღრიცხუად ქჷშად ქუეყანისად, და თესლიცა შენი აღრიცხო.

¹⁷ აღდეგ, მოვლუ ქუეყანა, სივრძედ მიმართ მისა, და სივრცედ მისსა, რამეთუ შენ მიგცე იგი.

¹⁸ და აღიკარვა აბრაამ და მოვიდა, დაიკარვა მუხასა თანა მამბრესა, რომელი იყო ქებრონს, და აღუშენა მუნ საკურთხეველი უფალსა.

Ⴎ ხოლო იქმნა მეფობასა არმაფალისასა მეფისა სენარისასა, არიოქ, მეფემან სალასარისამან, და ქოდოლ, გომორის მეფემან, ელამისმან

და თარგალ მეფემან წარმართთამან.

² ყვეს ბრძოლად ვარლას თანა, მეფისა სოდომთასა, და ვარსას თანა, მეფისა გომორისა, და სენნარისა, მეფისა ადამისა, და სუმოვორის, მეფისა სებომისა, და მეფისა ვა-
ლაბა: ესე არს სეგორი.

³ ესე ყოველნი შეითქუნეს ჳევსა მარილოვანსა, რომელ არს ზღუად მარილთა.

⁴ ათორმეტ წელს ჰმონებდეს ქოდოლგომორს.

⁵ ხოლო მებათცამეტესა წელსა მოვიდა ქოდოლოგომორ და მისთანანი მეფენი და დაჭრნეს გმირნი ასტაროთს შინა, კარნაინს, და ნათესავნი ძლიერნი მათ თანა და ომმეანნი საბის შინა ქალაქსა.

⁶ და ხორრეველნი მათათა შინა სეირისათა ვიდრე ტერე-
ვინთამდე ფარანისა, რომელ არს უდაბნოს.

⁷ და უკმოქცეულნი მოვიდეს ქუეყანად კერისისა, ესე არს კადე, და დაჭრნეს ყოველნი მთავარნი ამალეკისანი და აღმორეველნი მკვდრნი ასა-
სანთამარისანი.

⁸ ხოლო გამოვიდა მეფე სოდომითა და მეფე გომორისა და მეფე ადამასა და მეფე სებომისა და მეფე ვალასა, ესე არს სევგორი, და განეწყუნეს იგინი ბრძოლად ღელესა შინა მარილოანსა,

⁹ ქოდოლოგომორის მიმართ, მეფისა ელამისა, მეფისა სენარისა, და არიოქის მეფისა სელილასარისა. და თარგალ მეფისა წარმართთასა - ოთხნი მეფენი ხუთთა მიმართ.

¹⁰ ხოლო ღელე მარილოვანი მთხრებლ მთხრებლოვან არს ასფალტოხითა. და შეივლტოდა მეფე სოდომისა ჳეკად და მეფე გომორისა და დაეცნეს მუნ, ხოლო დაშთომილნი მთად კერძო ივლტოდეს.

¹¹ და წარიქციეს ყოველი იავარნი სოდომისა და გომორისა და ყოველი ჳამადი მათი. და წარვიდეს.

¹² და წარიყუანეს ლოთ-ცა, ძე აბრაამის ძმისა, და ჳურჳელი მისი. და წარვიდეს, რამეთუ მკვდრ იყო სოდომს.

¹³ ხოლო მოვიდა ვინმე განრომილთაგანი და უთხრა აბ-

რაამს წიად სადა იგი მკვდრ იყო მუხასა თანა მამბრესსა ამორისსა, ძმისა ესტოლისსა, და ძისა ავანისსა, რომელნი იყვნეს ყურცემულ აბრაამისსა.

¹⁴ ხოლო ესმა რად აბრაამს, ვითარმედ წარიტყუენა ძმად მისი ლოთ. აღრიცხუნა თჳსნი სახლისწულნი სამასათრვა-მეტნი.

¹⁵ და დევნა-უყო უკანა მათისა ვიდრე დაანადმდე. და დაესხა მათ ზედა ღამე, იგი და ყრმანი, მისნი, და დასცნა იგინი. და სდევდეს ვიდრე ქობალადმდე, რომელ არს მარცხენით დამასკისა.

¹⁶ და შემოაქცია ყოველი იავარი სოდომთა და ლოთ, ძმად თჳსი, შემოაქცია და ყოველნი საქონელნი და ცოლნი და ვერი.

¹⁷ და გამოვიდა მეფე სოდომისა შემთხუევად მისსა, შემდგომად მოქცევისა მისისა ჳირისაგან ქოდოლოგომორისა და მის თანა მეფეთასა ღელესა შინა საბისსა, რომელ არს ველი მეფისა და.

¹⁸ და მელქიზედეკ-ცა, მეფე-მან სალომისმან, გამოართუნა პურნი და ღვინო. ხოლო იყო მღვდელი ღმრთისა მალ-ლისა.

¹⁹ და აკურთხა აბრაამ და თქუა:

²⁰ კურთხეულ არს აბრაამ ღმრთისა მიერ მალლისა, რომელმან შექმნა ცად და ქუეყანად, და კურთხეულ არს ღმერთი მალალი, რომელმან მოგცნა მტერნი შენნი ქუე-შე ჯელთა შენთა. და მისცა მას აბრაამ ათეული ყოველ-თაგან.

²¹ ხოლო თქუა მეფემან სო-დომისამან აბრაამის მიმართ: მომცენ მე კაცნი, ხოლო ცხენ-ნი წარასხ თავისა შენისად.

²² და თქუა აბრაამ მეფისა მი-მართ სოდომისა: განვიპყრობ ჯელთა ჩემთა ღმრთისა მი-მართ მალლისა, რომელმან შექმნა ცად და ქუეყანად.

²³ უკუეთუ საბლითგან ვიდრე ტერფადმდე ჯამლისა მოვი-ლო ყოველთაგან შენთა, რა-თა არა სთქუა, ვითარმედ: მე განვამდიდრე აბრაამ თჳნიერ ღმრთისა.

²⁴ ჳამეს ჳაბუკთა და ნაწილი კაცთა თანამავალთა ჩემ თა-ნა: ესხოლ, ავან, მამბრესი, ამათთჳს მოვილო ნაწილი.

წმ და შემდგომად სიტყუ-ათა ამათ იქმნა სიტყუ-ად უფლისა აბრაამის მიმართ, ჩუენებასა შინა ღამისასა, მე-ტყუელი: ნუ გეშინინ, აბრაამ, მე შეგეწიო შენ, სასყიდელი შენი იყოს ფრიად.

² და თქუა აბრაამ: მეუფეო, რად მომცენ? რამეთუ მე წარ-ვწყმდები უშვილოდ, ხოლო ძე მასეკის, სახლისწულისა ჩემისა, ესე დამასკოდს ელიე-ზერ.

³ და თქუა აბრაამ: ვინათგან მე არა მომეც თესლი, ხოლო სახლისწული ჩემი დამიმკვდ-რებს მე.

⁴ და მეყსეულად იქმნა ჳმად მისსა მისდა მიმართ მეტყუე-ლი: არა დაგიმკვდრებს შენ, არამედ, რომელი გამოვიდეს შენგან, მან დაგიმკვდროს შენ.

⁵ და განიყუანა იგი გარე და ჳრქუა მას: აღიხილენ თუალ-ნი ცად მიმართ და აღრაცხენ ვარსკულავნი, უკუეთუ ძალ-

გიც აღრაცხვად მათი. ესრეთ იყოს თესლი შენი.

⁶ და ჰრწმენა აბრაამს ღმრთისად და შეერაცხა მას სიმართლედ.

⁷ ხოლო ღმერთმან თქუა მისა მიმართ: მე, ღმერთი გამომყუნებელი შენი სოფლისაგან ქალდეველთასა, რათა მოგცე შენ ქუყვანა ესე სამკვდრებელად.

⁸ და თქუა: მეუფეო უფალო, რადთა ვცნა, ვითარმედ დავიმკვდრო იგი.

⁹ და ჰრქუა მას: მომგუარე მე დიაკეული სამისა წლისად და ვაცი სამისა წლისად და ვერძი სამისა წლისა და გურიტი და ტრედი.

¹⁰ ხოლო მან მოიხუნა ესე ყოველნი და განყუნა იგინი შუა და დასხნა იგინი პირისპირ ურთიერთას, ხოლო მფრინველნი არა განყუნა.

¹¹ და გარდამოვიდეს მფრინველი მძორთა მათ ზედა ორად განკუეთილებათა მათთა. და თანა-უჯდა მათ აბრაამ.

¹² ხოლო დასლვასა მზისასა განკვრვებად დაეცა აბრაამს

და, აჰა, შიში ბნელი დიდი დავკუეთა მას.

¹³ და თქუა აბრაამის მიმართ: ცნობით უწყოდე, ვითარმედ მსხემ იყოს თესლი შენი ქუყვანასა არა თვსსა და დაიმონებდენ მათ. და განაშორებდენ მათ და დაამდაბლებდენ მათ ოთხას წელ.

¹⁴ და ნათესავი, რომელსაცა ჰმონონ, ვსაჯო მე ხოლო შემდგომად ამათსა გამოვიდენ აქა განმზადებულებითა მრავლითა.

¹⁵ ხოლო შენ წარხვდე მამათა შენთა თანა მშვდობით, განზრდილი სიბერითა კეთილითა.

¹⁶ და მეოთხე ნათესავი მოიქცეს აქა, რამეთუ არ-ლა სრულ ქმნილ არიან ცოდვანი ამორეველთანი აქამომდე.

¹⁷ ხოლო ვინათგან დასლვად მიიწია მზე იქმნა ალი და აჰა საკმილი და ლამპარნი ცეცხლისანი, რომელნი განვიდეს შორის ორ განკუეთილებათა მათ.

¹⁸ მას დღესა შინა აღუთქუა უფალმან აბრაამს აღთქუმად მეტყუელმან: თესლსა შენსა

მივსცე ქუეყანა ესე მდინარითგან ეგვიპტისათ, ვიდრე მდინარედმდე დიდად ევფრატად.

¹⁹ კინეველნი და კინეზელნი და კედმაზელნი.

²⁰ და ქეტელნი და ფერეზელნი და რაფიმელნი.

²¹ და ამორეველნი და ქანანელნი და გერგესეველნი და იებოროსლელნი.

წი ხოლო სარაად, ცოლი აბრაამისი, არა უშობდა მას. და იყო მისი მკევალი მეგვიპტელი, რომლისა სახელი აგარ.

² და თქუა სარა აბრაამის მიმართ ქუეყანასა ქანანისასა: აჰა ეგერა, დამკჷა მე უფალმან არა შობად. შევედ უკვე მკეველისა მიმართ ჩემისა, რათა შვილიერ ვიქმნნეთ მისგან. და ისმინა აბრაამ ვმისა სარასა.

³ და მოიყუანა სარა, ცოლმან აბრაამისმან, მკევალი მისი, მეგვიპტელი აგარ, შედგომად ათისა წლისა დამკვდრებისა აბრაამისა ქუეყანასა ქანანისსა, და მისცა იგი აბრაამს, ქმარსა თვსსა, ცოლად მისსა.

⁴ და შევიდა აგარის მიმართ და მიუდგა. და იხილა, რამეთუ მუცელქმულ არს. და უპატოი იქმნა დედოფალი მისი მის წინაშე.

⁵ და ჰრქუა სარრა აბრაამის მიმართ: ვიუსამარლოები შენგან, მე მოგეც შენ მკევალი ჩემი წიაღთა შენთა. ხოლო მან იხილა რად, ვითარმედ მუცელქმულ არს, უპატოი-ვიქმენ წინაშე მისსა. საჯენ ღმერთმან შორის ჩემსა და შენსა.

⁶ და თქუა აბრაამ სარრას მიმართ: აჰა, მკევალი შენი კელთა შინა შენთა. იკუმიე იგი, ვითარ-რადმეცა სათნო არს შენდა. და ძური შეაჩუენა მას სარრა. და წარვიდა პირისაგან მისისა

⁷ ხოლო პოვა იგი ანგელოზმან უფლისა ღმრთისამან წყაროსა ზედა წყლისასა უდაბნოსა შინა, ქუეყანასა ზედა გზასა ზედა სურისასა.

⁸ და ჰრქუა მას ანგელოზმან უფლისამან: აგარ, მკევალო სარასო, ვინად მოხუალ? და სადად წარხუალ? და თქუა: პირისაგან სარას, დედოფლისა

ჩემისა, ვივლტი მე.

⁹ და ჰრქუა მას ანგელოზმან უფლისამან: მიიქეც დედოფლისა შე ნისა მიმართ და დაბლდი ქუეშე გელსა მისსა.

¹⁰ და ჰრქუა მას ანგელოზმან უფლისამან: განმრავლებით განვამრავლო თესლი შენი და არა აღირაცხოდის სიმრავლისაგან.

¹¹ და ჰრქუა მას ანგელოზმან უფლისამან: აჰა შენ მუცელქმულ ხარ და ჰშვე ძე, და უწოდი სახელი მისი ისმაილ, რამეთუ შეისმინა უფალმან სიმბაბლისა შენისა.

¹² ესე იყოს ველური კაცი. ჰელნი მისნი ყოველთა ზედა და ჰელნი ყოველთანი მის ზედა და წინაშე პირსა ყოველთა ძმათა მისთასა დაიმკვდროს.

¹³ უწოდა აგარ სახელი უფლისა, მზრახუალსა მას მისსა: შენ, ღმერთო, რომელმან მოიხილე ჩემ ზედა, ვითარმედ სთქუ, და რამეთუ წინაშე ვიხილე გამოჩინებული ჩემდა.

¹⁴ ამისთჳს უწოდა ჯურღმულსა მას ჯურღმული, წინაშე ვიხილე, აჰა, საშუალ კადისა და საშუალ ვარადისა.

¹⁵ და უშვა აგარ აბრაამს ძე და უწოდა აბრაამ სახელი ძისა თჳსისა შობილისად მისდა, რომელი შვა აგარ, ისმაილ.

¹⁶ ხოლო აბრაამ იყო ოთხმეოცდაექუსთა წელთა, რაჟამს უშვა აგარ ისმაელი აბრაამს.

ჩ ხოლო იქმნა აბრაამ წელთა ოთხმეოცდაათცხრამეტთად. და გამოუჩინდა უფალი აბრაამს და ჰრქუა მას: მე ვარ ღმერთი შენი. სათნო იყავ წინაშე ჩემსა და იქმენ უბრალოდ.

² და დავდვა აღთქუმიდ ჩემი შორის შენსა და განგამრავლო ფრიად ფრიად.

³ და დავარდა აბრაამ პირსა ზედა თჳსსა და ჰრქუა მას ღმერთმან მეტყუელმან:

⁴ და აჰა, აღთქუმიდ ჩემი შენ თანა და იყო შენ მამად მრავალთა თესლთა.

⁵ და არა გეწოდოს მერმეცა სახელი შენი აბრაამ, არამედ იყოს სახელი შენი აბრაჰამ, რამეთუ მამად მრავალთა თესლთა დაგდევ შენ.

⁶ და აღგაორძინო შენ ფრიად ფრიად და დაგდვა შენ ნათესავად, და მეფენი შენგან გა-

մոვიդեն.

⁷ Դա զգաճցինո ալտէժումաճ հեմի Մորիս հեմսա ճա Մորիս Մենսա ճա Մորիս տեսլիսա Մենիսա ճա տեսսաճտա միմարտ մատտա ալտէժումաճ սաճքսնորճ, ցոփաճ Մենճա մե ճմրտաճ ճա տեսլիսա Մենիսա Մեն տանա թէժեցանասա, ճոմեղսա թմսխեոճ, ցոճցելի թէժեցանաճ թանանիսաճ.

⁸ միցցե Մեն ճա տեսլսա Մենսա Մեն տանա սաճքճճրեթեղաճ սաճքսնորճ ճա ճիցո մատճա ճմրտ.

⁹ Դա տէժա Մփալման աճրաթամիս միմարտ ճոլոլ Մեն ալտէժումաճ հեմի ճաճցճա, Մեն ճա տեսլման Մենման ճա տեսսաճտա Մինա մատտա.

¹⁰ Դա ճսե աճս ալտէժումաճ, ճոմեղ ճաճմարնո Մորիս հեմսա ճա տէժենսա ճա Մորիս ճա տեսսաճիսա Մենիսա Մեմճցոմաճ Մենսա ճիճրե ճա տեսսաճտաճմեճ,

¹¹ Մինա-ճաճցճտոլ տէժեման ցոճցելման Մլուման. ճա Մինա-ճաճցճտոլ ճոլոլ Մինա-ճաճցճտեղոթիսա ճա ճցոլ սասնաճլ ալտէժումիսա հեմճա ճա տէժենճա.

¹² Դա ցրմաման ճցիսա ճլիսաման Մինա-ճաճցճտոլ տէժեման ցոճցելման Մլուման ճա տեսսաճսա Մորիս տէժենսա, սաճլիսնլուման ճա ճերճլիտ ճրճլիման ցոճցելիսաճան ճիսա Մցխոճսա, ճոմեղ աճս տեսլիսաճան Մենիսա, Մինա-ճաճցճտիտ Մինա-ճաճցճտոլ սաճլիսնլուման սաճլիսա Մենիսաման ճա ճերճլիտ ճրճլիման.

¹³ Դա ճցոլ ալտէժումաճ հեմի ճոլոլ ճա ճեճա տէժենսա ալտէժումաճ սաճքսնորճ.

¹⁴ Դա Մլուման ճոմեղման աճա Մինա-ճաճցճտոլ ճոլոլ Մինա-ճաճցճտեղոթիսա միսիսա, մոլիսթոլ սլի ճցի ճա տեսսաճան միսիսա, ճամեղ ճալտէժումաճ հեմի ճանաթարճա.

¹⁵ Դա ճրթէժա ճմերտման աճրաթամիս: սարաս ճոլոլսա Մենսա աճա ճրճոլոլ սարաճ, աճամեղ սարաճ ճցոլ սաճլի միսի.

¹⁶ ճոլոլ ճաճլոլ ճցի ճա մոցցե միսճան Մցիլի ճա ճաճլոլ ճցի ճա ճցոլ ճա տեսսաճաճ ճա մեղենի ճա տեսսաճտանի միսճան ճամոճիճեն.

17 და დავარდა აბრაჰამ პირსა ზედა თვისსა და განიცინნა და თქუა გონებასა თვისსა: უკუეთუ ასისა წლისასა ესუას ძე და სარრა ოთხმეოცაათისა წლისამან შუეს.

18 და თქუა აბრაჰამ ღმრთისა მიმართ: ისმაილ ესე ცხოვრდინ წინაჲ შენსა.

19 და ჰრქუა ღმერთმან აბრაჰამს: ჰე, აჰა, ცოლმან შენმან გიშვეს შენ ძე და უწოდი სახელი მისი ისაკ. და დავადგინო აღთქუამად ჩემი მისსა მიმართ აღთქუამად საუკუნოდ ყოფად მე მისდა ღმერთად და თესლისა მისისა მის თანა.

20 ხოლო ისმაილისთვის, აჰა, ვისმინე შენი, აჰა, ვაკურთხე იგი და განვამრავლო იგი ფრიად, ათორმეტნი ნათესავნი შვნეს და ვყო იგი ნათესავად დიდად.

21 ხოლო აღთქუამად ჩემი დავადგინო ისაკის მიმართ, რომელი გიშვეს შენ სარრა ჟამსა ამას წელიწადსა მეორესა.

22 დაასრულა მეტყუელმან მისსა მიმართ და ამაღლდა უფალი აბრაჰამისაგან.

23 და მოიყუანა აბრაჰამ ისმაილ, ძე თვისი, და ყოველნი სახლისწულნი და ყოველნი ვეცხლით ფრდილნი თვისნი და ყოველი წული მამათა სახლსა შინა აბრაჰამისსა და წინა-დასცვთა დაუცვეთელებად მათი ჟამსა მის დღისასა, ვითარცა ჰრქუა მას ღმერთმან.

24 ხოლო აბრაჰამ იყო ოთხმეოცდაათცხრამეტისა წლისა, რაჟამს დაიცვთა ჯორცი დაუცვეთელობისა თვისისა.

25 ხოლო ისმაილ, ძე მისი, ათცამეტის წლის, რაჟამს წინა-დასცვთა წინადაუცვეთელებად ჯორცისა მისისა.

26 ჟამსა მას მის დღისასა წინა-დაიცვთა აბრაჰამ და ისმაელ, ძემან მისმან.

27 და ყოველთა კაცთა სახლისა მისისათა და სახლის ნაშვთა და ვეცხლით ფრდილთა უცხოთესლთაგან ნათესავთა წინა-დასცვთა მათ.

18 ხოლო ეჩუენა მას ღმერთი მუხასა თანა მამბრესსა, ჯდა რად იგი კართა თანა კარვისა თვისისათა შუადღე.

² და აღმზილველმან თუალთა მისთამან იხილა, და აჰა, სამნი კაცნი ზედა მოადგეს მას. და იხილნა რად, მირბიოდა შემთხუევად მათდა კარისაგან კარვისა თჯსისა და თაყუანის-სცა ქუეყანასა ზედა.

³ და თქუა: უფალო, უკუეთუ ვპოვე სადამე მადლი წინაშე შენსა, და ნუ თანა-წარჰყდები მონასა შენსა.

⁴ მოვიღეთ წყალი და დაიბანნეთ ფერჯნი თქუენნი, და დაიგრიღეთ ხესა ქუეშე.

⁵ და მოვილო პური და ჭამეთ. და ამის შემდგომად წარვედით გზასა თქუენსა, რომლისაგან მოაქციეთ მონისა მიმართ თქუენისა. და ჰრქუა: ეგრე ყავ, ვითარცა სთქუ.

⁶ და შეისწრაფა აბრაჰამ კარვად სარრას მიმართ და ჰრქუა მას: ისწრაფე და შესუარე სამი საწყაული სამინდოდ და შექმენ ყურბეულად.

⁷ და სამროწლედ მირბიოდა აბრაჰამ, მოილო ვბოდ ჩჩული და კეთილი და მისცა ყრმასა და ისწრაფა შექმნად მისა.

⁸ და მოილო ერბოდ და სძე და ვბოდ, რომელი შექმნა, და დაუგო მათ და ჭამეს. ხოლო თვთ წინა უდგა მათ ხესა ქუეშე.

⁹ და თქუა მისსა მიმართ: სადა არს სარრად, ცოლი შენი? ხოლო მან მიუგო: ესერა კარავსა შინა.

¹⁰ და თქუა: შემოქცეული მოვიდე შენდა ჟამსავე ამას. და ესვას ძე სარრას, ცოლსა შენსა. ხოლო სარრას ესმა კარსა ზედა კარვისა მისისასა მყოფსა უკუანა მისსა.

¹¹ ხოლო აბრაჰამ და სარრა მოხუცებულ იყვნეს, გარდასრულ დღეთა. და მოკლებულ იყო სარრა წესისაგან დედათასად.

¹² ხოლო განიცინნა სარრა მეტყუელმან: თავისა მიმართ თჯსისა: არლა სადა იქმნა ჩემდა ვიდრე აქამომდე, ხოლო უფალი ჩემი მოხუცებულ არს.

¹³ და ჰრქუა უფალმან ღმერთმან აბრაამს: რად განიცინნა სარრა თავსა შორის თჯსსა მეტყუელმან: აწ სადამე ჰემმარიტად შვა, რამეთუ მე დაბერებულ ვარ?

¹⁴ ნუ შეუძლებელ არსა ღმრთისა მიერ ყოველი სიტყუად? ჟამსა ამას მოვიქცე შენდა მომართ და იყოს საბრძანა ძე.

¹⁵ ხოლო უარ-ყო სარრა მეტყუელმან: არა განვიცინენ, რამეთუ შევეშინა. და თქუა: არა, არამედ განვიცინენ.

¹⁶ ხოლო აღდგეს კაცნი იგი მიერ და შთახედნეს პირსა ზედა სოდომთა და გომორთასა და აბრაჰამ თანა-ვიდოდა მათ თანა, წარმგზავნელი მათი.

¹⁷ ხოლო უფალმან თქუა: არა დავფარო-ა მე პირისაგან აბრაჰამ, მონისა ჩემისა, რომელსა ვჰყოფ მე.

¹⁸ ხოლო აბრაჰამ ქმნილ იყოს ნათესავად დიდად და მრავლად და იკურთხეოდინ მისდა-მი ყოველნი წარმართნი ქუეყანისანი.

¹⁹ რამეთუ უწყოდეს, ვითარმედ ამცნოს ძეთა მისთა და სახლსა მისსა მის თანა და იცნან გზანი უფლისანი, რამეთუ ძეთა მისთა ქმნად სიმართლისა და მშჯავრისა, რათა მოაწივნეს უფალმან აბრაჰამის ზედა ყოველი, რაოდენი

თქუნა მისსა მიმართ.

²⁰ და თქუა უფალმან ღმერთმან: ღალადებაჲ სოდომთა და გომორთა განმრავლდა ჩემდა მომართ, ცოდვანი მათნი დიდ არიან ფრიად.

²¹ გარდავიდე უკუე, ვიხილო, უკუეთუ ღალადებისაებრ მათისა მომავლისა იქცევინ, და, უკუეთუ არა, რათა ვცნა.

²² და მოაქციეს კაცთა მიერ და მოვიდეს სოდომად. და აბრაჰამ მერმე იყო-ლა მდგომარე წინაშე უფლისა ღმრთისა.

²³ და მიეახლა აბრაჰამ და ჰრქუა: ნუ თანა წარსწყმედ მართალსა უღმრთოთა თანა და იყოს მართალი, ვითარცა უღმრთოდ?

²⁴ უკუეთუ იყუნენ ერგასისნი მართალნი, წარწყმედა-მათ? არა ჰრიდო-ა ყოველსა მას ადგილსა ერგასისთა მართალთა ძლით, უკუეთუ იყვნენ მას შინა?

²⁵ არა სადა ჰყო შორის სიტყუსა მისებრ მოკუდინებაჲ მართლისა უღმრთოთა თანა და იყოს მართალი, ვითარცა უღმრთოდ? ნუ სადა რომელი სჯი ყოველსა ქუეყანასა, ნუ

ჰყოფ სასჯელსა.

²⁶ და თქუა უფალმან ღმერთმან: უკუეთუ იყვნენ ერგასისნი მართალნი სოდომთ ქალაქთა შინა, დაუტეო ყოველი ადგილი მათთჳს.

²⁷ და მიმგებელმან აბრაჰამი თქუა: აწ ვიწყე სიტყუად უფლისა მიმართ, ხოლო მე ვარ მიწად და ნაცარ.

²⁸ უკუეთუ შემცირდენ ერგასისნი მართალნი ორმეოცდახუთად, წარსწყმიდო-ა ორმეოცდახუთათჳს ყოველი ქალაქი? და თქუა: უკუეთუ ვპოვნე მუნ ორმეოცდახუთნი, არა წარვწყმიდო.

²⁹ და შესძინა მერმე სიტყუად მისსა მიმართ და თქუა: უკუეთუ იყვნენ ორმეოცნი? და თქუა: არა წარვწყმიდო ორმეოცათჳს.

³⁰ და თქუა: ნურას, უფალო, უკუეთუ ვიტყოდი-ლა: იპოვნენ თუ მუნ ოცდაათნი? და თქუა: არა წარვწყმიდო ოცდაათათჳს.

³¹ და თქუა: ვინათგან მაქუს სიტყუად უფლისა მიმართ ჩემისა და თქუა: უკუეთუ იყვნენ მუნ ოცნი? და თქუა: არა წარ-

ვწყმიდო ოცათჳს.

³² და თქუა: ნუ რად, უფალო, უკუეთუ ვიტყოდი მერმე ერთგზის-ლა და იპოვნენ თუ ათნი? და თქუა: არა წარვწყმიდო ათათჳს.

³³ და წარვიდა უფალი, ვითარცა დასცხრა ზრახვსაგან აბრაჰამისსა. და მიიქცია ადგიდ თჳსსა.

11:1 ხოლო მოვიდეს ორნი ანგელოზნი მიმწუხრი და ლოთ ჯდა წინაშე ბჭეთა სოდომისთა. და იხილნა რად ლოთ, აღდგა მიგებებად მათდა და თაყუანის-სცა პირითა ქუეყანასა ზედა.

² და ჰრქუა: აჰა, უფალნო, მოაქციეთ ჩემდა მომართ სახიდ მონისა თქუენისა და დაივანეთ და დაიბანენით ფერწნი და, განცისკრდეს რად, წარვედით გზასა თქუენსა. და თქუეს: არა, არამედ უბანთა ზედა დავივანოთ.

³ და აიძულა მათ და მოაქციეს მისსა მიმართ და შევიდეს სახედ მისსა. და უქმნა მათ სასუმელი და უცომონი წარუცნა მათ და ჳამეს პირველ დაძინებისა.

⁴ და კაცთა ქალაქისათა სო-
ლომელთა გარე მოიცვეს სახ-
ლი ჭაბუკითგან ვიდრე მოხუ-
ცებულადმდე ყოველმან ერ-
მან ერთბამად.

⁵ და განუწოდდეს ლოთს და
იჭოდეს მისა მიმართ: სა-
და არიან კაცნი, მოსრულნი
შენდა ღამით? გამოიყუანენ
იგინი ჩუენდა, რამეთუ თანა-
ვეყუნეთ მათ.

⁶ ხოლო გამოვიდა ლოთ მათ-
და მიმართ წინაშე კართა და
კარი განიჭმა უკუანა თჯსსა.

⁷ და ჰრქუა მათ: ნუ სადა, ძმა-
ნო, ნუ უკეთურებთ.

⁸ რამეთუ არიან ჩემნი ორნი
ასულნი, რომელთა არღა უც-
ნიეს მამაკაცნი. გამოვიყუან-
ნე იგინი თქუენდა და იცმიე-
ნით იგინი, ვითარცა გთნავს,
მხოლოდ კაცთა ამათ მიმართ
ოდენ ნურარას ჰყოფთ უსა-
მართლოსა, ვინათგან შემო-
ვიდეს სართულსა ქუეშე მოს-
რულთა ჩემთასა.

⁹ და ჰრქუეს: განერე იქი. მწი-
რობად შემოხუედ, ნუ. სასჯე-
ლისა სჯად. აწ უკუე შენ გი-
ბოროჭოთ უფროს-ღა, ვიდრე
მათ. და აიძულებდეს ლოთს

ფრიად და მიეახლნეს შემუს-
რვად კარსა.

¹⁰ ხოლო კაცთა მათ ბანყუ-
ნეს კელნი და შეიჭანეს ლოთ
კელთა მიმართ თჯსთა და კა-
რი სახლისა დაჯშეს.

¹¹ ხოლო კაცთა მეოფთა კარ-
სა ზედა სახლისასა, დასცეს
ვერ შხედველობად მცირით-
გან მათით ვიდრე დიდადმდე
და დაიგსნნეს ძიებითა კარი-
სათა.

¹² და თქუეს კაცთა მათ ლო-
თის მიმართ: არს ვინა შე-
ნი აქა სიძენი, ანუ ძენი, ანუ
ასულნი, ანუ ვინცა ვინ შე-
ნი არს სხუად ქალაქსა ში-
ნა, განიყვანენ იგინი ადგი-
ლით ამით.

¹³ რამეთუ წარვსწყმედთ ჩუენ
ადგილსა ამას, რამეთუ ამად-
ლდა ღალადებად მათი წინაშე
უფლისა და მომავლინნა ჩუენ
უფალმან ავოცად მისსა.

¹⁴ გამოვიდა ლოთ და თქუა:
სიძეთა მიმართ თჯსთა, მიმ-
ყუანებელთა ასულთა მათთა-
სა, და ჰრქუა: აღდეგით და გა-
მოვედით ადგილისა ამისგან,
რამეთუ აჰვოცეს უფალი ქა-
ლაქსა ხოლო საცინელად შე-

ირაცნა წინაშე სიძეთა მისთა.

¹⁵ და ვითარ ცისკარი იქმნა, და ასწრაფობდეს ანგელოზნი ლოთს მეტყუელნი: აღდეგ, მიიყუანე ცოლი შენი და ორნი ასულნი შენნი, რომელნი გისხენ, და განვედ, რათა არა თანა წარსწყმდე უსჯულოებათა ქალაქისათა.

¹⁶ და აღშფოთნეს და უპყრეს ანგელოზთა კელსა მისა და კელსა ცოლისა მისისასა და კელსა ასულთა მისთასა რიდებასა მას უფლისასა მათ ზედა.

¹⁷ და იყო, რაჟამს გამოიყუანეს იგინი გარე და ჰრქუეს: ცხოვნებით იცხოვნე სული შენი, ნუ უკმოიხედავ უკულმართ. ნუცა დასდგები ყოველსა შინა გარემო სოფლებთა, არამედ მთად კერძო ივლტოდე, ნუუკუე თანა შეეპყრა.

¹⁸ და თქუა ლოთ მათდა მიმართ: გევედრები, უფალო.

¹⁹ ვინათგან პოვა წყალობად მონამან შენმან წინაშე შენსა და განადიდე სიმართლე შენი, რომელსა ჰყოფ ჩემ ზედა განრინებად სულისა ჩემისა.

ხოლო მე ვერ ძალ-მიც მიწევნად მთად, ნუუკუე მეწიოს მე ბოროტი ესე და მოგკუდე.

²⁰ აჰა ესერა, ქალაქი ესე ახლოს არს მივლტოლად ჩემდა მუნ, რომელ არს მცირე, და მუნ განვერე, და ცხოვნდეს სული ჩემი შენ ძლით.

²¹ და თქუა მან: აჰა, დამიკვრდა პირი შენი ამასცა ზედა სიტყუასა, არა დავაქციო ქალაქი, რომლისათჳს სთქუ.

²² ისწრაფე შენ მიწევნად მუნ, რამეთუ ვერ კელმეწიფების ყოფად საქმისა, ვიდრე შესლვადმდე შენდა მუნ. ამისთჳს უწოდა სახელი ქალაქსა მას სეგორ.

²³ და მზე მოეფინა ქუეყანასა ზედა და ლოთი შევიდა სეგორად.

²⁴ და უფალმან აწჳმა სოდომსა და გომორსა ზედა წუნწუბად და ცეცხლი უფლისა მიერ ზეცით.

²⁵ და დააქცია ყოველნი ესე ქალაქნი და ყოველი სანახები და მოსწყდეს, ყოველნი მეფენი მის ქალაქისანი და ყოველი მცენარე ქუეყანისა.

²⁶ და მიიხილა ცოლმან ლოთისამან მართლუკუდმართ და იქმნა იგი ძეგლ მარილისა.

²⁷ ხოლო აღმსთო აბრაჰამ განთიად ადგილსა მას, სადა-იგი დგა წინაშე უფლისა.

²⁸ და მიჰხედა პირსა ზედა სოდომისასა და გომორისასა და პირსა ყოვლისა ქუეყანისა სანახებისასა და იხილა: და აჰა ესერა, აღვიდოდა ალი ცეცხლისა ქუეყანით, ვითარცა არმური საკმილისა.

²⁹ და იყო, დაქცევასა მას უფლისა მიერ ქალაქებისა მის სანახებისასა მოვესენა ღმერთსა აბრაჰამ და გამოიყუანა ლოთ შორის დაქცევისა მის, რაჟამს დააქცია უფალმან ქალაქები იგი, რომელსა შინა დამკვდრებულ იყო ლოთ.

³⁰ აღვიდა ლოთ სეგორით და დაჯდა იგი მთასა ზედა და ასულნი მისნი მის თანა, რამეთუ შეეშინა დამკვდრებად სეგორს შინა. და დაემკვდრა ქუაბსა შინა იგი და ორნი ასულნი მისნი მის თანა.

³¹ ჰრქუა უხუცესმან უმრწემესა მას: მამად ჩუენი მოხუცებულ არს და ქუეყანასა ზე-

და არა არს, ვინმცა შემოვიდა ჩუენდა, ვითარცა-იგი არს წესი, რათა მკვდროან იქმნეს ყოვლისა ქუეყანისად.

³² მოვედ და ვასუათ ღვწოდ მამასა ჩუენსა და დავწვეთ მის თანა და აღვადგინოთ თესლი მამისაგან ჩუენისა.

³³ ასუეს მამასა მათსა ღვწოდ მას ღამესა და შევიდა უხუცესი იგი და დაწვა მამისა თვისისა თანა მას ღამესა. და არა ცნა დაწოლად მისი და აღდგომა მისი.

³⁴ და ჰრქუა უხუცესმან მან ხვალისაგან უმრწემესსა მის: აჰა ესერა, მე დაწვევ გუშინ მამისა ჩემისა თანა, ვასუათ მას ღვწოდ ამას ღამესა-ცა და შენ დაწვევ მის თანა და აღვადგინოთ მამისა ჩუენისაგან თესლი.

³⁵ ასუეს მას ღამესა ღვწოდ მამასა მათსა და შევიდა უმრწემესი იგი ასული და დაწვა მამისა თვისისა თანა. და არა აგრძნა დაწოლა მისი და აღდგომა

³⁶ და მიუდგეს ორნივე იგი ასულნი ლოთისანი მამისაგან თვისისა.

³⁷ და შვა უხუცესმან მან ძე და უწოდა სახელი მისი მოაბ და თქუა: მამისა ჩემისაგანი. ესე არს, მამად მოაბელთა ვიდრე დღეინდელად დღედმდე.

³⁸ ხოლო შვა უმრწემესმან მანცა ძე და უწოდა სახელი მისი ამან, მეტყუელმან: ძე თესლისაგან მამისა. ესე არს მამად ამანელთა ვიდრე დღეინდელად დღედმდე.

4 და წარმოვიდა მიერ აბრაჰამ ქუეყანად სამხრად კერძო და დაეშენა შორის, კადესა და შორის სურსა და იმსხემა გერარს შორის.

² და თქუა აბრაჰამ სარრას-თვს, ცოლისა თვსისა, ვითარმედ: დად ჩემი არს. შეეშინა სიტყუად, ვითარმედ: ცოლი ჩემი არს, ნუუკუე მოკლან იგი კაცთა მის ქალაქისათა, მის-თვს მიავლინა აბიმელიქ მეფემან გერართამან და მიიყუანა სარრად.

³ მოვიდა ღმერთი აბიმელიქისა ძილსა შინა ღამე და ჰრქუა მას: აჰა ეგერა, შენ მოჰკუდე დედაკაცისა მაგის ძლით, რამეთუ ეგე შეყოფილ არს ქმარსა.

⁴ ხოლო აბიმელიქ არა შეენო მას და ჰრქუა: უფალო, ნათესავი უმეცარი და მართალი წარსწყმიდოა?

⁵ არა მან მრქუა მეა, ვითარმედ: დად ჩემი არს და მან მითხრა, ვითარმედ: ძმად ჩემი არს? გულითა წრფელითა და სიმართლითა ჯელთათა ვყავ ესე.

⁶ და ჰრქუა მას ღმერთმან: მეცა ვიცი, რამეთუ გულითა წმიდითა ჰყავ ეგე და გერიდე შენ, რათა არა სცოდო ჩემდა მომართ, ამისთვის არა გიტევე შენ შეხებად მისსა.

⁷ ხოლო შენ მიეც აწ ცოლი მისი, რამეთუ კაცი წინასწარმეტყუელი არს იგი და ილოცოს შენთვის და სცხონდე. უკუეთუ არა მისცე, იცოდე, რამეთუ მოჰკუდები შენ და ყოველი სახლი შენი.

⁸ აღიშთო აბიმელიქ განთიად და მოუწოდა ყოველთა მონათა თვსთა და ეტყოდა ყოველთა ამათ სიტყუათა ყურთა მიმართ მათთა. და შეშინდეს ყოველნი კაცნი უფლისაგან ფრიად.

⁹ და მოუწოდა აბიმელიქ აბრაჰამს და ჰრქუა მას: რად ესე მიყავ ჩუენ, შე-მე-რა-გცოდეთა შენ, რამეთუ მოაწიე ჩემ ზედა და სამეფოსა ჩემსა ზედა ცოდვა დიდი, საქმე, რომელ არა ვინ ქმნის, მაქმნიე ჩუენ.

¹⁰ და ჰრქუა აბიმელიქ აბრაჰამს: რადსა გულსა მოგიჯდა და ჰყავ ესე?.

¹¹ და ჰრქუა აბრაჰამ: რამეთუ ვთქუ, ნუჟუე არა იყოს ღმრთისმსახურებად ადგილსა ამას და მე მომკლან ცოლისა ჩემისათჳს.

¹² და რამეთუ დადგა ჩემი არს ჭემმარიტად მამით, არა დედით და მეყო მე ცოლ.

¹³ და იყო, ოდეს გამომიყუანა მე სახლისაგან მამისა ჩემისა და ვარქუ მას: ესე სიმართლე ჰყო ჩემდა მომართ ყოველსავე ადგილსა, ვიდრეცა შევიდეთ მუნ, თქუ ჩემთჳს, ვითარმედ ძმად ჩემი არს.

¹⁴ და მოილო აბიმელიქ ათასი სასწორი ფასი და ცხოვარი და ზროხად, მონები და მწველები და მისცა აბრაჰამს და მოსცა სარრა, ცოლი მისი.

¹⁵ და ჰრქუა აბიმელიქ აბრაჰამს: აჰა ესერა, ქუეყანა ესე წინაშე შენსა არს, სადაცა გთნავს, დაემენე.

¹⁶ ხოლო სარრას ჰრქუა: აჰა ეგერა, მივეც ათასი სასწორ ძმასა შენსა. ესე გეყავნ შენ პატივ პირისა შენისა და ყოველთავე დედათა შენთანათა და ყოველივე ჭემმარიტი ჰყვი.

¹⁷ და ილოცა აბრაჰამ ღმრთისა მიმართ და განკურნა ღმერთმან აბიმელიქ და ცოლი მისი და მწველები მისი და შობდეს.

¹⁸ რამეთუ დაწმვით დაწმა უფალმან გარეშე ყოველი საშოდ სახლსა შინა აბიმელიქისასა სარრასთჳს, ცოლისა აბრაჰამისა.

ბ და მოჰხედა უფალმან სარრას, ვითარცა ჰრქუა და უყო ღმერთმან სარრას, ვითარცა ეტყოდა მას.

² და მიუდგა და უშვა აბრაჰამს ძე სიბერისა ოდენ ჟამსა, ვითარცა ეტყოდა მას ღმერთი.

³ და უწოდა აბრაჰამ სახელი ძისა მისისა, რომელ-იგი უშვა

Սարրա, իսაკ.

⁴ Եւ ճինա-ճասճշտա աբրաքամ իսակս, ժեսա տշսսա, ճլլեսա ճերջեսա, ճտարճըն աճճնո ճաս թղալճան ճճերտճան.

⁵ Նոլոլ աբրաքամ իյոլ աճ ճլլի- Նա, ճաթաճս ճեսա ճաս իսակ, ժե տշսի.

⁶ Եւ տթթա Նարրա: Նաճնլ ճիթճնա ժե ճճերտճան: ճոճ ճեճ ճեճ, թնարոճոճ, ճեճ տանա.

⁷ Եւ տթթաս: ճոն թտնրաս աբրա- քամս, ճտարճճեճ աճլոլթթս ճրճճա- Նա Նարրա, ճամլեթթ թճճ ճե Նի- ծերլեսա ճեճճա.

⁸ Եւ ճանրոճճնա ճրճճա իցի ճա ճանլլլլնա Նժլեսա ճա ճոլ աբրաքամ Ների ճոճոճ, ճոլճլլեսա ճլլլեսա ճանլլլլնա Նժլեսա իսակ, ժե ճոճի.

⁹ Եւ ինիլա Նարրա ժե աճարիճ ճեճճճճճլլլիճա. ճոլճլլ-իցի ճեճ- ճա աբրաքամս, իճլլլլրճա իսակոճ տանա, ժոճա ճոճիճա.

¹⁰ ճիթթոլ ճա ճրթթա աբրաքամս: ճանաժե ճճլլլլալ ճեճ ճա ժե ճի- Նի, ճամլեթթ առա ճաճճճճճրոլ ժեճճն ճճլլլլիճաճճն ժոճա ճեճճի- Նա իսակոճ տանա.

¹¹ Նոլոլ ճոլլլլ իյոլ Նիճլլլ- աճ ճես ճրիաճ ճինաթթ աբրաքա- ճոճա ժոճա ճոճիճաճա.

¹² Եւ ճրթթա ճճերտճան աբրա- քամս: ճոլ ճոլլլլ ճոճնճ ճինա- թթ թնճա ճրճոճիճա ճաճոճտշս ճա ճճլլլլոճա, ճոլլլլլլլլլլ, ճաճճա ճրթթաս թն Նարրա. իճոճնլ ճճոճա ճոճիճաճ, ճամլեթթ իճա- կոճճան ճեճլլոլոլ թն ճաթլեսա- ճաճ.

¹³ Նոլոլ ժե-ճա ճեճ ճճլլլլիճա ճաճոճ ճլլո ճաթլեսաճաճ ճոճաճ, ճամլեթթ տլլլ թնի առճ.

¹⁴ Նոլոլ ալճճա աբրաքամ ճան- տիաճ ճա ճոլլոլ ճթրի ճա տնիլրիտա ճլլալի ճա ճոճճա աճարճ. ճա ալոլկոճա իցի ճճար- տա տշստա ճա ճրճաճ. ճա ճան- ճոճա իցի ճա թլլլլլլլ թճաճնոլ- Նա ճթրլճլլլլլ ճաս ճլլա ճոլլ- ճոճիճաճ.

¹⁵ ճոլակլճա ճլլալի իցի տնի- ճրիճաճ ճոճճան ճա ճաաճլոլ ճրճճա իցի ճլլլլլլ ճերլեսա ճր- տճա.

¹⁶ Եւ ճարլլլլա ճա ճաճճա ճի- ճաճ ճոճճա թորճ, ճտար իճ- ճրիճ Նաճլլլլլլլլլլլլլ, ճամլեթթ տթթա: առա ճոճիլլոլ Նիճլլլլ- ճոճա ճեճճոճա, ճա ճոճար ճլլա ճինաթթ ճոճճա, ճաճաճ-ճոլ ճրճճաճճն ճան ճա ճիլլոլճա.

¹⁷ შეისმინა ღმერთმან ჳმად ყრმისად მის ადგილით, სადა-იგი იყო, და უწოდა ანგელოზი უფლისა აგარს ზეცით და ჰრქუა: რად არს, აგარ? ნუ გეშინინ, რამეთუ შეისმინა ღმერთმან ჳმად ვედრებისა ყრმისა მაგის შენისა მიერ ადგილით, სადა-იგი არს.

¹⁸ აღდეგ უკუე და შეიყუარე ყრმად შენი და უპყრა მას გელითა შენითა, რამეთუ ნათესავად დიდად ვყო ესე.

¹⁹ და აღუხილნა ღმერთმან თუალნი მისნი და იხილა ჯურღმული წყლისა ცხოველისა და მივიდა და აღავსო თხიერი იგი წყლითა და ასუა ყრმასა მას, და იყო ღმერთი ყრმისა მის თანა.

²⁰ და აღორძნდა და დაემენა უდაბნოსა და იყო იგი მეთსარ.

²¹ და დაემკვდრა უდაბნოსა მას ფარანისა, და მოჰგუარა მას დედამან მისმან ცოლი ქუეყანით ეგვიპტით.

²² მას ჟამსა ოდენ მიუგო აბიმელექ და ოქოზათ, ეზოდსმოძღუარმან და ფიქოლ, ერისთავმან ერისა მისისამან, აბრაჰამს და ჰრქუა: ღმერთი

შენ თანა არს ყოველსავე, რასაცა იქმ.

²³ აწ უკუე მეფუცე მე, ღმერთსა, რათა არა მავნო, არცა ნათესავსა ჩემსა, ნუცა სახლსა ჩემსა, არამედ სიმართლისაებრ ჩემისა, რომელი ვყავ შენ თანა და ქუეყანასა მას. რომელსა დამკვდრებულ ხარ შენ მას ზედა.

²⁴ და ჰრქუა მას აბრაჰამ: მე უკუე გეფუცო შენ.

²⁵ და ამხილა აბრაჰამ აბიმელექს ჯურღმულთა მათთჳს წყლისათა, რომელ-იგი მოუღიეს მწყემსთა მათ აბიმელექისთა.

²⁶ ჰრქუა აბიმელექ აბრაჰამს: არა ვიცი, ვინ ყო საქმე ეგე. არცა შენ მითხარ, არცა მე მესმა, არამედ დღეს ხოლო.

²⁷ მოასხა აბრაჰამ ცხოვარი და ზროხად და მისცა აბიმელექს და აღითქუეს ორთავე აღთქუმა.

²⁸ დაადგინა აბრაჰამ შუდნი ტარიგნი თჳსაგან.

²⁹ და ჰრქუა აბრაჰამს აბიმელექ: რად არიან შუდნი ესე ტარიგნი ცხოვართანი, რომელ-ესე დაადგინენ თჳსაგან?

³⁰ მიუგო აბრაჰამ და ჰრქუა: რამეთუ შუდნი ესე ტარიგნი მიიბნე ჩემგან. რათა იყვნენ ჩემდა საწამებელად, რამეთუ მე ვთხარე ჯურღმული ესე.

³¹ ამისთვის უწოდა სახელი ადგილსა მას ჯურღმულ ფიცისა.

³² რამეთუ მუნ იფიცნეს ურთიერთას და აღითქუეს აღთქუმიად ჯურღმულსა მას ზედა ფიცისასა. და აღდგა აბიმელექ და ოქოზათ, მზახალი იგი მისი, და ფიქორ, ერისთავი ერისა მისისად, და წარვიდეს ქუეყანად ფილისტიმედ.

³³ დაასხა აბრაჰამ ყანად ჯურღმულსა მას ზედა ფიცისასა და ჰხადა მუნ სახელი უფლისა ღმრთისა საუკუნოდ.

³⁴ და დაემკვდრა აბრაჰამ ქუეყანასა მას ფილისტიმისასა დღეთა მრავალთა.

ბყ და იყო, შემდგომად სიტყვსა ამის ღმერთმან გამოცადა აბრაჰამ და ჰრქუა მას: აბრაჰამ, აბრაჰამ. ხოლო მან თქუა: აჰა, მე.

² და ჰრქუა მას: მოიყუანე ძე შენი ისაკი და წარვედ ქუეყანასა მაღალსა და შეწირე იგი მუნ ყოვლად დასაწველად

ერთსა ზედა მთათაგანსა, რომელსა მე გრქუა შენ.

³ აღდგა აბრაჰამ განთიად და აღსხნა კარაულსა თვსსა და წარიყვანნა მის თანა ორნი მონანი და ისაკ, ძე თვისი, და დაკოდა შემად მსხუერპლისათვს, და აღდგა და წარვიდა, და მოვიდა ადგილსა მას, რომელსაცა ჰრქუა მას ღმერთმან მესამესა დღესა.

⁴ და აღიხილნა აბრაჰამ თუალნი თვსნი და იხილა ადგილი იგი შორით.

⁵ და ჰრქუა აბრაჰამ მონათა თვსთა: დასხედით მანდა კარაულისა თანა, და მე და ყრმიდ ვსე წარვიდეთ ვიდრე იქიმდე და თაყუანისს-გსცეთ და თქუენდავე მოვაქციოთ.

⁶ წარილო აბრაჰამ შემად მსხუერპლისად და აღჰვიდა ისაკს, ძესა თვსსა. და მოილო ცეცხლიცა გელითა თვსითა და დანაკი. და წარვიდეს ორნი-ვე ზოგად.

⁷ ჰრქუა ისაკ აბრაჰამს, მამასა თვსსა: თქუ, მამაო. ხოლო მან ჰრქუა: რად არს, შულო? და ისაკ ჰრქუა: აჰა ცეცხლი და შემად; სადა არს ცხოვარი

მსხუერპლისად?

⁸ ხოლო აბრაჰამ კრქუა: ღმერთმან იგულოს თავისა თვისისა ცხოვარი მსხუერპლად, შულო წარვიდეს ორნივე ზოგად.

⁹ და მიიწივნეს ადგილსა მას, რომელსა კრქუა მას ღმერთმან. და აღაშენა აბრაჰამ საკურთხეველი და დაასხა შესად. და შეკრა ისაკი, ძე თვისი, და დადვა იგი საკურთხეველსა მას ზედა შესასა თანა.

¹⁰ და განყო გელი თვისი მოღებად მახვლისა დაკლვად ძისა თვისისა.

¹¹ ხოლო უწოდდა ანგელოზი უფლისა ზეცით და კრქუა: აბრაჰამ. აბრაჰამ. და მან თქუა: აჰა მე.

¹² და კრქუა მას. ნუ მიჰყოფ გელსა შენსა ყრმისა მაგის ზედა, ნუ-ცა რას უყოფ მას. აწ უწყი, რამეთუ გემინის შენ ღმრთისად და არა ჰრიდე ძესა შენსა საყუარელსა ჩემთვის.

¹³ და აღიხილნა თუალნი თვისნი აბრაჰამ და იხილა: და აჰა, ვერძი ერთი გამოვიდებულ იყო რქათაგან ნერგსა საბეკსა, რქათა მიერ. და მი-

ვიდა აბრაჰამ და მოიბა ვერძი იგი და შეწირა იგი მსხუერპლად უფლისა ისაკის წილ, ძისა თვისისა.

¹⁴ და უწოდა აბრაჰამ სახელი ადგილსა მას "უფალმან იხილა რომელსა კრქუან დღესა მთასა მას "უფალი გამოჩინდა".

¹⁵ და უწოდა ანგელოზი უფლისა აბრაჰამს მეორედ ზეცით და კრქუა.

¹⁶ თავსა ჩემსა ვფუცე, თქუა უფალმან, ვინათგან ჰყავ სიტყვად ესე. და არა ჰრიდე ძესა შენსა საყუარელსა ჩემთვის.

¹⁷ კურთხევით გაკურთხო შენ და განმრავლებით განვამრავლო ნათესავი შენი, ვითარ-ცა ვარსკულავნი ცისანი და ვითარცა ქვშად ზღვსკიდისად. და დაიმკვდროს ნათესავმან შენმან ქალაქები იგი მტერთა.

¹⁸ და იკურთხეოდინ შენდა მომართ და ნათესავისა შენისა მომართ ყოველნი ტომნი ქუეყანისანი, ამისთვის რამეთუ ისმინე ვმისა ჩემისა.

¹⁹ და მიიქცა აბრაჰამ მონათა თვისთა თანა. და აღ-

დგეს და წარვიდეს. ერთბა-
მად ჯურღმულად ფიცისა და
დაეშენა აბრაჰამ ჯურღმულ-
სა მას ზედა ფიცისასა.

²⁰ და იყო, შემდგომად სიტყუ-
ათა ამათ უთხრეს აბრაჰამ და
ჰრქუეს: აჰა ესერა, უშვა მელ-
ქამანცა ძეებ ნაქორს, ძმასა
შენსა.

²¹ ოქს პირმშოდ და კავქს,
ძმად მისი, და კამოელ მამად
ასურთად.

²² და ქაზათ და აზავ და ფალ-
დას და ალაბ და ბათოელ.

²³ და ბათოელს ესუა რებე-
კა. რვანი ესე ძენი, რომელ-
ნი უსხნა მელქა ნაქორს, ძმა-
სა აბრაჰამისსა.

²⁴ და ხარჭმან მისმან, რო-
მელსა ერქუა რეჰმა, შვა მან-
ცა, ბავკ და ტაბეკ და ტოქოს
და მუქან.

ბჲ იყო ცხორებად სარრა-
სი ასოცდამუდ წელ.

² და მოკუდა სარრა ქალაქ-
სა შინა არბოკსა, რომელ არს
ღელღვანსა მას, ესე იგი არს,
ქებრონი ქუეყანასა ქანანის-
სა. მოვიდა აბრაჰამ ტყებად
სარრასა და გლოვად.

³ და აღდგა აბრაჰამ მკუდრი-
სა მისგან და ჰრქუა ძეთა ქე-
ტისთა მეტყუელმან:

⁴ მწირ და წარმავალ ვარ მე
თქუენ თანა. მომეცით მე ად-
გილი საფლავისად თქუენ შო-
რის და დავფლა მკუდარი ჩე-
მი ჩემგან.

⁵ მიუგეს ძეთა ქეტისთა აბრა-
ჰამის მიმართ და ჰრქუეს.

⁶ რად უფალო? ისმინე ჩუე-
ნი: მეფე ხარ ღმრთისა მიერ.
ჩვენ შორის რჩეულთა საფ-
ლავთა დაჰვალ მკუდარი შე-
ნი არა ვინ ჩუენგანმან დაა-
ყენოს საფლავი მისი შენგან
დაფლვად მკუდარი შენი მუნ.

⁷ აღდგა აბრაჰამ და თაყუანი-
სცა ერსა მას მის ქუეყანისა-
სა, ძეთა ქეტისთა.

⁸ და ეტყოდა მათ და ჰრქუა:
უკუეთუ გულითად გნებავს,
რათა დავჰფლა მკუდარი ჩე-
მი პირისაგან ჩემისა; ისმინეთ
ჩემი და ეტყოდეთ ჩემთვის ეფ-
რონს, ძესა სარისსა.

⁹ და მომეცინ მე ქუაბი
მრჩობლი. რომელ არს მისი,
რომელ-იგი არს ერთკერძო
აგარაკსა მისსა, ვეცხლის რად
ღირდეს, მომეცინ მე იგი თქუ-

յն Մորის մոնագեթադ խափլա-
ցիսա.

¹⁰ Խոլոլ Եֆրոն չձա Մորիս
ժեթա լեթիսթա, միւջոլ Եֆ-
րոն լեթլեման աբրաքամս Ըա
Քրլլա ՄինաՄե ժեթա լեթիսթա
Ըա Կոլլեթա, ռոմելնի Մեկի-
Ըեյ լալալա.

¹¹ Ըա Քրլլա: ԻեմԸա մոլիԽիլե,
Մալոլ Ըա իսմինե Իեմի: ագա-
րաքսա մաս Ըա լլաբսա, ռոմել
արս մաս Մինա, Մեն միգլեմ, Մի-
նաՄե Կոլլեթա մոլալալլեթա
Իեմթա Ըաճալ Մեն մլլաԸարի
Մենի.

¹² Թալլանիս-սլա աբրաքամ Մի-
նաՄե Կոլլիսա Երիսա միս լլա-
լլանիսա.

¹³ Ըա Քրլլա Եֆրոնս Կլր-
թա միմարթ Կոլլիսա Երիսա
միս լլալլանիսաթա: ռամեթլ Իեմ
կերԸոլ Խար, իսմինե Իեմի, ցե-
լնի ագարաքիսա միս միլլե
Իեմգան Ըա Ըալլա մլլաԸարի
Իեմի մլլն.

¹⁴ Ըա միւջոլ Եֆրոն աբրաքամս
Ըա Քրլլա:

¹⁵ արա, Մալոլ, ռամեթլ մա-
սմիլս, ՎիթարՄեԸ լլալլանա
ոթԽասիսա ԸաԸրալլեմիսա ցե-
լնիսա արս, արամեԸ Մեն Մո-

րիս Ըա Իեմ Մորիս ռաԸ արս
լլե? Խոլոլ Մեն Ըաճալ մլլա-
Ըարի Մենի.

¹⁶ Ըա իսմինա աբրաքամ Եֆրո-
նիսի Ըա միսլա աբրաքամ Եֆ-
րոնս ցելնի իգի, ռոմել
թլլա Եֆրոն ՄինաՄե ժեթա լե-
լիսթա, ոթԽաս ԸաԸրալլեմի ցե-
լնի գամոլլեմիթա խալալ-
րոլլա.

¹⁷ Ըա Ըաամլլեկիլա ագարաքի իգի
Եֆրոնիսի. ռոմելի իլոլ լլա-
լլա մա մրԽոլլա, ռոմել
արս Քիրիսլիր ՄինաՄե մամ-
լրլեսա ագարաքի իգի Ըա լլա-
լլի, ռոմելի իլոլ մաս Մինա Ըա
Կոլլելի Խե, ռոմելի իլոլ ագա-
րաքսա Մինա, ռոմել արս խա-
լլալլա միսթա գարլլե.

¹⁸ Լլե մոլլոլ աբրաքամ ՄինաՄե
ժեթա լեթիսթա Ըա Կոլլեթա
Մեմալլաթա լալալլիսաթա.

¹⁹ Ըա ամիսա ՄեմԸոլմաԸ
Ըաճալա աբրաքամ լլոլի թլ-
սի խարրա, լլալլա մաս Մինա
ագարաքիսասա մրԽոլլա, ռո-
մել արս ՄինաՄե մամլրլեսա.
լլե իգի արս, լլեԸրոնի լլալլա-
լլասա լլանանիսասա.

²⁰ Ըա Ըաամլլեկիլա ագարաքի իգի
Ըա լլալլի, ռոմել իլոլ մաս Մի-

նա օտարաշնորհից, մոտաճանաչում
 հասնող ժողովուրդի ժողովուրդը:

ԿԾ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մո-
 շակով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

² Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

³ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

⁴ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

⁵ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

⁶ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

⁷ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

⁸ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

⁹ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

¹⁰ Եւ ի՞նչ օտարաշնորհի մոնաս-
 տիկական շնորհից և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով և արհեստագործական
 ձեռքով:

რედ ქალაქად ნაქორისად.

¹¹ და დააწვინა აქლემნი იგი გარეშე ქალაქსა ჯურღმულსა მას თანა მიმწუხრი, რაჟამს გამოვლენედ მერწყულნი.

¹² და თქუა: უფალო ღმერთო, უფლისა ჩემისა აბრაჰამისო, წარმიმართე მე წინაშე ჩემსა დღეს და ყავ წყალობად უფლისა ჩემისა აბრაჰამის თანა.

¹³ აჰა ესერა, ვდგა მე წყაროსა ამას ზედა წყლისასა და ასულნი ამის ქალაქისა მკვდრნი გამოვლენ ვსებად წყლისა.

¹⁴ და იყოს ქალწული. რომელსა ვჰრქუა მე: მომიდრიკე მე სარწყული შენი, რათა ვსუა მე. ხოლო მან მრქუას: შენცა სუ და აქლემთაცა შენთა ასუ, ესე არს დედაკაცი, რომელი განუმზადე მონასა შენსა ისაკს. და ამით ვცნა, რამეთუ ჰყავ წყალობად უფლისა ჩემისა აბრაჰამის თანა.

¹⁵ და ვიდრე აღსრულებადმდე სიტყუათა ამათ გონებასა შინა. მუნთქუეს-ვე რებეკა გამოვიდოდა, შობილი ბათოელისი, ძისა მელქასი, ცოლისა ნაქორისა, ძმისა აბ-

რაჰამისად, და აქუნდა სარწყული მწართა თვსთა.

¹⁶ ხოლო ქალწული შუენიერ იყო ხილვითა ფრიად, და ქალწული იყო, მამაკაცი არა უწყოდა მან. და შთავიდა წყაროსა მას და აღმოავსო სარწყული და აღმოვიდა.

¹⁷ ხოლო მირბიოდა ყრმაჲ მიგებებად მისსა და ჰრქუა მას: მეც მე წყალი, ისწრაფა და გარდამოიღო სარწყული იგი მისგან.

¹⁸ და თქუა: სუ, უფალო. და ასუა.

¹⁹ ვიდრე განძლებოდა სმითა. და თქუა: აქლემთაცა შენთა ვასუა, ვიდრემდის ყოველთა სუან.

²⁰ ისწრაფა და წარმოაცალიერა სარწყული ისარნებსა შინა. და მირბიოდა მერმეცა ჯურღმულისა მიმართ აღმოვსებად წყლისა და ასვა ყოველთავე აქლემთა.

²¹ ხოლო კაცი შეისწავლიდა მას და ზომდა ცნობად, უკუეთუ კეთილ-ყო ღმერთმან გზად მისი, ანუ არა.

²² და იყო, ვითარცა დასცხრეს ყოველნი აქლემნი სმი-

საგან, მოიხუნა კაცմან საყურ-
 ნი ოქროდსანი თითოდ დიდ-
 რაქმისა საწონისანი და ორ-
 ნი სალტენი ճեղთა միսთա ოქ-
 როდ საწონի մատնի.

²³ Եւ Յիտեա մաս եւ Յրէշա:
 ասული ճիս իար. Մեն? միտեար
 ժե. Մճիւտիւ արս մամիս Մենիս
 տանա աճցիլի իյեմտճս ճաճան-
 ծաճ.

²⁴ Եւ Յրէշա ման մաս: ասული
 ծաթղղիսի ճար ժե ժեղլլաճ-
 իսիսաճ, ղղղեղի Մճիա ման ղա-
 յղղս.

²⁵ Եւ Յրէշա մաս: ծճե-ճա եւ
 տիճաճ արս իյենճա եւ աճցիլի
 ճաճանեճաճ.

²⁶ Եւ իտնճա կաճսա մաս եւ
 տալլանիս-սճա Մճալսա.

²⁷ Եւ տլլա: կիւրտիլլա արս
 Մճալի ճճերտի Մճլիսա իյե-
 միսա աճրաճամիսի. ղղղեղման
 արա ճամաճղղ իմարտլլե մի-
 սի եւ ճլլմարիլլեճաճ Մճլիսա
 իյեմիսա աճրաճամիսճան, ժե մղ-
 միճղլլա Մճալի իսիլ ճմիս
 Մճլիսա իյեմիսա

²⁸ Եւ միրծիղղա յլալի եւ մի-
 Մտիւրա իսիլսա ճեղլիսա տճ-
 իսիսաճա մսճաճսաճ իսիլլատա
 աճատ.

²⁹ Իղղղ ղեճեկաս ճմաճ ղիղղ,
 ղղղղիսա իսիլլի ճաճան. եւ
 միրծիղղա կաճիսա միմարտ ճա-
 ղե Մլլարղղա Յեճա.

³⁰ Եւ ղիղղ ճիտարճա ղիլլնա
 իսալլեղղի եւ իսալլըղղի ճլլետա
 Յեճա ճիսա տճիսիսատա, ղաճլլե-
 տիլլ ղլլմնլլ իսիլլալլանի ճի-
 սիսա ղեճեկաս մեղլլլլղղիսանի:
 ղլլըղղե մեղլլղղա ժե կաճի, եւ
 մղղղղա կաճիսա մղղղղ, ճճա
 ղա ղղղ ալլղղեմտա տանա Մլլարղղ-
 իսա Յեճա.

³¹ Եւ Յրէշա մաս: մղղղ, Մղղղ-
 ճղղ կիւրտիլլա արս Մճալի,
 ղաճսատճս իճճա ճարլլ? ղաճլլե-
 տիլլ ժե ճանմիմճաճեղղղլլ իսիլլ
 եւ աճցիլի ալլղղեմտա.

³² Եւ Մղղղղա կաճի իսիլլ եւ
 ճարճալլլղղղա ալլղղղնի եւ
 միսճա ծճե եւ տիճաճ ալլղղեմտա
 եւ Մլլալի ճաճաճանղղաճ ճլլ-
 ղղղա միստա եւ ճլլղղղա միս-
 տանատա կաճտաճա.

³³ Եւ ճալլղղա ման յղղղնի ճա-
 մաճ. եւ տլլա ման: արա ճճամղղ
 ճիճղղե տլլլաճճղղղ իսիլլատա
 իյեմտա.

³⁴ Եւ Յրէշա մղղղաճ աճրաճամի-
 սի ճար ժե.

³⁵ უფალმან აკურთხა უფალი ჩემი ფრიად, და ამაღლდა. და მისცნა მას ცხოვარნი და ზროხანი, ოქროდ და ვეცხლი, აქლემი და ვირნი.

³⁶ და უშვა სარრა, ცოლმან უფლისა ჩემისამან, ძე ერთი უფალსა ჩემსა შემდგომად დაბერებისა მისისა და მისცა მას ყოველი, რაოდენი-რაი იყო მისი.

³⁷ და მაფუცა მე უფალმან ჩემმან მეტყუელმან: არა მოჰგუარო ცოლი ძესა ჩემსა ასულთაგან ქანანელთასა, რომელთა თანა მე მკვდრ ვარ ქუეყანასა მათსა.

³⁸ არამედ სახიდ მამისა ჩემისა წარხვდე და ტომისა მიმართ ჩემისა და მოჰგუარო ცოლი ძესა ჩემსა, ისაკს, მუნით.

³⁹ ხოლო მე ვარქუე: უკუეთუ არა მოვიდეს დედაკაცი ჩემ თანა?

⁴⁰ და მრქუა მე უფალმან ღმერთმან, რომლისა სათნოვიქმენ წინაშე მისსა, მან წარმოავლინენ ანგელოზი თჳსი შენ თანა და წარმართენ გზა შენი და მოგუარო ცოლი ძესა ჩემსა ტომისაგან ჩემისა და

სახლისაგან მამისა ჩემისა.

⁴¹ მაშინ უბრალო იყო წყვილსაგან ჩემისა, ხოლო რაჟამს წარხვდე ტომისა მიმართ ჩემისა და არა მოგცენ შენ და იყო უბრალო ფიცისაგან.

⁴² და მო-რა-ვედ მე დღეს წყაროსა ზედა, ვთქუე: უფალო ღმერთო უფლისა ჩემისა აბრაჰამისო! უკუეთუ შენ გზა კეთილ ჰყოფ გზასა ჩემსა, რომელსა ზედა ვალ მე.

⁴³ აჰა, მე ვდგა წყაროსა ზედა წყლისასა, ხოლო ასულნი კაცთა ქალაქისათანი გამოვლენ ვსებად წყლისა. და იყოს ქალწული, რომელსაცა ვჰრქუა მე: მასუ მცირედი წყალი სარწყულისაგან შენისა.

⁴⁴ და მრქუას მე: და შენ სუ და აქლემთაცა შენტა ვასუა, ესე დედაკაცი არს, რომელი განუმზადა უფალმან მსახურსა თჳსსა ისაკს, და ამით ვცნა, ვითარმედ უყავ წყალობაჲ უფალსა ჩემსა აბრაჰამს.

⁴⁵ და იყო პირველ დასრულებისა ჩემგან, მეტყუელისა გონებასა შინა, მეყსეულად რებეკა გამოვიდოდა მქონებელი სარწყულისა მკართა ზე-

და. და შთავიდა წყაროსა ზე-
და და აღმოვივსო. ხოლო ვარ-
ქუ მას: მასუ მე.

⁴⁶ და მოსწრაფე ქმნილმან
შთა-მოილო სარწყული თავი-
საგან თვისისა და თქუა: სუ
შენცა და აქლემთაცა შენთა
ვასუა. და აქლემთაცა ასუა.

⁴⁷ და ვჰკითხე მას და ვარ-
ქუ: ვისი ხარ ასული? ხოლო
მან თქუა: ასული ბათოელი-
სი, რომელი უშვა მელქა. და
შეუსხენ მას საყურნი და სალ-
ტენი ჰვლთა მისთა.

⁴⁸ და სათნო ჩენილმან
თაყუანის-ვეც უფალსა და ვა-
კურთხე უფალი ღმერთი უფ-
ლისა ჩემისა აბრაჰამისი, რო-
მელმან წარმიმართა მე გზასა
ჰემმარიტებისასა მიყვანებად
ასულისა ძმისა უფლისა ჩემი-
სა ძისა მისისათჳს.

⁴⁹ აწ უკუეთუ ჰყოფთ ვიდრემე
თქუენ წყალობასა და სიმარ-
თლესა უფლისა თანა ჩემისა,
მიտხართ მე, ხოლო უკუეთუ
არა, რათა მივაქციო მარჯუე-
ნით, ანუ მარცხენით.

⁵⁰ მიუბეს ლაბან და ბათო-
ელ და თქუეს: უფლისაგან გა-
მოვიდა ბრძანებად ესე. ვერ

ძალ-გვც უკუე წინააღდგო-
მად, თქუმად ჰავ-კარგობისა.

⁵¹ აჰა, რებეკა წინაშე შენსა,
მიიყუანე და განისწრაფე და
ეყავნ ცოლ ძესა უფლისა შე-
ნისასა, ვითარცა თქუა უფალ-
მან.

⁵² ხოლო იყო ყრმისაგან სმე-
ნასა აბრაჰამისსა სიტყუათა
მათთასა, თაყუანის-სცა ქუე-
ყანასა ზედა უფალსა.

⁵³ და გამომღებელმან ყრმა-
მან ჭურჭლისა ოქროდსა და
ვეცხლისა და შესამოსლისა
და მისცნა რებეკას. და ძღუ-
ენი მისცა ძმასა მისსა და დე-
დასა მისსა.

⁵⁴ და ჰამეს და სუეს მან და
მისთანათა მყოფთა კაცთა.
და დაიძინეს და აღ-რაჲ-დგა
განთიად ყრმაჲ იგი და თქუა:
განმავლინე მე, რათა წარვი-
დე უფლისა ჩემისა.

⁵⁵ მიუგეს ძმათა რებეკასთა
და დედამან და ჰრქუეს: იყავნ
ჩუენ თანა ქალწული ესე ვი-
თარ აწ დღე ოდენ ათთა
და ამისსა შემდგომად წარვი-
დეთ.

⁵⁶ ხოლო მან ჰრქუა მათ: ნუ
მაბრკოლებთ მე, რამეთუ უფ-

ლისა მიერ წარმემართა გზად ჩემი, წარმგზავნეთ მე და წარვიდე უფლისა ჩემისა.

⁵⁷ ხოლო მათ ჰრქუეს: მოუწოდეთ ქალწულსა მასცა და ვკითხოთ პირსა მისსა.

⁵⁸ და მოუწოდეს რებეკას და ჰრქუეს: წარხვდეთ კაცისა ამის თანა? ხოლო მან თქუა: წარვიდე.

⁵⁹ და წარგზავნეს რებეკა, დად მათი, და ზითევი მისი და მონად იგი აბრაჰამისი და მისთანანი ყოველნი.

⁶⁰ და აკურთხეს რებეკა, დად მათი, და ჰრქუეს: დად ჩუენი ხარ შენ, იყავ ათასეულად ბევრეულთა და დაიმკვდრონ ნათესავმან შენმან ქალაქები მტერთად.

⁶¹ აღდგა რებეკა და შიმუნვარნი მისნი და აღსხდეს აქლემებსა ზედა და წარვიდეს, კაცისა მის თანა და წარიყუანა მონამან მან რებეკა და წარვიდა.

⁶² ხოლო ისაკ იქცეოდა უდაბნოსა, ჯურღმულსა მას თანა ხილვისასა, რამეთუ იგი დამკვდრებულ იყო ქუეყანასა მას სამხრითკერძოსა.

⁶³ და განსრულ იყო იგი ველად განცხრომად მიმწუხრი. და აღმხილველმან თუალთამან იხილნა აქლემნი მომავალნი ათნი.

⁶⁴ და მიადგნა რებეკა თუალნი თვსნი და იხილა ისაკ შთამავალი სწრაფი აქლემთა მომართ.

⁶⁵ და ჰრქუა მონასა მას: ვინ არს კაცი ესე, რომელი მოგებებად ჩუენდა? ხოლო მან ჰრქუა: ესე უფალი ჩემი. და გარდამოცდა იგი აქლემისა მისგან და მოილო თერისტროდ და გარე მოისხა.

⁶⁶ მაშინ მიუთხრა მონამან მან ისაკს ყოველივე ესე სიტყუად, რადცა ყო.

⁶⁷ ხოლო შევიდა ისაკ სახიდედღისა თვსისასა და შეიყუანა რებეკა და იყო იგი მისა ცოლად. და შეიყუარა იგი და ნუგემინის-იცა ისაკ სარრადსთვს დედისა თვსისა.

ბე მერმე შესძინა აბრაჰამ და მოიყუანა ცოლი, რომელსა სახელი ერქუა ქებურა.

² და უშვა მას ზემბრან და იკტან და მანადან და მადიამ,

իեսծոգամ და სუვიე.

³ და იեკժան Մշա սաման და თեման და დեդան. და ժենի დեդանիսնի იყუნես: րագვეլ და նաბժիել და սურიն და Լաճւսին და Լոմիմ.

⁴ და ժենի մաժիամիսնի: ցեֆար და աֆեր და Ենոփ და Բիժժրա და Տերգամաժ. Ես Կոցեղնի Իցենես ժենի շէճտրաժնի.

⁵ და միսժա Բրաճամ Կոցեղիցե մոնագեծի Իսազս, ժեսա տշսա.

⁶ და ժետա մատ Նարճտա միստասա Տժա Տաճեմելի Ե Գանաճլիննա Իցինի Իսազիցան, ժիսա տշսիսա, Ըժորեծասաճե տշսա Բժմոսլճաժ շէճեյանաժ Բժմոսաճալտասա.

⁷ Ես Բրիան Մլենի Ըժետա Բժրաճամիստանի, րաժժեն Ըժոցնժա Բսսամեոցժաժտնիտմեճ Մլ.

⁸ Ե Թոճուժա Բժրաճամ Տիժերիտա Գեժիլիտա Թոժնիցեծեղի Ը Ըժիտա Տաճսե Ը Մեճժինա Երսա տշսա.

⁹ Ը Ըաֆլես Իցի Իսազ Ը Իսմաել, ժետա միստա, շէճԲԲժսա մրհոժԲԲժսա, Բգարազսա մաս Եֆրոնիսսա, ժիսա Տարիսսա շէճեղիսսասա, րոմել Բրս Մինա-

Մե մամժրեսսա.

¹⁰ Բգարազի Իցի Ը շէճԲԲժ, րոմել Թոցո Բժրաճամ ժետագան շէճիստա, միւն ԸԲճլլես Բժրաճամ Ը Տարրա, Ըղոլի միսի.

¹¹ Ը ԻԿո, Մեմժցոմաժ Տիճուժիլիսա Բժրաճամիսա Բճուրտնա Ըմերտման Իսազի, ժե միսի. Ը ԸԲԵմճճժրա Իսազ Միւրժմիւլսա մաս տանա Նիլճիսասա.

¹² Ը Ես Ե Մոժանի Բրիան Իսմաելիսնի, ժիսա Բժրաճամիսնի, րոմել ՄՄշա Բգար Մեճճճեղման, մճեճալման Բժրաճամս.

¹³ Ը Ես Ե Տաճեղեծի Բրս ժետա Իսմաելիստա մճգաճսաժ Տաճեղեծիսա Նատեսաճտա մատտասա: ՅիրմՄոժ Իսմաելիսի-Նաժեղտ Ը Գեժար Ը Բժժիել, մասման.

¹⁴ Ը մասոն Ը Իժիւմա Ը մասե.

¹⁵ Ը շոլժաժաժ Ը Եեման, Ը Եճճուր Ը Նաֆես Ը Գեժնաժ.

¹⁶ Ես Բրիան ժենի Իսմաելիսնի Ես Բրս Տաճեղեծի մատի Գարճեծսա մատսա Ը Եժոտա Մինա մատսա, Բտորմեճնի մտագարնի Նատեսաճտա մատտանի.

¹⁷ Ը Ես Բրիան Մլենի Ըժետա Ըժորեծիսա Իսմաելիսանի:

ასოცდაჩვიდმეტ წელ. და მოკვლებით მოკუდა და შეეძინა ნათესავსა თვისსა.

¹⁸ და დაეშენა ევლათიდგან ვიდრე სურდამდე, რომელ არს წინაშე პირსა ეგვიპტისასა ვიდრე მოსულადმდე ასურას-ტანელთა წინაშე, პირსა ყოველთა ძმათა მისთასა დაემკვდრა.

¹⁹ და ესე შობანი არიან ისაკისნი, ძისა აბრაჰამისნი: აბრაჰამ შვა ისაკ.

²⁰ და იყო ისაკ ორმეოცდასამთა წლისა, ოდეს მოიყუანა რებეკა, ასული ბათოელისი, ასურისა შუამდინარით, დაღაბანისი, თვისსა ცოლად

²¹ და ევედრებოდა ისაკ ღმერთსა, ცოლისა თვისისა რებეკასთვის, რამეთუ ბერწ იყო. და შეისმინა მისი ღმერთმან და მუცლად-ილო ცოლმან მისმან, რებეკა

²² და ჰკრთებოდეს ყრმანი მუცელსა მისსა და თქუა: უკუეთუ ესრეთ ყოფად არს ჩემდა, რაღსათვისმე ესე ჩემდა? და წარვიდა იგი კითხვად უფლისა მიერ.

²³ და ჰრქუა მას უფალმან: აჰა ეგერა, ორი ნათესავი არს მუცელსა შენსა და ორნი ერნი მუცლისა შენისაგან გამოვიდენ. და ერი ერსა წარემატოს და უხუცესი ჰმონებდეს მრწემსა.

²⁴ და აღივსნეს დღენი იგი შობისა მისისანი და იყვნეს მარჩბივნი მუცელსა მისსა.

²⁵ და გამოვიდა პირმშოდ იგი მწითური ყოვლად, ვითარცა ტყავი ფაჩუნიერი. და დასდვა მას სახელი ესავ. და ამისსა შემდგომად გამოვიდა ძმად მისი და ჯელი მისი მოხეული იყო ბრჭალსა ესავისსა და უწოდა სახელი მისი იაკობ.

²⁶ და ისაკ იყო სამეოცსა წელსა, რომელსა ჟამსა შვნა იგინი რებეკა

²⁷ აღორძინდეს ჰაბუკნი ესე. და იყო ესავ მეცნიერ ნადირობად, მეველე. ხოლო იაკობ — კაცი უმანკოდ, მყოფ სახელსა შინა.

²⁸ უყვარდა ისაკს ესავ, რამეთუ ნადირი მისი იყო საზრდელად მისა, და რებეკას უყვარდა იაკობ.

²⁹ Մեგեծողա յազօբ գօղօջի-
 օլի. ըա մօջիժա յեսաջ ճելիտ
 ըաժաժիւրաօլի.

³⁰ ըա Յրժիւա յեսաջ յազօբս: ղե-
 մօ մաիւիւնե ղե մգնարիսա միս-
 ցան օղսնիսանի, ըամեիւ մօլիւ-
 օլիւրժի. աժիստՅղ յիւրժա Տաիւ-
 օլի միսի յըլօժ.

³¹ ըա Յրժիւա յազօբ յեսաջս: մօ-
 մեց ղե ըլլեղ թիրժիւօբաժ Մե-
 նի.

³² Յրժիւա մաս յեսաջ: աՅա յեի-
 ըա, ղե միցան աղսրիւղեթաժ
 ըա հեժժա ըաժ Տարցեթղ արս
 թիրժիւօբաժ յեղ?

³³ Յրժիւա մաս յազօբ: մեիւիւցե
 ղե ըլլեղ. ըա յեիւցա մաս ըա
 միսցա թիրժիւօբաժ տՅիսի յա-
 ճօբս.

³⁴ Նօղօղ յազօբ Տցա յեսաջ թի-
 ըի ըա մգնարի օղսնիսա. Յաժա
 ըա Տիւա, աղժցա ըա ըիարցիժա.
 ըա ցանաթարցա յեսաջ թիրժիւօբ-
 աժ տՅիսի.

ԿԻ ըա յիւժնա Տիցմիլի ժիւ-
 յեցանասա Նեժա տՅնիւր
 միս Տիցմիլիսա, ըօմեղ-իցի
 յիւր թաժաժա աթրաՅաժիսա. ըա
 միջիժա յիսաջ աթիմեղեթիսա, մե-
 օլիսա օլիլիՏիմեղտաթա, ցեր-
 արժ.

² յիւիւնա մաս յիւաօլի ըա
 Յրժիւա: ըի Միաիւաղ յեցՅթեժ.
 արամեղ ըաժեճճժը ժիւեցանա-
 Տա մաս, ըօմլիլիՏա ղե ցրժիւա
 Մեղ.

³ ըա միւրօբժ միւն Մինա ըա ճի-
 յօ ղե Մեղ տանա ըա ցաճիւրտիւ
 Մեղ, ըա ըամեիւ Մեղ ըա ըաթե-
 ՏացՏա Մեղնա միցՏեղ յեղ յօղե-
 օլի ըա ըաճամՅցիցօ օլիցի յիցի,
 ըօմեղ ճեղիւցեղ աթրաՅաժիս, մա-
 մասա Մեղնա.

⁴ ըա ցանճամրաջօղ ըաթեՏացի
 Մեղնի ճիտարցա ճարՏճիւղաճնի
 ցիսանի, ըա միցեղ Մեղ ըա ըա-
 թեՏացՏա Մեղնա յօղեղի յեղ
 ժիւեցանաժ. ըա յիճիւրտիւղօլի-
 ան ըաթեՏացիՏա ՄեղնիՏա միմարտ
 յօղեղնի Յօմնի ժիւեցանիՏանի.

⁵ աժիստՅղ ըամեիւ յերհժա աթ-
 ըաՅաժ ճեմասա հեմՏա, ըամեիւ
 ըաժիմարնա մցնեթանի հեմնի ըա
 ծրժանեթանի հեմնի ըա Տիւղնի
 հեմնի.

⁶ ըա ըաժեմեղնա յիսաջ ցերարեղտ.

⁷ Յճիտիւցեղ ցաճա միս աժցի-
 օլիՏաթա ըեթեճաժՏեղ, ցօղի-
 Տա միՏիՏա, ըա տիւիւա: ըաժ հե-
 մի արՏ. ըամեիւ Մեղեմինա տիւի-
 մաժ, ճիտարմեղ: ցօղի հեմնի
 արՏ, ըիւիւցեղ-մցա մօղլեղ յիցի

კაცთა მის ადგილისათა რებეკადსთჳს, ცოლისა მისისა, რამეთუ შუენიერ იყო იგი პირითა.

⁸ და იყო იგი მუნ მრავალ ჟამ. და შთახედა აბიმელექ მეფემან გერარელთამან სარკუმლით და იხილა ისაკ, იმღერდა რებეკადს თანა, ცოლისა თჳსისა.

⁹ მოუწოდა აბიმელექ ისაკს და ჰრქუა: ცოლი სამე შენი არს. რადსათჳს სთქუ, დად ჩემი არს? ჰრქუა მას ისაკ: ვთქუ, ნუჳკუემცა მოგჰკუედ მაგის ძლით.

¹⁰ ჰრქუა მას აბიმელექ: რად ესე მიყავ ჩუნ? მცირედლა და წარ-მცა- იტაცა ვინმე იგი ნათესავისა ჩუნისაგანმან ცოლი შენი და მო-მცა-ჰკადე ჩუნ ზედა უმეცრებად. და უბრძანა აბიმელექ ყოველსა ერსა თჳსსა

¹¹ და ჰრქუა: ყოველი, რომელი შეეხოს კაცსა მას და ცოლსა მისსა, სიკუდილისა თანა-მდებ იყოს.

¹² სთესა ისაკ მას წელსა და იყო ას ასეული ქრთილისად. აკურთხა იგი უფალმან.

¹³ და ამაღლდა კაცი იგი და ვიდოდა და უფროდს იქმნებოდა, ვიდრემდე დიდ იქმნა ფრიად.

¹⁴ და იყო მისი სამწყსოდ ცხოვართად და მროწლე ზროხათად და ქუეყანისა საქმე ფრიად. ეშურებოდეს მას ფილისტიმელნი იგი.

¹⁵ და ყოველივე ჯურღმულეები, რომელი თხარეს მონათა მამისა მისისათა, დაყვეს იგი ფილისტიმელთა და აღავსეს მიწითა.

¹⁶ ჰრქუა აბიმელექ ისაკს: განვედ ჩუნგან, რამეთუ უძლიერეს ჩუნსა იქმენ ფრიად.

¹⁷ და წარვიდა ისაკ და დაივანა ჳევსა მას გერარისასა და დაეშენა მუნ.

¹⁸ და მერმე მო-ვე-თხარა ისაკ ჯურღმულეები იგი წყალისა, რომელ თხარეს მონათა აბრაჰამ მამისა მისისათა და დაყვეს იგი ფილისტიმელთა მათ შემდგომად სიკუდილისა მამისა მისისა აბრაჰამისა და დასდვა მათ სახელები, რადცა-იგი დაედვა აბრაჰამს, მამასა მისსა.

¹⁹ Ըստ տեղի մոնատա իսա-
 գիստա չափըմուլի ճեցեսա մաս
 գերարիսասա Ըստ թոցես մեն
 չափըմուլի լիլիսա ճնոցեղի-
 սաԸ.

²⁰ Ըստ ՔլալեղիԸես միլլեմսնի
 իցի գերարեղտանի միլլեմստա
 մատ իսալիստա Ըստ իլլեղԸես,
 ճիտարմեԸ: մատի արս լիլա-
 լի իցի. Ըստ շիլԸա իսալի
 չափըմուլիսա մաս "լենեԸաԸ րա-
 մեղա սլենես մաս.

²¹ ՄարմոլիԸա միեր իսալ Ըստ
 տեղարա չափըմուլի իսալաԸ. Ըստ
 ելլալԸես մաս իցինի միստլսլա
 Ըստ ԸստԸա մաս իսալի "միլ-
 լոԸաԸ".

²² Ըստ լիարլիԸա իցի միեր-լա Ըստ
 տեղարա չափըմուլի իսալաԸ Ըստ
 արա ՔլալեղիԸես միստլսլ Ըստ
 ԸստԸա մաս իսալի "լարտոլ-
 եԸաԸ" Ըստ լիլա: լարմեղա գանլլ-
 լարտա իլլեն շլալման ալ Ըստ
 ալլալարժինա իլլեն լլլլլլլլլլ
 չեԸա.

²³ ալմոլիԸա միեր չափըմուլ-
 սա մաս չեԸա լիլլիսասա.

²⁴ Ըստ լիլլենա մաս շլալի լա-
 մեսա մաս Ըստ լիլա: լիլ ճար
 լմերտի մամիսա լիլլիսա Ըստ
 լիլլիսի. լիլլ գելլինլ, լարմեղա

լիլ լիլ տանա ճար. Ըստ գալլլ-
 տեղ լիլ Ըստ գանլլարալլո լա-
 տեղսալի լիլլի Ըստ լիլլիլլիլլլլ,
 մամիսա լիլլիլլ.

²⁵ Ըստ ալալլենա մեն իսալլոլլ-
 ճեղի Ըստ իսալ իսալի շլլլի-
 սա Ըստ ալմարտա մեն ճարալի
 տլլի. տեղարես մոնատա իսալի-
 տա չափըմուլի ճեցեսա մաս գեր-
 արոլլիլլ.

²⁶ Ըստ Ըստմեղլլ մոլիԸա գեր-
 արոլլիլ Ըստ լլլլլա, լիլլլ-
 մոլլլարի միլլի, Ըստ լիլլլ,
 լիլլիլլալի լլլլլլլլլլիլլա միլլի-
 սաԸ.

²⁷ Ըստ լիլլլա մատ իսալ: լարլա-
 տլլ մոլլլլլլլլ իլլմԸա, լարմե-
 լալ տլլլլլլ մոլլլլլլլլլլ լիլլ? Ըստ
 գալլմալլլլլլլլ լիլլլլլլլլ.

²⁸ իլլլլ մատ լիլլլլլ: իլլ-
 ճիլ ճիլլլլլլ, շլալի, լարմե-
 լալ լիլլ տանա արս, Ըստ ճիլլլլ:
 լիլլլ լիլլի լիլլիլլ լիլլլա Ըստ
 իլլլլլա Ըստ ալլլլլլլլ լիլլ տա-
 նա ալլլլլլլլ.

²⁹ լարտա արա լիլլ լիլլլլլ իլլ-
 լլլա մոլլարտ, ճիլլարլա-լիլլ
 իլլլլ արա մոլլլլլլլլ լիլլ,
 ճիլլարլա-լիլլ ճիլլալ լիլլլ ճլ-
 տիլլալ Ըստ լիլլլլլլլլլլլլ
 մլլլլլլլլլ. Ըստ ալլ լիլլ ճլլ-
 տեղլլ իլլ շլլլլիլլա միեր.

30 და უმზადა ისაკ სერი. ჭამეს და სუეს.

31 და აღდგეს განთიად და ეფუცა კაცი მოყუასსა თვსსა. და წარგზავნა იგინი ისაკ და წარვიდეს მისგან ცოცხლებით.

32 და მათ დღეთა ოდენ მოვიდეს მონანი ისაკისნი და უთხრეს ჯურღმულისა მისთვს, რომელ თხარეს, და ჰრქუეს: არა ვპოვეთ წყალი.

33 და ფიცისა მისთვს უწოდა ქალაქსა მას "ჯურღმული ფიცისა ვიდრე დღეინდელად დღემდე.

34 იყო ესავ ორმეოცის წლის და მოიყუანა ცოლი იუდინა, ასული ბეჰრისი ქეტელიისა, და ბასემათ, ასული ელონისი ეველისად.

35 და იყვნეს მცდომ ისაკისა და რებეკასა.

ბხ და შემდგომად სიბერისა მის ისაკისა დაუბრყვლდეს თუალნი მისნი ხედვად. და მოუწოდა ძესა თვსსა უხუცესსა და ჰრქუა მას: ძეო ჩემო. და მან თქუა: აჰა, მე.

2 ჰრქუა მას: აჰა ესერა, მე დავებრდი და არა ვიცი დღე აღსრულებისა ჩემისა.

3 აწ აღიღე ჭურჭელი შენი, მშვლდ-კაპარჭი და განვედველად და მინადირე მე ნადირი.

4 და მიქმენ მე სანოვაგენი, ვითარ-იგი მე მიყუარს. და მომართუ მე და ვჭამო, რათა გაკურთხოს სულმან ჩემმან ვიდრე სიკუდილადმდე ჩემდა.

5 ხოლო რებეკას ესმოდა, ეტყოდა რად ისაკ ესავს, ძესა თვსსა და ვითარცა განვიდა ესავ ველად და ნადირობად ნადირისა მამისათვს თვსისა.

6 მოუწოდა რებეკა იაკობს, ძესა თვსსა უმრწემესსა, და ჰრქუა: ესერა, მესმა, ვითარ-იგი ეტყოდა მამად შენი ესავს, ძმასა შენსა, და ჰრქუა:

7 მინადირე მე ნადირი და მიქმენ მე ჭამადი. და ვჭამო და გაკურთხო შენ წინაშე უფლისა ვიდრე სიკუდილადმდე ჩემდა.

8 აწ უკუე, შვილო, ისმინე ჩემი, ვითარცა მე გამცნებ შენ

²² და მიეახლა იაკობ ისაკს, მამასა თჳსსა და მან გელი შეახლო და თქუა: ჳმად ესე - ჳმად იაკობისი, ხოლო გელნი - ესახვისნი.

²³ და ვერ იცნა იგი, რამეთუ იყვნეს გელნი მისნი ვითარცა გელნი ესახვის, ძმისა მისისანი, ფახნიერ და აკურთხა იგი.

²⁴ და თქუა: შენ ხარ ძე ჩემი ესავ? და თქუა: მე ვარ.

²⁵ და ჰრქუა ისაკ: მომართუ მე ნადირებულისა შენისა და ვჳამო, და გაკურთხოხ შენ სულმან ჩემმან. და მოართუა მას და ჳამა და ღზნოდ სუა.

²⁶ და ჰრქუა მას ისაკ, მამამან მისმან: მომეახლე მე და ამბორს-გიეო შენ, შჳლო.

²⁷ და მიეახლა და ამბორს-უყო მას. და ეცა სულნელეზად სამოხლისა მისისად აკურთხა იგი და თქუა: აჳა ესერა, სულნელეზად ძისა ჩემისად, ვითარცა სულნელეზად ველისა სავისისა, რომელი აკურთხა უფალმან.

²⁸ მოგეცინ შენ უფალმან ცუარისაგან ზეცისა და სიპოხისაგან ქუეყანისა სიმრავლე

იფქლისა და ღზნისად.

²⁹ და გმონებდენ შენ თესლეზი და თაყუანის-გცემდენ შენ მთავარნი, და იყავ შენ უფალ ძმისა შენისა და თაყუანის-გცემდენ შენ ძენი მამისა შენისანი; მწყევარნი შენნი წყულ იყვნენ და მაკურთხეველნი შენნი კურთხეულ იყვნენ.

³⁰ და იყო, ვითარცა დასცხრა ისაკ კურთხევისაგან იაკობისა, ძისა თჳსისა, გამოვიდა იაკობ პირისაგან ისაკისა, მამისა თჳსისა, და მოვიდა ესავ, ძმად მისი, ნადირობით.

³¹ და უქმნა საჳმელი და შეართუა მამასა თჳსსა და ჰრქუა: აღდეგინ მამად ჩემი და ჳამენ ნადირებულისაგან ძისა თჳსისა, რათა მაკურთხოხ მე სულმან შენმან.

³² და ჰრქუა მას ისაკ, მამამან მისმან: ვინ ხარ შენ? ხოლო მან ჰრქუა: მე ვარ ძე შენი პირმშო, ესავ.

³³ განცჳფრდა ისაკ განცჳფრებითა დიდითა და თქუა: ვინ იყო, რომელმან მინადირა მე ნადირი, შემომართუა და ვსჳამე მისგან ვიდრე მოსლვადმდე შენდა? და

ვაკურտხე იგი და იყავნ კურ-
տხეულ.

34 და ვითარცა ესმეს სიტყუ-
ანი ესე ესავს ისაკისგან, მა-
მისა თვისისა, ღაღად-ყო მწა-
რედ ჳმითა დიდითა ფრიად
და თქუა: მაკურտხე მეცა, მა-
მაო.

35 ჰრქუა მას ისაკ: მოვიდა
ძმად შენი ზაკვთ და მიიღო
კურտხევად შენი.

36 და თქუა ესავ: სამართლად
ეწოდა სახელი მისი იაკობ,
რამეთუ განმწიხნა მე, ესერა,
მეორედ. პირველად პირმშო-
ებად ჩემი მიმიღო და აწ ესე-
რა კურտხევად ჩემი მიმიღო.
და ჰრქუა ესავ მამასა თვის-
სა ისაკს: არა დამიშთინე-ა მე
კურտხევად, მამაო?

37 მიუგო ისაკ და ჰრქუა
ესავს: ვინათგან უფალ-ვეო
იგი შენ ზედა და ყოველნი ძმა-
ნი მისნი ვყუენ მისა მრწემ,
იფქლითა და ღჳნითა განვამ-
ტკიცე იგი, აწ შენ რად გიყო,
შჯლო?

38 ჰრქუა ესავ მამასა თვისსა:
ერთი ხოლო ნუ არსა კურ-
տხევად შენი, მამაო? მაკურ-
տხე მეცა. და ვითარცა შეწუხ-

ნა ისაკ, ღაღად-ყო ესავ ჳმი-
თა დიდითა და ტიროდა ფრი-
ად.

39 მიუგო ისაკ და ჰრქუა: აჰა
ესერა, სიპოხისაგან ქუეყანი-
სა იყოს მკვდრობად შენი და
ცუარისაგან ცისა ზეგარდამო.

40 და მახვლითა შენითა
სცხოვნდებოდი და ძმასა შენ-
სა ჳმონებდე. ხოლო იყოლ
ოდესმე, რაჟამს განიწსნენ
უღელი მისი ქედისაგან შე-
ნისა.

41 და ძჳრსა უთქმიდა ესავ
იაკობს კურտხევისა მისთვის,
რომლითა აკურտხა იგი ისაკ,
მამამან მისმან, და თქუა
ესავ გონებასა თვისსა მოიწი-
ნენ დღენი სიკუდილისა მამი-
სა ჩემისანი, და მოგკლა ია-
კობ, ძმად ჩემი.

42 უთხრეს რებეკას სიტყუად
ესე ძისა თვისისა უხუცესი-
სა. და მიავლინა და მოუ-
წოდა ძესა თვისსა უმრწემეს-
სა და ჰრქუა მას: აჰა ესერა,
ძმად შენი ესავ გითქუამს შენ
მოკლვად.

43 აწ უკუე, შჯლო, ისმინე ჳმი-
სა ჩემისა: და აღდეგ და
წარივლტოდე შუამდინარედ

լաბանისა, ժմისա հեմისա, լի-
րանադ.

⁴⁴ Եւ յԿազ միս տանա ռաօղեն-
մե ձլե, յիճրեմձե ցարե միլի-
ցես ցուլիս՛հրոմաճ Եւ ռիս-
հաճ ժմիսա շենիսա շենցան.

⁴⁵ Եւ ձաճի՛հրձես, ռաճ-իցի
շԿազ մաս. Եւ մոճաճլինոլ Եւ
մոճի՛հրձոլ շեն միեր, ՆՊՊ-
ԿՊԵ ՊՄՅիլոլ յիճմնե տճի՛շեն
օրտաճան-ճե Երտսա Մինա ձլե-
հա.

⁴⁶ Եւ Քրճի՛ս ռեճեճա իսաճս: մո-
մի՛հրԿինա ճհօրեճաճ հեմի ասլու-
տաճան ճիճիս ճիտասա. Պճի՛շե-
տՊ մօիճճանօլ իսաճօ ճօլի
ասլուտաճան ամիս ճիճիԿանիսա-
տա, ռօմլիսա-ձա արհ ճհօրե-
ճաճ հեմի?

ԿԻ մօի՛հրձոլ Եւ իսաճ իսաճօճս
Եւ ակՊրտհա իցի Եւ ամ-
ճնօ մաս Եւ Քրճի՛ս: արա մօիճի՛-
անօ ճօլի ասլուտաճան ճանանի-
հատա.

² արամեձ ալձեճ Եւ ճարճեձ
Միճամձինարեձ, հաճիձ ծատօ-
լիսա, ձեձիս մամիսա շենիսա,
Եւ միեր մօիճճանե տաճիսա Մե-
նիսա ճօլի, ասլուտաճան Լա-
ծանիսատա, ձեձիսժմիսա շենի-
հատա.

³ Նօլօլ ձմերտման հեմման ցա-
ԿՊրտհեն Մեն Եւ ալցաօրժի-
նեն Եւ ցանցամրաճլեն Եւ յԿազ
Մեն Կրեճիլաձ Նատեսաճտա.

⁴ Եւ մօճեճին Մեն ԿՊրտհեճաճ
աճրաճամիսի, մամիսա հեմիսաճ,
Մեն Եւ Նատեսաճսա Մենսա Մեմ-
ձցօմաձ Մենսա Եւ ձաիմճճձ-
րեն ճիճիԿանաճ Եճե մի՛րօճիսա
Մենիսա, ռօմելի մօհճա ձմեր-
տման աճրաճամս.

⁵ Եւ ճարճճաճնա իսաճ իսաճօճի.
Եւ ալձեճ իսաճօ Եւ ճարճի-
Եւ Միճամձինարեձ Լաճանիսա,
ժիսա ծատօլ ասլուրիսա, ժմի-
հա ռեճեճասա, ձեձիսա իսաճօճի-
հա Եւ Եհաճիսա.

⁶ յիտարճա իհիլա Եհաճ, ռամե-
տՊ ակՊրտհա իսաճման իսաճօ-
ճի Եւ ճարճիձա Միճամձինարեձ.
ասլուրետիսա մօիճճանեճաձ միեր
տաճիսա տճիսա ճօլի Եւ ԿՊր-
տհեճասա մաս միսհա ամճնօ մաս
Եւ Քրճի՛ս: արա մօիճճանեճաձ
ճօլի ասլուտաճան ճանանիստա.

⁷ Եւ ռամետՊ Երհձա իսաճօ ձա-
մասա տճիսա Եւ ձեձասա, Եւ
ճարճիձա Միճամձինարեձ ասլու-
րետիսա.

⁸ Եւ իհիլա Եհաճ, ռամետՊ ծօ-
րօլճ արիան ասլուրի ճանանել-

տանի წინაშე ისაკისա, մამისა մისისա.

⁹ წარვიდა ესავ ისმაელისა, ძისა აბრაჰამისა, და მოიყვანა მათელეთ, ასული ისმაელისი, დაჲ ნაბეოთისი, ცოლთა მისთა თანა თჳსა ცოლად.

¹⁰ და განვიდა იაკობ ჯურღმულისა მისგან ფიცისა და წარვიდა ქარანად.

¹¹ და მიემთხუა ადგილსა ერთსა და დაიძინა მუნ, რამეთუ დაჰვიდოდა მზე. და მოიღო ლოდი ლოდთაგან მის ადგილისათა და დაიდვა სასთუნად და დაწვა ადგილსა მას.

¹² და ჩუენებასა იხილვიდა. და აჰა ესერა, კიბენი აღმართებულნი ქუეყანით, რომლისა თავი მიწდომილ იყო ცად და ანგელოზნი ღმრთისანი აღვიდოდეს და გარდამოვიდოდეს მას ზედა.

¹³ ხოლო უფალი დამტკიცებულ იყო მას ზედა. და თქუა: მე ვარ ღმერთი აბრაჰამისი და ღმერთი ისაკისი მამისა შენისა, ნუ გემინინ. ქუეყანად ეგე, რომელსა გძინავს, შენ მიგცე და ნათესავსა შენსა.

¹⁴ და იყოს ნათესავი შენი, ვითარცა ქჳშიად ზღჳსა და განვრცნეს ჩრდილოდ და ბღუარად და აღმოსავლად. და იკურთხეოდინ შენდამი ყოველნი ტომნი ქუეყანისანი და ნათესავისა შენისა მიმართ.

¹⁵ და, აჰა, მე შენ თანა ვარ დაცვად შენდა ყოველსავე გზასა შენსა, ვიდრეცა ხვდოდი. და მოგაქციო შენ ამასვე ქუეყანასა, რამეთუ არა დაგიტეო, შენ, ვიდრემდე ვჰყო მე იგი, რაოდენსა გეტყოდე შენ.

¹⁶ და ვითარცა განიღჳძა იაკობ ძილისა მისგან, თქუა, რამეთუ: არს უფალი ადგილსა ამას და მე არა ვიცოდე.

¹⁷ და შეეშინა და თქუა: ვითარ საშინელ არს ადგილი ესე. არა არს სხუად ესე, გარნა სახლი ღმრთისად და ესე ბჭე ზეცისად.

¹⁸ აღდგა იაკობ განთიად და აღიღო ლოდი იგი, რომელი ედვა სასთუნალად. და აღმართა იგი ძეგლად და დაასხა ზეთი თავსა ზედა მის ლოდისასა.

¹⁹ და უწოდა სახელი ადგილსა მას "სახლი ღმრთისა რამე-

თუ უბრუნდები იყო სახელი ქალაქისა მის პირველად.

²⁰ და აღთქმა აღთქმად ახალი და თქვა: უკუეთუ იყოს ღმერთი ჩემ თანა და დამიცვეს მე გზასა მას, რომელსა მე მივალ, და მცეს მე პური ჭამად და სამოსელი შემოსად.

²¹ და მომაქციოს მე ცოცხლებით სახლსა მამისა ჩემისა, იყოს უფალი ჩემი ღმერთად ჩემდა.

²² და ლოდი ესე, რომელ აღვდგი ძეგლად, იყოს სახლად ღმერთისა ჩემისა, და ყოვლისაგანი, რაოდენი-რად მომცეს მე. ათეული მივსცე მას.

ლქ და წარემართა იაკობ და წარვიდა ქუეყანად მზისა აღმოსავალად ლაბანის, ასურისა, ძისა ბათოელ ასულისა, ხოლო ძმისა რებეკასა, დედისა იაკობისა და ესავისა.

² და მიჰხედა, და იხილა ჯურღმული ველსა ზედა. და იყვნეს მუნ სამნი მწყემსნი ცხოვართანი და განისუენებდეს მუნ, რამეთუ მის ჯურღმულისაგან ასჯან წყა-

ლი სამწყსოსა მათსა. და ქვა დედვა პირსა ზედა ჯურღმულისასა.

³ და შეკრბის მუნ ყოველი სამწყსოდ და მწყემსები და გარდააგორიან ლოდი იგი პირისა მისგან ჯურღმულისა და ასჯან ცხოვარსა და კუალად დასდვიან ლოდი იგი პირსა-ვე მის ჯურღმულისსა ადგილსა თჳსსა.

⁴ და ვითარ იხილნა იგინი იაკობ, ჰრქუა მათ: ძმანო, ვინანი ხართ? ხოლო მათ ჰრქუეს: ქარანით ვართ ჩუენ.

⁵ და ჰრქუა მათ: იცით-ა ლაბან, ძე ნაქორისა? და მათ ჰრქუეს: ვიცით.

⁶ ხოლო მან ჰრქუა: ცოცხლებით არს-ა? და მათ ჰრქუეს: ცოცხლებით არს. და ვიდრე იგინი ამას იტყოდეს, აჰა, რაქელ მოვიდოდა ცხოვართა თანა მამისა თჳსისათა.

⁷ და თქუა იაკობ: დღე დგას-ლა ფრიად და არ-ლა არს შეკრებად სამწყსოთად; ასუთ ცხოვართა, წარვედით და აძოებდით.

⁸ ხოლო მათ ჰრქუეს: ვერ შემძლებელ ვართ, ვიდრე შეკრე-

ձեռքով Կոզելտա մწყեմտա, Եւ Գարձագորջոն Լոճի Ես թիրիսագան Զարձմուլիսա Եմիս Եւ Մաժին-Լա Վասշատ ՏաճԽո-ՎարՏա ԻշլենՏա.

⁹ Զարձե ՇրաճՎիճա ԻԳի Մատ, Եւ Րաճլ Թոճիճոճա ՄՅո-Վարճա Եանա ՄամիՏա ՄիՏիՏա, Րամեճու Եճոճեճա ՄՅոճարճա ՄամիՏա ՄիՏիՏա.

¹⁰ Եւ Վիճարճա ԻճիԼա ԻԵճոճ Րաճլ, ԵՏՄի ԼաճանիՏի. Ե-ԵլիճճիՏա ԵՅՏիՏա, Մոճիճա Եւ Գարձագորջա Լոճի ԻԳի թիրիսագան ՄիՏ ԶարձմուլիՏա Եւ ՏՄա ՄՅոճարճա Մատ ԼաճանիՏա, ԵլիճճիՏա ԵՅՏիՏա.

¹¹ Եւ ԵմճորՏ-Մլո Րաճլ Եւ ԼաԼաճ-Մո ճՄիճա Ելիճիճա Եւ Միրճոճա.

¹² Եւ Մտճրա Րաճլ, Վիճարճեճ ճՄաճ ԵրՏ ՄամիՏա ՄիՏիՏա Եւ Վիճարճեճ ճլ ԵրՏ Րեճե-ՎաՏի. Եւ Մարճիճա Րաճլ Եւ Մտճրա ՄամաՏա ԵՅՏՏա ՏիճլճՏա ՄիՏեճր ԻԵճոճիՏա

¹³ Եւ Վիճարճա ԵՏՄա ԼաճանՏ Տաճլի ԻԵճոճիՏի, ԵլիճլիՏա Եւ ԵՅՏիՏա, Տրճիճ Գաճոճիճա ՄեճիճՄլեճաճ ՄիՏա Եւ Վիճարճա ԻճիԼա ԻԳի, ՄոլեճՅա ՄաՏ Եւ

ԵմճորՏ-Մլո. Եւ ՄլեճՎանա Տա-ճիճ ԵՅՏա Եւ Մտճրա Լաճան Կոզելտա Տիճլճանի Եճլ.

¹⁴ Յրճլ ՄաՏ Լաճան: ՄլաԼճա Իլեճիճաճի Եւ Յոճճա Իլեճիճա-ճանի ճար Մլեն. Եւ Իլո ՄիՏ Եանա Եճլեճա Եւ Ելլեճա ՄրաճաԼ-ճա.

¹⁵ Եւ Յրճլ Լաճան ԻԵճոճ: Րամեճու ճՄաճ Իլեճի ճար Մլեն. Եճա ՄՄոճր ճլ Մլեճաճ. Միճճար ճլ, Րաճ ԵրՏ Տաճլլեճի Մլենի?

¹⁶ ՃոԼո ԼաճանՏ ԵՏճճլ Եր ԵՏՄ. Տաճլի ՄճՄլլեճիՏա Լիճա Եւ Տաճլի ՄճրճլլեճիՏա ՄիՏ Րաճլ.

¹⁷ Եւ Իլլլլ ԵՄաԼճի Լիճա-ճի Մճլլլ, ՃոԼո Րաճլ Իլո ճլլլ ճիլլլա Եւ Մլլլլլ թիրիճա.

¹⁸ Եւ Մլլլլլ ԻԵճոճ Րաճլ Եւ Ելլա: Գճոճեճլ Մլեն Մլլլ ճլլ ՐաճլլիճՏճ, ԵՏՄիճա Մլենիճա Մճրճլլլեճիճա.

¹⁹ Միլլո Եւ Յրճլ Լաճան: Մճ-ճոճլ ԵրՏ Իլլլլա Միլլլաճ ԻԳի Մլեն, Վիճրլ Միլլլաճ ԻԳի ՏճՄաՏա ճՄարՏա, Իլոլլոճլ Իլլ ճաճա.

²⁰ Եւ Յճոճեճա ԻԵճոճ Մլլլ ճլլ ՐաճլլիճՏճ Եւ Իլլլլ

წინაშე მისსა ვითარცა დღენი მცირენი სიყვარულისა მისისათვის. და ვითარცა წარჰდეს შუდნი წელნი,

²¹ ჰრქუა იაკობ ლაბანს: მომეც მე ცოლი ჩემი, რამეთუ აღესრულნეს დღენი იგი დროსანი.

²² და შეკრიბნა ლაბან ყოველნი კაცნი მის ადგილისანი და ყო ქორწილი.

²³ და იყო მწუხრი. და მოიყვანა ლაბან ლია, ასული თვისი, და შეიყვანა იაკობისა და შევიდა მისსა იაკობ.

²⁴ და მისცა ლაბან ლიას, ასულსა თვისსა, ზელფა მწვევალი თვისი, მისა მწვევლად. და ვითარცა იყო განთიადი და, აჰა ესერა, იყო იგი ლია.

²⁵ და ჰრქუა იაკობ ლაბანს: რად ესე ჰყავ, ანუ აჰა რაქელისთვის გმონებდ? რადსათვის შეურაცხ-მყავ მე.

²⁶ და თქუა ლაბან: არა არს ჩუენსა ადგილსა ეგრეთ-მიცემად უმრწემესი უწინარეს უხუცესისა.

²⁷ აღასრულენ სხუანი-და წელნი და მიგცე იგი შენ საქმისა მისთვის. რომელსა იქ-

მოდო ჩემ თანა მერმეცა შუდ წელ.

²⁸ და ყო იაკობ ეგრეთ და აღასრულნა სხუანი წელნი.

²⁹ და მისცა მას ლაბან ასული თვისი რაქელ ცოლად მისა და რაქელს მისცა ბალა, მწვევალი თვისი, მისა მწვევლად.

³⁰ და შევიდა იაკობ რაქელისა და შეიყვარა იგი უფროდს ლიასსა და ჰმონებდა მას შუდ წელ-და სხუა.

³¹ და იხილა ღმერთმან, რამეთუ სძულს ლია. განალო საშორ მისი. ხოლო რაქელ იყო ბერწ.

³² მიუდგა ლია და უშვა იაკობს ძე. და უწოდა სახელი მისი რუბენ და თქუა: რამეთუ იხილა უფალმან სიმდაბლე ჩემი და მომცა მე შვილი და აწ შემიყვაროს მე ქმარმან ჩემმან.

³³ და მერმე მიუდგა ლია და უშვა ძე მეორე იაკობს და თქუა: რამეთუ ისმინა უფალმან ვედრებისა ჩემისა და იხილა, ვითარმედ ვსძულ მე, და მომცა მე შვილი მეორე. და უწოდა სახელი მისი სუემონ.

³⁴ Եւ մերմե միւժճա ճա Տճա ճե ճա թքշա: ամիերիտճան իեմճա-մլ ոյլոս ճեմարի իեմի, ճամեթու Տճեճեն մաս սամ ճե ճա Տճրոճա սա-սեղի միսի ճեճի:

³⁵ Եւ մերմե միւժճա ճա Տճա ճե ճա թքշա: ան Տճեճե անՏճեարլ Տճեղասա ճա. Տճրոճա սա-սեղի միսի ոյճա. ճա ճաճճա Տճրոճիսան.

Տ ճա ճիտարճա ոսիղա ճա-ճեղ, ճամեթու ան Տճեճե ճե իակոճս, ճա եմՏճրեճոճա ճաճեղ ճիաս, ճասա թճսսա, ճա Քճքշա իակոճս: մեճ մե Տճիլի; Տճեճեթու ան, մլոճեճեճե մե.

² ԳանՏճրիսննա իակոճ ճաճեղս ճա Քճքշա: նՏճեճե, նանճեղալի ճմճրթիսա ճարի մե, ճրոմեղման ճաճակլո Տճեն նայլոճի մեճեղի-սա Տճենիսա.

³ Նոլլո ճաճեղ Քճքշա իա-ճոճս: ան ճեճերա, ճալա, մճեճեճա-լի իեմի Տճեճեճ Տճեճե միսա ճա միճճեճս մե մեճեղթա իեմթա ճե-ճա ճա Տճիլիլեր ճիճեմնե մեճա միսճան.

⁴ Եւ միսճա մաս ճաճեղ ճալա, մճեճեճալի թճսի, ճոլաճա ճա Տճե-ճիճա միսա իակոճ.

⁵ Եւ միւժճա ճալա, մճեճեճալի ճաճեղիսի, ճա Տճեճա ճե իա-ճոճս.

⁶ Եւ թքշա ճաճեղ: միսաճա մե ճմերթման ճա իսմինա ճեճճրե-ճիսա իեմիսա ճա մլոմճա մե Տճի-լի. անիսթճս Տճրոճա սա-սեղի միսի ճաան.

⁷ Եւ մերմե միւժճա ճալա, մճե-ճալի ճաճեղիսի, ճա Տճա ճե մե-լորե.

⁸ Եւ թքշա ճաճեղ: Տճեմեճրիա մե ճմերթի ճա միճեճսճրոճե ճասա իեմսա ճա Տճրոճա սա-սեղի միսի ճեճեթալեմ.

⁹ Եւ ճիտարճա ոսիղա ճիա, ճա-մեթու ճաճճա Տճրոճիսան, մլ-ոյլանա ճեղթա, մճեճեճալի թճ-սի, ճա միսճա իճի իակոճս ճո-լաճա ճա Տճեճիճա միսա միմարթ իակոճ.

¹⁰ Եւ միւժճա ճեղթա, մճեճեճա-լի ճիասի, ճա Տճեճա իակոճս ճե.

¹¹ Եւ թքշա: ճեթիլ ճա ճեճճնի-լեր, ճա Տճրոճա սա-սեղի միս ճա-ճա.

¹² Եւ մերմե միւժճա ճեղթա, մճեճեճալի ճիասի, ճա Տճա ճե մե-լորե.

¹³ და თქუა ლია: ნეტარ ვარ მე, რამეთუ მნატრიდენ მე დედანი. და უწოდა სახელი მისი ასერ.

¹⁴ განვიდა რუბენ დღესა ზაფხულისასა ცხელსა და პოვა ვაშლი მანდრაგორი ველსა ზედა და მოართუა იგი ლიას, დედასა თვსსა. და ჰრქუა რაქელ დასა თვსსა: მომეც მანდრაგორი ძისა შენისანი.

¹⁵ და ჰრქუა მას ლია: ვერ კმა არს შენდა, რამეთუ მიმიღე ქმარი ჩემი? და აწ მანდრაგორიცა ძისა ჩემისა მი-ვე-ილო-ა? ჰრქუა მას რაქელ: აჰა ეგერა, შევედინ შენდა ამას ღამესა მანდრაგორთა წილ ძისა შენისათა.

¹⁶ შემოვიდა იაკობ ველით მიმწუხრი. და განვიდა ლია მიგებებად მისა და ჰრქუა: ჩემდა შემოხვდე დღეს, რამეთუ მომიყიდიე შენ მანდრაგორთა წილ ძისა შენისათა. და შევიდა მისა მას ღამესა.

¹⁷ და ისმინა ღმერთმან ლიასი. და მიუდგა და უშვა იაკობს ძე ძეხუთე.

¹⁸ და თქუა ლია: მომცა მე ღმერთმან სასყიდელი ჩემი

ამისთვის, რამეთუ მივეც მწევალი ჩემი ქმარსა. და უწოდა სახელი მისი იზაქარ, რომელ არს სასყიდელი.

¹⁹ და მიუდგა ლია და უშვა იაკობს, ძე მეექუსე.

²⁰ და თქუა ლია: მომანიჭა მე ღმერთმან ნიჭი კეთილი. ამიერითგან სათნო-მიყოს მე ქმარმან ჩემმან, რამეთუ უშვენ ძენი ექუსნი. და უწოდა სახელი მისი ზაბულონ.

²¹ და ამისა შემდგომად შვა ასული და უწოდა სახელი მისი დინა.

²² ხოლო მოევსენა ღმერთსა რაქელ და შეისმინა მისი და განაღო საშოდ მისი.

²³ მიუდგა და უშვა იაკობს ძე და თქუა რაქელ: მომისპო მე ღმერთმან ყუედრებაჲ ჩემი.

²⁴ და უწოდა სახელი მისი იოსებ. და თქუა რაქელ: შემძინა მე ღმერთმან შვილი სხუად.

²⁵ და იყო, ვითარცა შვა რაქელ იოსები, ჰრქუა იაკობ ლაბანს: წარმავლინე მე, და წარვიდე ქუეყანად ჩემდა, და ადგიდ ჩემდა.

²⁶ და მომცენ მე ცოლნი ჩემნი და შვილნი ჩემნი, რომელთა-

თვს გმონებდ შენ, რათა წარვიდე, რამეთუ შენ იცი მონებად ჩემი, რომელ გმონე შენ.

²⁷ ჰრქუა მას ლაბან: უკეთუ ვჰპოვე მადლი წინაშე შენსა, ვისმინო, თუ მაკურთხა მე ღმერთმან შემოსლვასა შენსა.

²⁸ და თქუა: განიჩინე სასყიდელი შენი ჩემ თანა და მე მიგცე შენ.

²⁹ ჰრქუა მას იაკობ: შენ იცი, რამეთუ გმონე შენ და რაოდენ იყო საცხოვარი შენ ჩემ თანა, რამეთუ მცირედ იყვნეს, რაოდენ-იგი იყვნეს ჩემ წინაშე.

³⁰ და აღგაორძინა სიმრავლედ და გაკურთხა შენ უფალმან ღმერთმან ფერჳსა ჩემსა, აწ უკუე ოდეს-ღა ვიშენო თავისა ჩემისა სახლი.

³¹ ჰრქუა მას ლაბან: რად მიგცე შენ? ჰრქუა მას იაკობ: ნუ რას მომცემ მე. უკუეთუ ჰყო სიტყუად ესე ჩემი, კუალად ვჰმწყსიდე-ღა ცხოვართა შენთა და ვსცვიდე.

³² წარმოავლინე ყოველი ცხოვარი შენი დღეს და გამოარჩიე მიერ ყოველი ცხოვარი

ფერთ ჭარიგთაგან და ყოველი სპეტაკი და სხურებული თხათაგან. ესე იყო სასყიდელად ჩემდა.

³³ და შეისმინოს ჩემი სიმართლემან ჩემმან ამას დღესა შინა ხვალე, რამეთუ არს სასყიდელი ჩემი შენ თანა: ყოველი, რომელი არა იყოს სხურებულ და მოთეთრე თხათა შორის და სპეტაკ და ფეროდ კრავთა შორის, წოდებულ იყავნ ჩემდა.

³⁴ ჰრქუა მას ლაბან: იყავნ სიტყვსაებრ შენისა!

³⁵ და განარჩია მას დღესა შინა ვაცები სხურებული და სპეტაკი და ყოველი თხად ნებჳ ჳრელი და სპეტაკი, და ყოველი-ვე, რომელი იყო თეთრ მათ შორის, და ყოველივე, რომელი იყო ფეროდ კრავთა შორის, და მისცა მას, ჳელითა ძეთა თვსთათა და სამწყოსოდ თვს-თვსად.

³⁶ განაშორა გზასა სამისა დღისასა შორის მათსა და შორის იაკობისა. და იაკობ ჰმწყსიდა ცხოვართა ლაბანისთა ნეშტთა.

³⁷ ხოლო იაკობ მოილო კუერთხი ბრაწისა და ნიგუზისად და ძელქვსად ნედლი და გამოქურთნა იგი იაკობ, ნაქრთუენად თეთრად, გარე შემძრველმან სიმწვანისამან, ხოლო დააჩნდა კუერთხთა მათ თეთრი იგი, რომელ გამოქურთნა ჭრელად.

³⁸ და დაუსხა კუერთხები იგი წინა ისარნებსა მას წყლისსასუმელსა, რათა, რაჟამს მოვიდეს ცხოვარი სუმად წყლისა წინაშე კუერთხთა მოსლვასა მათსა სუმად.

³⁹ მიხედოდიან ცხოვართა მათ და ისახოდიან კუერთხებსა მას და შობდეს სპეტაკსა და ჭრელსა და ნაცრისფერად სხურებულსა.

⁴⁰ ხოლო ტარიგები იგი დაარჩია იაკობ და დაადგინა წინაშე ცხოვართა მათ ვერძი მოსპეტაკე და ყოვლად ჭრელი ტარიგთა შორის და განაშორვა სამწყსო იგი თვსაგან და არა შერთო იგი ცხოვართა ლაბანისთა.

⁴¹ და იყო მას ჟამსა შინა, ოდეს მაკდებიედ ცხოვარნი და მუცლად-ილებდენ, დაას-

ხის იაკობ კუერთხები იგი წინაშე ცხოვართა მათ ისარნებსა შორის წყლის სასხმელსა მას, რათა მუცლად-ილონ მათ კუერთხებისა მის სახედ.

⁴² და რაჟამს შობედ, არა დაასხის. და იყო უნიშნოდ იგი ლაბანისად, ხოლო ნიშნოანი იგი იაკობისა.

⁴³ და განმდიდრდა კაცი იგი ფრიად ფრიად და იყო მისი საცხოვარი ფრიად: ზროხად, და მონად და მკევალი, აქლემი და ვირები.

ზნ და ესმა იაკობს სიტყუაჲ ძეთა ლაბანისთა, ვითარ-იგი ეტყოდეს: მიგვილო იაკობ ყოველივე მამისა ჩუენისა და მამისა ჩუენისათა მოიგო ყოველი ესე დიდებაჲ.

² და იხილა იაკობ პირი ლაბანისი და არა იყო მისა მიმართ, ვითარ-იგი გუშინდელსა და ძოღანდელსა დღესა.

³ და ჰრქუა უფალმან იაკობს: მიიქვე ქუეყანად მამისა შენისა და ქუეყანად ნათესავისა შენისა და ვიყო მე შენ თანა.

⁴ მიავლინა იაკობ და მოუწოდა ლიას და რაქელს ველად, სადა-იგი იყო სამწყსოდ.

⁵ და ჰრქუა მათ: ვხედავ მე პირსა მამისა თქუენისა, რამეთუ არა არს ჩემდა მომართ, ვითარ-იგი გუშინ და ძოდან. და ღმერთი მამისა ჩემისა იყოს ჩემ თანა.

⁶ თქუენ თვთ იცით, რამეთუ ყოვლითა ძალითა ჩემითა ვჰმონე მამასა თქუენსა.

⁷ ხოლო მამამან თქუენმან დამაკლო და ცვალა სასყიდელი ჩემი ათისა ტარიგისად და არა უტევა მას ღმერთმან ბოროტის-ყოფად ჩემდა.

⁸ უკუეთუ თქუას: ვითარმედ ჭრელი იგი იყავნ შენდა სასყიდელად, შობდენ ყოველნივე ცხოვარნი ჭრელსა. და უკუეთუ ესრეთ თქუას: იყვნედ სპეტაკნი სასყიდელად შენდა, შობდენ ყოველნივე ცხოვარნი სპეტაკსა.

⁹ და მოულო ღმერთმან ყოველივე იგი საცხოვარი მამისა თქუენისა და მომცა მე.

¹⁰ და იყო, რაჟამს მაკდებოდეს ცხოვარნი და მუცლადილებდეს, ვიხილე თუალითა ჩემითა ძილსა შინა: და აჰა, ვაცები და ვერძები აღვიდოდა ცხოვართა და თხათა სპეტაკი

და ჭრელი და ნაცრისფერად სხურებული.

¹¹ და მრქუა მე ანგელოზმან უფლისამან ძილსა შინა: იაკობ, იაკობ. მე ვარქუ ვითარმედ: რად არს? და თქუა:

¹² აღიხილენ თუალნი შენნი და იხილენ ვაცები ესე და ვერძები, აღმავალი ცხოვართა და თხათა სპეტაკთა და ჭრელთა და ნაცრისფერად სხურებულთა, რამეთუ მე ვიხილე, რასა-იგი ლაბან ვიყოფს შენ.

¹³ მე ვარ ღმერთი შენი, რომელი გეჩუენე შენ ადგილსა ღმრთისასა, სადა-იგი სცხე ჩემდა ძეგლსა და აღმითქუ მე აღთქუმად. აწ აღდევ და განვედ ამიერ ქუეყანით და მივედ შენ ქუეყანასა შობისა შენისასა და ვიყო მე შენ თანა.

¹⁴ მიუგეს ლია და რაქელ და ჰრქუეს მას: ნუუკუე ამიერითგან არს ნაწილ და სამკვდრებელ სახისა შინა მამისა შენისასა?

¹⁵ ანუ არა, ვითარცა უცხონი შერაცხილ ვართ მის წინაშე, რამეთუ განმყიდნა ჩვენ და შეჭამა შეჭმით ვეცხლი ჩუენი.

¹⁶ Կոզვეլիցը Նիմփիդրը և Լիդեբադ, ռոմեղի մոլոլո Լմերտիման մամիսագան իշւենիսա, իշւենդա իյոս և Տշլ-տա իշւենտա. ա՛ր ռադ-իցի գրքշա Տեն Լմերտիման Տենման, Եգրեցա Կազ:

¹⁷ Բլդգա իազոբ և ճարիցան-նա Ելոլնի տշսնի և Կրմանի և Բլսննա իցինի ալլեմեբեսա.

¹⁸ Եւ ճարիլո Կոզვეլիցը մո-նացեբի միսի և Կոզვეլի Յւր-Յելի միսի, ռոմեղ մոցոլ Տշամլինարես և Կոզვეլիցը, ռադցա իյոլ միսի. և ճարմե-մարտա միսլզադ իսაკիսասա, մամիսա տշսնիսա, լիշւեյանադ լի-նանիսա.

¹⁹ Նոլոլ Լաբան միցիլոլա ռիսզադ Ենոզարտա տշստա. և մոլոպարնա ռալլեղ Կերճնի մա-միսա տշսնիսանի.

²⁰ Եւ Լաշմալա իազոբ Լաբանս Բսւրնա և Բրա Տտնրա, ռամե-տւ ճարիցլոլիս.

²¹ Եւ ճարիցլոլադա իցի և Կոզვეլիցը միսի. և ճիալճա մլինարեսա և միմարտա մտա-նա մաս Գալալիսասա.

²² Տտնրես Լաբանս Բսւրնա Լլլեսա մեսամեսա. Վիտարմեդ

ճիալճա իազոբ.

²³ Եւ ճարիցյաննա միս տանա Կոզვეլնի լիենի միսնի, Լա-բան Լլլենա-Տյոլ իազոբս Գնասա Տշլլիսա Լլլիսասա և Ելիա մաս մտասա Գալալիսասա.

²⁴ Նոլոլ մոցիլա Լմերտի Լա-բանիսա իշւենեբադ Լամե և Յրքշա մաս: Եգրճալլե, ՆՏՏ-ԿՏՏ Ելլոլլե իազոբս Գլլլիլլե-լադ և Ելիա Լաբան իազոբս.

²⁵ Նոլոլ իազոբս Բլլլեդգա Կա-րազի մտասա մաս Յլլա, և Լա-բան Լալլլլլա լլլանի տշսնի մտասա մաս Յլլա Գալալալիսա.

²⁶ Եւ Յրքշա Լաբան իազոբս: ռադ Ելլե միլլազ? ռադնա իլլլմալ ճարմոլլոլլոլլե? Լամճարեն-ցա և ճարմոլլոլլոլլան Բսւլլ-նի իլլմնի, Վիտարցա լլլլլլլի մա-նշլլիտա.

²⁷ Եւ տլլլլա միտնրա մե, ճարմոլլ-մլլա-ԳԳԳԳԳԳ Տեն Տալի-ոլլիտա, Բոլլլնիտա և լլլնարի-տա.

²⁸ Բրա Վլլլլլալլ Բմոլլլի-լլոլլադ Կրմալա իլլմա և Բսւլլա իլլմա? Նոլոլ Բլլ Տլլլլլլալլ Յլլա.

²⁹ Եւ Բլլլա Տլլլլլլլլլլլ Բրս Կլլլի իլլմի Բոլլոլլիլլ-լլոլլադ

შენდა. არამედ ღმერთმან მამისა შენისამან მრქუა მე გუშინ: ეკრძალე თავსა შენსა, ნუუკუე ეტყოდი იაკობს ბოროტსა.

³⁰ და აწ წარმოსრულ ხარ, გულის თქუმით გულმან გითქუა წარსლვად სახედ მამისა შენისა. გარნა რადსათჳს წარმოიპარენ ღმერთნი ჩემნი?

³¹ მიუგო იაკობ და ჰრქუა ლაბანს: რამეთუ შემეშინა და ვთქუ: ნუუკუე მიმიხუნე ასულნი შენნი და ყოველივე ჩემი.

³² მიუგო იაკობ და ჰრქუა: რომლისა თანა ჰპოვნე ღმერთნი შენნი, არა ცხონდეს წინაშე ძმათა ჩემთა აწ უკუე იცან ყოველი, რად არს შენი ჩემ თანა, და მიიდე. და ვერად იცნა მის თანა არცა ერთი რად. არა იცოდა იაკობ, რამეთუ რაქელ, ცოლმან მისმან, წარმოიპარნა იგინი.

³³ შევიდა ლაბან და აღიხილა სახლი ლიასი და არა პოვა, გამოვიდა სახლისაგან ლიადსა და აღიხილა სახლი იაკობისი და არა პოვა, და სახლუბი ორთავე მწევალთა და არა

პოვა. და შევიდა სახლსა რაქელისსა.

³⁴ ზოლო რაქელ მოიხუნა კერპნი იგი და ქუე შესხნა იგინი პალანთა აქლემისათა და დაჯდა მათ ზედა.

³⁵ და ჰრქუა მამასა თჳსსა: ნუ მძიმე-გინჩ, უფალო, ვერ ძალმიც აღდგომად შენ წინაშე, რამეთუ ჩუეულებათა დედათასა ვარ მე. აღიხილა ლაბან ყოველივე სახლნი და არა პოვა კერპნი იგი.

³⁶ განრისხნა იაკობ და ჰლაღვიდა ლაბანს. და ჰრქუა: რად არს ბრალი ჩემი და შეცოდება ჩემი. რამეთუ მდევნი?

³⁷ და აღიხილე ყოველი ჭურჭელი სახლისა ჩემისა? რად ჰპოვე ყოვლისაგან ჭურჭლისა სახლსა შენისასა? დადეგ აქა წინაშე ყოველთა ძმათა შენთა და ჩემთა და გუამხილონ საშუალ ორთავე.

³⁸ ესე ოცი წელ არს, ვინათგან ვარ მე შენ თანა. ცხოვარნი შენნი და თხანი შენნი არა უშვილო იქმნეს, ვერძნი ცხოვართა შენთანი არა შევჭამენ.

³⁹ ნამწეცავი არა სადა მოგართვი შენ; მე ვზღევდ თავით

ჩემით ნაპარევსა დღისასა და ნაპარევსა ღამისასა; ვიქმენ ისართა თანა.

⁴⁰ შვევიწვებოდე სიციხითა დღისათა და ნეფხვითა ღამისათა და განყენებულ იყო ძილი თუალთაგან ჩემთა.

⁴¹ ესე ოცი წელი არს ჩემი, ვინათგან ვარ მე სახლსა შენსა. გმონე შენ ათოთხმეტი წელი ორთა ასულთა შენთათჳს და ექუს წელ ცხოვართა შენთა ზედა და შეურაცხ-ჰყავ ყოველი სასყიდელი ჩემი ათთა მათ ტარიგთათჳს.

⁴² არა თუმცა ღმერთი მამისა ჩემისა აბრაჰამისა იყო ჩემ თანა და შიში ისაკისი, აწ ცალიერი-მცა გამომავლინე მე. სიმდაბლე ჩემი და შრომად გვლთა ჩემთა იხილა ღმერთმან და გამხილა გუშინ.

⁴³ მიუგო ლაბან და ჰრქუა იაკობს: ასულნი ესე - ასულნი ჩემნი და ძენი ესე - ძენი ჩემნი და საცხოვარი ესე - საცხოვარი ჩემი. და ყოველსა ამას რომელსა ჰხედავ, ჩემი არს, და ასულთა ამათ ჩემთათჳს რად ვჰყო დღეს, ანუ შვილთა მათთა, რომელნი შვენ?

⁴⁴ აწ მოგედ და აღვითქუათ აღთქუმიდ მე და შენ და იყოლ საწამებელ შორის შენსა და ჩემსა. და ჰრქუა მას: აჰა ესერა, არა ვინ არს ჩუენ თანა, აჰა ესერა. ღმერთი არს მოწამე შორის შენსა და ჩემსა.

⁴⁵ და მოილო იაკობ ლოდი და აღდგა იგი ძეგლად.

⁴⁶ და ჰრქუა იაკობ ძმათა თჳსთა: შევრიბეთ ლოდები. და შევრიბეს ლოდები და აღდგეს ბორცუსა. და ჰამეს ბორცუსა მის თანა.

⁴⁷ და ჰრქუა და უწოდა ლაბან "ბორცვ მოწმობათა"და იაკობ უწოდა "ბორცუ მოწამე თუთოეულმან განმარტებით ენათა თჳსთათა.

⁴⁸ ჰრქუა ლაბან იაკობს: ბორცვ ესე მოწამე არს შორის ჩემსა და შენსა დღეს. და უწოდა მას ლაბან "ბორცუ წამებისად ხოლო იაკობ უწოდა "ბორცუ მოწამე". და ჰრქუა ლაბან იაკობს: აჰა ესერა, ბორცვ ესე და ძეგლი, რომელი აღმართე შორის ჩემსა და შენსა, წამებს ბორცვ ესე და ძეგლიცა ესე წამებს. ამისთჳს ეწოდა სახელი მისი "ბორცუ წამებისად".

⁴⁹ და ხილვად იგი, რომელ იხილე, იხილენ ღმერთმან შორის ჩემდა და შენსა, რამეთუ განვემორებით მოყუასი მოყუასისა.

50. უკუეთუ დაამდაბლენ ასულნი ჩემნი, უკუეთუ ისხენ ცოლნი სხუანი ასულთა ჩემთა ზედა, იხილე, არა ვინ არს მოწამე თვნიერ ღმრთისა, რომელი დგას და ხედავს.

⁵⁰ და ჰრქუა ლაბან იაკობს: აჰა, ბორცვ ესე და ძეგლი. რომელი დავაფუძენით შორის ჩემსა და შორის შენსა.

⁵¹ იყოს მოწამედ ბორცვ და მოწამედ ძეგლი, რამეთუ არცა მე წიად-მოვიდე ძეგლსა ამას, და ნურცა შენ წიადმოხვალ ჩემდა ბორცუსა ამას და ძეგლსა ბოროტებით.

⁵² ღმერთმან აბრაჰამისმან და ღმერთმან ნაქორისმან საჯენ შორის ჩუენსა, ღმერთმან მამათა მათთამან. და ფუცა იაკობ შიშსა მამისა თჳსისა ისაკისსა.

⁵³ და შეწირა მსხუერპლი იაკობ მთასა მას თანა და ზადა ყოველთა ძმათა თჳსთა. ჳამეს და სუეს და დაიძინეს მთა-

სა მას.

⁵⁴ და აღდგა ლაბან განთიად და ამბორს-უყო ძეთა მისთა და ასულთა თჳსთა და აკურთხნა იგინი და მიიქცა ლაბან და წარვიდა ადგიდ თჳსა. და იაკობ წარვიდა გზასა თჳსსა.

ზყ და აღიხილნა იაკობ თუალნი და იხილა ბანაკი ღმრთისად დაბანაკებული და შეემთხვნეს მას ანგელოზნი ღმრთისანი.

² ხოლო იაკობ თქუა, რაჟამს იხილნა იგინი: ბანაკი წმიდად არს ესე და უწოდა ადგილსა მას "ბანაკებ".

³ წარავლინნა იაკობ მაუწყებელნი წინაშე ესავისა, ძმისა თჳსისა, ქუეყანად სეირად, სოფელსა ედომისასა.

⁴ ამცნო მათ და ჰრქუა: ესრე არქუთ უფალსა ჩემსა ესავს: ესრე იტყვს მონა შენი იაკობ: ლაბანის თანა ვმწირობდ და ვყოვნე ვიდრე აქამომდე.

⁵ და მოვიგე ზროხად და ვირები და ცხოვარი, მონები და მკვევლები. და მივაგლინე უფლისა ჩემისა ესავისა თხრობად, რათა პოოს მონამან შენმან მადლი წინაშე შენსა.

⁶ და მოიქცეს და მოვიდეს მაუწყებელნი იგი იაკობისა და ჰრქუეს: მივედით ესავისა, ძმისა შენისა, და აჰა, იგიცა მოვალს შემთხუევად შენდა და ოთხასნი ვაცნი მის თანა.

⁷ ხოლო იაკობს შეეშინა ფრიად და უღონოებად. განყო ერი მისი მის თანა და ცხოვარი და ზროხა ღა აქლეში ორად ბანაკად.

⁸ და თქუა იაკობ: უკუეთუ მოვიდეს და ბანაკი ესე ერთი მოსრას, განერეს მეორე იგი ბანაკი საცხორებელად.

⁹ და თქუა იაკობ: ღმერთო ძამისა ჩემისა აბრაჰამისო და ღმერთო ისაკისო, უფალო, რომელმან მარქუ მე: წარვედ ქუეყანად საშოდსა შენისა, კეთილი გიყო შენ.

¹⁰ კმა არს ჩემდა ყოვლისაგან სიმართლისა და ყოვლისაგან ჭეშმარიტებისა, რომელი უყავ მონასა შენსა, რამეთუ ამით კუერთხითა წიაღმოვჰჰედ იორდანესა ამას და, აწ ესერა, ვიქმენ ორად ბანაკად.

¹¹ განმარინე მე, ველთაგან მისა ჩემისა ესავისთა, რამე-

თუ მეშინის მე მისგან, ნუუკუე მოვიდეს და მომკლას მე და დედანი შვილთა ზედა.

¹² შენ სთქუ: კეთილად კეთილი გიყო შენ და ვყო ნათესავი შენი ვითარცა ქჷშად ზღვსაჲ, რომელი არა აღირაცხების სიმრავლისაგან.

¹³ და დაიძინა მუნ ღამესა მას. და მოიღო რომელ-იგი მოაქუნდა ძღუენი, და მიუძღუანა ესავს, ძმასა თჷსსა.

¹⁴ თხანი ორასი, ვაცნი ოცნი, ცხოვარნი ორასი, ვერძნი ოცნი.

¹⁵ და აქლეში ჳდალი და კიცვები მათი ოცდაათი, ზროხად ორმეოცი და კუროდ ათი, ვირნი ოცნი და კარაულნი ათნი.

¹⁶ და მისცა იგი ველთა მონათა მისთასა სამწყსო თჷს-თჷს და ჰრქუა მათ: წარვედით წინაშე ჩემსა და ხანი დაუტევეთ სამწყსოდ და სამწყსოსა.

¹⁷ და ამცნო პირველსა მას და ჰრქუა: უკუეთუ შეგემთხვოს შენ ესავ, ძმაჲ ჩემი, და გკითხოს შენ და გრქუას: ვისი ხარ, ანუ ვიდრე ხუალ და ვისი არს, რომელი-ესე ვალს წინაშე შენსა?

18 არქუ შენ: მონისა შენისა იაკობისი; ძღუენი რომელი მიუძღუნა უფალსა ესავს და აჰა, იგი შემდგომად ჩუენსა მოვალს.

19 ესრეთ ამცნო პირველსა და მეორესა და მესამესა და ყოველთავე, რომელნი ვიდოდეს წინაშე მისა, და ამის სიტყუსაებრ ეტყოდეთ თქუენ ესავს, რაჟამს გპოვნეს მან.

20 და არქუთ: აჰა, მონა შენი იაკობ მოვალს შედგომად ჩუენსა. რამეთუ თქუა: მოვამშუდო ძღუენითა ამით, წინაღსწარ ჩემსა წარძღუნულითა, და მისა. შემდგომად ვიხილო პირი მისი; ვინ იცის, შემიწყნაროს.

21 და შემომთხვოს მე. და წინა უძღოდა ძღუენი იგი წინაშე მისა. ხოლო მან დაიძინა ღამესა მას სავანესა მას.

22 და აღდგა მას ღამესა და მოიყვანნა ორნი იგი ცოლნი თჳსნი რა ორნი მწვევალნი და ათორმეტნი ძენი მისნი და წიაღმოჴდა წიაღმოღლვასა მას რაბოკისასა და წარმოიყუანნა იგინი.

23 და წიაღმოჴდა ნაღუარევისა მას და წიაღმოიკრიბა ყოველივე, რა-ცა იყო მისი.

24 და დადგა იგი მარტოდ მუნ. და ერკინებოდა მას კაცი ვიდრე განთიადმდე.

25 და ვითარ იხილა, რამეთუ ვერ უძღავს მისსა მიმართ, შეახო ვრცელსა ბარკლისა მისისასა დ, დაუბუშა ვრცელი ბარკლისად იაკობისი ბრძოლასა მას მისსა მისთანა.

26 და თქუა: განმიტევე მე, რამეთუ აღმოჴდა ცისკარი, ხოლო მან ჰრქუა მას: არა განგიტეო შენ, ვიდრემდე მაკურთხო მე.

27 და მან ჰრქუა: რად არს სახელი შენი? ხოლო მან ჰრქუა: იაკობ.

28 და მან ჰრქუა: არღარა გერქუას შენ ამიერითგან იაკობ, არამედ ისრაჴლ იყოს სახელი შენი. რამეთუ განსძლიერდი ღმრთისა თანა და კაცთა თანაცა ძლიერ იყო.

29 ხოლო ჰკითხა იაკობ და ჰრქუა: რად არს სახელი შენი? და მან ჰრქუა: რადსათჳს იკითხავ სახელსა ჩემსა? და იგი

არს საკვრველ. და აკურთხა იგი მუნ.

³⁰ და უწოდა იაკობ ადგილსა მას "ხილვად ღმრთისად რამეთუ "ვიხილე ღმერთ პირისპირ და ცხოვნდა სული ჩემი".

³¹ და აღმოუცდა მას მზე. და ვითარცა წარვიდა ხილვად იგი ღმრთისად, კელობდა იგი ბარკლითა მით.

³² ამისთვის არა ჭამონ ძეთა ისრაჴლისათა ძარღვ, რომელი დაუბუშდა, რომელი არს ვრცელსა ბარკლისასა ვიდრე დღეინდელად დღედმდე, რომელსა შეახო ვრცელსა ბარკლისასა ძარღუსა იაკობისსა, რომელ დაუბუშა.

ზა აღიხილნა თუალნი თვისნი იაკობ და იხილა, აჰა, ესავ, ძმად მისი, მომავალი და ოთხასი კაცი მის თანა.

² და განუყვანა ყრმანი იგი ლიას და რაქელს და ორთა მათ მკევალთა. და დაადგინა ორნი იგი მკევალნი პირველად, და ლია და ყრმანი მისნი შემდგომად, და რაქელ და იოსებ უკანადსკნელ.

³ და იაკობ წარუძღუა წინაშე მათსა და თაყუანის-სცა მას ქუეყანასა ზედა შვიდგზის ვიდრე მიახლებადმდე ძმისა თვისისა.

⁴ და მირბიოდა ესავ შემთხუევად მისა და მოეხუა და ამბორს-უყო და დასდვა პირი მისი ზედა ქედსა იაკობისასა; და ტიროდეს ორნივე.

⁵ და მიხედა და იხილნა ცოლნი მისნი და ყრმანი და ჰრქუა: რად გეყვიან ესენი? და მან ჰრქუა: ყრმანი ესე, რომელ მე შემიწყალა ღმერთმან, მონად შენი.

⁶ და მოეახლნეს მკევალნი იგი და ყრმანი მათნი და თაყუანის-სცეს.

⁷ და მოეახლა ლია და შვილი მისნი და თაყუანის-სცეს, და ამისა შემდგომად მოეახლნეს რაქელ და იოსებ და თაყუანის-სცეს.

⁸ მიუგო და ჰრქუა ესავ: შენი არსა ყოველნი ესე ბანაკები, რომელ შემემთხუა? და მან მიუგო მას: რათა პოვოს მადლი მონამან შენმან წინაშე შენსა.

⁹ ჰრქუა მას ესავ: არს ჩემი ფრიად, ძმაო, გეყავნ შენ შენივე.

¹⁰ ზოლო იაკობე თქუა: უკუეთუ ვპოვე მადლი წინაშე შენსა, მიიღე ძღუენი გელთაგან ჩემთა ამისთჳს, რამეთუ ვიხილე პირი შენი, ვითარცა ვინ იხილის პირი ღმრთისა, ჯერმიჩინე.

¹¹ და მიიღე კურთხეული ესე, რომელ მოგართუ შენ, რამეთუ შემიწყალა მე ღმერთმან და არს ჩემი ფრიად. და აიძულა მას და მიიღო.

¹² ჰრქუა მას ესავ: აღვდგეთ და წარვიდეთ მართლ.

¹³ ჰრქუა მას მან: უფალმან ჩემმან იცის, რამეთუ ყრმანი ჩემნი ჩხვლ არიან და ზროხა და ცხოვარი ჩემნი შობენ ოდენ. უკუეთუ წარვიქცინე იგინი დღე ერთ, გინა თუ ორ დღე, მოსწყდეს ყოველნი საცხოვარნი ჩემნი.

¹⁴ წარვედინ უფალი ჩემი წინაშე მონისა თჳსისა და მე შეუძლო გზასა ზედა მოცალედ სლვით წინაშე ჩემსა და შემდგომად ყრმათა მისლვადმდე ჩემდა უფლისა ჩემისა სეი-

რად.

¹⁵ ჰრქუა მას ესავ დაუტეო ერისა ამისგან შენ თანა, რომელი არს ჩემ თანა. ზოლო მან ჰრქუა: რადსათჳს? ესე კმა არს, რამეთუ ვპოვე მადლი წინაშე შენსა, უფალო.

¹⁶ და მიაქცია ესავ მას დღესა შინა გზასა თჳსსა სეირად.

¹⁷ და იაკობე წარმოვიდა კარვობად და იქმნა მუნ სახლი და საცხოვარსა თჳსსა უქმნა საყოფელი. ამისთჳს უწოდა სახელი ადგილისა მის "კარვებ".

¹⁸ და მოვიდა იაკობე სალემ ქალაქად სიკიმიელთა, რომელ არს ქუეყანასა ქანანისასა, ოდეს-იგი მოვიდოდა შუა მდინართ ასურეთისათ, და დაიბანაკა წინაშე პირისპირ ქალაქსა მას.

¹⁹ და მოიგო ნაწილი იგი ველისად, სადა-იგი აღდგა კარავი თჳსი, ემორისგან, მამისა სჳქემისა, ასის ტარიგისა.

²⁰ და აღმართა მუნ საკურთხეველი და ხადა სახელსა ღმრთისა ისრაჴლისასა.

ზბ გამოვიდა დინა, ასული ლიასი, რომელ უმ-

ვა იაკობს, განცდად ასულთა მის სოფლისათა.

² და იხილა იგი სჯქემ, ძემან ემორისმან, ქორეველმან, მთავარმან მის ქუეყანისამან და მიიყვანა იგი მისდა და დაწვა მის თანა და დაამდაბლა იგი.

³ და შეეყო სული მისი დინას, ასულსა იაკობისასა, და შეიყუარა ქალი იგი და ეტყოდა გონებისაებრ მისისა.

⁴ მიუგო სჯქემ მამასა თვსსა და ჰრქუა: მომგუარე მე ყრმად ესე ცოლად.

⁵ იაკობს ესმა, რამეთუ შეაგინა ასული მისი ძემან ემორისმან, დინა, ასული მისი. ხოლო ძენი მისნი იყვნეს საცხოვარსა მისსა თანა ველსა გარე, და დაიდუმა იაკობ ვიდრე მოსლვადმდე მათა.

⁶ გამოვიდა ემორ, მამად სჯქემისად, იაკობისა სიტყუად მისა.

⁷ ხოლო ძენი იაკობისნი მოვიდეს ველით. ვითარცა ესმა ესე, შეწუნხნეს იგინი და მწუნხარებად იყო მათა დიდად, რამეთუ სარცხუნელ იქმნა ისრაჲლსა შორის, ვითარმედ

დაწვა ასულისა თანა იაკობისა, და არა ეგრე იყო.

⁸ ეტყოდა მათ ემორ და ჰრქუა: ძემან ჩემმან, სჯქემ, აღირჩია სულითა ასული თქუენი. მოეცით მას იგი ცოლად.

⁹ გუემზახენით ჩუენ და ასულნი თქუენნი მომცენით ჩუენ და ასულნი ჩუენნი მიუთხოვნით ძეთა თქუენთა.

¹⁰ და ჩუენ შორის დაემკვდრენით, რამეთუ, აჰა ესერა, ქუეყანა ჩუენი ფართო არს წინაშე თქუენსა, დაეშენენით, და ივაჭრებდით მას ზედა და მოიგებდით მას შინა.

¹¹ ჰრქუა სჯქემ მამასა მისსა და ძმათა მისთა: ვჰპოებმცა მადლსა თქუენ წინაშე და, რად-იგი სთქუთ, მიგცე.

¹² განამრავლეთ სათხოველი ფრიად და მიგცე, რადცა მრქუათ მე, და მომეცით მე ქალი ესე ცოლად ჩემდა.

¹³ მიუგეს ძეთა იაკობისთა სჯქემს და ემორს, მამასა მისსა, ზაკვთ, რამეთუ შეაგინა დად იგი მათი, და ეტყოდეს მათ სჯემონ და ლევი, ძმანი დინასნი, ძენი ლიასნი:

14 ვერ ველ-გეწიფების სიტყუ-
ად ეგე, მიცემად დად ჩუე-
ნი გაცხა წინა-დაუცუეთელსა,
რამეთუ საყუედრელ არს იგი
ჩუენდა.

15 ამით მსგავს იყვენით ჩვენ-
და და დავემკვდრნეთ თქუენ
შორის, უკეთუ იქმნნეთ თქუ-
ენ, ვითარცა-ესე ჩუენ ვართ,
რათა წინა-დაიცვითოს ყო-
ველმან წულმან თქუენმან,

16 მაშინ მიგცნეთ ასულნი ჩუ-
ენნი თქუენ და ასულნი თქუ-
ენნი მივიყუანნეთ ჩუენდა. და
დავიმკვდროთ თქუენ შორის
და ვიყოთ ვითარცა ერთი ნა-
თესავი.

17 უკუეთუ არა ისმინოთ
ჩუენი, რადთამცა წინა-
დაიცვთეთ, წარვიყუანნეთ
ასულნი ჩუენნი და წარვიდეთ.

18 და სთნდეს სიტყუანი წინა-
შე ემორისა და წინაშე სჯქემი-
სა, ძისა ემორისა.

19 და არღარა ყოვნა ჭაბუკმან
მან ყოფად საქმისა ამის, რა-
მეთუ ჭრფიალ იყო ასული-
სა იაკობისა, რამეთუ იგი იყო
უდიდებულეს ყოველთა სახ-
ლსა შინა მამისა თჳსისასა.

20 მოვიდეს ემორ და სჯქემ, ძე
მისი, ბჭეთა თანა ქალაქისა
მათისათა და ეტყოდეს გაცთა
მათ მის ქალაქისათა და ჰრ-
ქუეს:

21 კაცნი ესე მშუდობისანი
არიან ჩუენ თანა, დაემ-
კვდრნედ ამას ქუეყანასა და
ვაჭრობდედ. ესერა, ქუეყანად
ფართო არს წინაშე მათსა.
ასულნი მათნი მოვიყუანნეთ
ჩუენდა ცოლად და ასულნი
ჩუენნი მივსცნეთ მათ.

22 გარნა ამით ხოლო ვემსგავ-
სნეთ ჩუენ გაცთა მათ დამ-
კვდრებად ჩუენ თანა, რათა
ვიყვნეთ ვითარცა ერი ერთი
წინა-დაცუეთითა მით ჩუენი-
თა ყოველსავე წულსა თანა,
ვითარცა-იგი წინა-დაცუეთილ
არიან.

23 და საცხოვარი მათი და ყო-
ველივე მონაგები მათი ჩუ-
ენდა იყოს, გარნა ამით ხო-
ლო ვემსგავსნეთ მათ და და-
ემკვდრნენ ჩუენ თანა.

24 და ისმინეს ემორისი და
სჯქემისი, ძისა მისისად, ყო-
ველთავე გამომავალთა ბჭე-
თა ზედა მის ქალაქისათა
და წინა-დაიცუეთდეს წინა-
დაცვეთილებასა მათსა ყოვე-

ლივე წული.

²⁵ და იყო დღესა მესამესა, ვითარ იყვნეს ოდენ საღმობასა შინა. მოიღეს ძეთა იაკობისთა: სუმეონ და ლევი, ძმათა დინასთა, კაცად-კაცადმან მახვლი თვისი და შევიდეს ქალაქად განკრძალულებით და მოსრეს ყოველივე მამაკაცი.

²⁶ და ემორ და სუქემ, ძე მისი, მოსწყვდეს პირითა მახვლისათა და გამოიყუანეს დინა, დად მათი, სახლისაგან სუქემისა და გამოვიდეს.

²⁷ ხოლო ძენი იაკობისნი შევიდეს წყლულებასა მას ზედა და აღიჭრეს ყოველივე იგი ქალაქი ამისთვს, რამეთუ შეაგინეს დინა, დად მათი.

²⁸ ცხოვარი და ზროხად მათი, და ვირები მათი, რაოდენი იყო ქალაქსა მას შინა, რაოდენი იყო ველსა ზედა.

²⁹ წარმოიღეს ყოველივე დედა-წული მათი და ყოველი ჭურჭელი მათი და ცოლნი მათნი წარმოხტყუნეს, და, რაოდენი-რად იყო სახლებსა შინა, იავარ-ყვეს.

³⁰ და ჰრქუა იაკობ სუმეონს და ლევის: საძულელ მქმენით

მე, რათა ვიყო ვითარცა ბოროტი ყოველთა მკვდრთა შორის ამის ქუეყანისათა, ქანანელთა შორის და ფერეზელთა და მე მცირე ვარ რიცხვთ და შეკრბენ ჩემ ზედა და მომსრან მე და აღვიგოცო მე და სახლი ჩემი.

³¹ ხოლო მათ ჰრქუეს: არამედ, ვითარცა მეძავი იწმიონა დად ჩუენი?

ზა ჰრქუა ღმერთმან იაკობს: აღდეგ და აღვედ შენ ბეთელდ და დაემკვდრე მუნ და აღუმენე მუნ საკურთხეველი ღმერთსა, რომელი გჩუენა შენ, ოდეს-იგი ივლტოდე შენ პირისაგან ესავისა, ძმისა შენისა

² ჰრქუა იაკობ სახლსა თვისსა და ყოველთა მისთანათა: აღიხილენით ღმერთნი ეგე უცხოეთსლთანნი, რომელ არიან თქუენ შორის, და განწმიდენით და შეიცვალეთ სამოსლები თქუენი.

³ და აღდეგით და აღვიდეთ ბეთელდ და უქმნეთ მუნ საკურთხეველი ღმერთსა, რომელმან შეისმინა ჩემი ყოველსა შინა ჳირსა ჩემსა, რომელი იყო ჩემ თანა და მიწსნა

მე გზასა ზედა, რომელსა ვიდოდე.

⁴ და მოსცნეს იაკობს კერპნი იგი უცხოთესლთანი, რომელნი იყვნეს კელთა შინა მათთა და საყურები იგი ყურთა მათთა. და დამალნა იგინი იაკობ ქუეშე ბელეკონსა მას, რომელი იყო სიკიძას, და წარწყმიდნა იგინი ვიდრე დღეინდელად დღედმდე.

⁵ და წარმოვიდა ისრაჲლ სიკიძათ და იყო შიში ღმრთისად ქალაქებსა მას მათსა ზედა გარემოს და არა დევნაუყვეს უკუანა ძეთა ისრაჲლისათა.

⁶ მოვიდა იაკობ ლუზად, რომელ არს ქუეყანასა ქანანისასა, ესე არს ბეთელი, და ყოველი ერი მის თანა.

⁷ და აღაშენა მუნ საკურთხეველი და უწოდა სახელი ადგილსა მას ბეთელ, რამეთუ მუნ ეჩუენა ღმერთი, რაჟამს ივლტოდა იგი პირისაგან ესავისა, ძმისა თჳსისა.

⁸ მოკუდა დებორა, მზარდული რებეკასი, და დაეფლა იგი ქუემოკერძო ბეთელსა ქუეშე მუხასა. და უწოდა სახელი მუ-

ხასა მას "მუხად გლოისად".

⁹ ეჩუენა ღმერთი იაკობს მერმეცა ლუზას, რაჟამს მოვიდა შუამდინარით ასურეთისათ, აკურთხა იგი

¹⁰ და ჰრქუა. არღარა გერქუას სახელი შენი იაკობ, არამედ ისრაჲლ იყოს სახელი შენი.

¹¹ ჰრქუა მას ღმერთმან: მე ვარ ღმერთი შენი, აღორძინდი და განმრავლდინ ნათესავი შენი, შესაკრებელნი თესლთანი იყვნენ შენგან და მეფენი წელთა შენთაგან გამოვიდენ.

¹² და ქუეყანა, რომელი მივეც აბრაჰამს და ისაკს, შენ მიგცე იგი, და შენდა იყოს და ნათესავისა შენისა შემდგომად შენსა.

¹³ აღვიდა ღმერთი მიერ ადგილით, სადა-იგი ეტყოდა მას.

¹⁴ და აღმართნა იაკობ ძეგლნი ადგილსა მას, სადა-იგი იტყოდა ღმერთი მის თანა, და შეწირა მას ზედა შესაწირავი და დაასხა მას ზედა ზეთი.

¹⁵ და უწოდა სახელი ადგილსა მას ბეთელ და გამოვიდა

მუნით, ჟამსა ზამთრისასა.

¹⁶ და მიეახლა ქაბრათად მისლვად ქუეყანად ეფრათად, შვა რაქელ.

¹⁷ და შობასა მისსა ძნად შობდა. და იყო ფიცხლად შობასა მისსა. ჰრქუა მას ყრმისა აღმქმელმან მან: ნუ გეშინინ, რამეთუ ესეცა ძე გესვა შენ.

¹⁸ და იყო აღმოსლვასა ოდენ სულისა მისისასა. რამეთუ მოკუდებოდა, უწოდა სახელი მისი "ძე სალმობისა ჩემისა". ხოლო მამამან უწოდა მას ბენიამენ.

¹⁹ მოკუდა რაქელ და დაფვლა გზასა ზედა ცხენთ სარბიელსა ეფრათას, ესე იგი არს ბეთლემი.

²⁰ და აღმართა იაკობ ძეგლი საფლავსა ზედა რაქელისსა, ესე არს ძეგლი საფლავისა რაქელისი ვიდრე დღეინდელად დღედმდე.

²¹ და წარვიდა ისრაჲლ და დასცა კარავი თჳსი დამართებით გოდლისა მის გადერისასა.

²² და იყო, რაჟამს დაემკვდრა ისრაჲლ ქუეყანასა მას, მივიდა რუბენ და დაწვა ბალას

თანა, ხარჯისა მამისა თჳსისა, იაკობისა. და ვითარცა ესმა ესე ისრაჲლს, ბოროტ-უნდა წინაშე მისსა. იყუნეს ძენი იაკობისნი ათორმეტ.

²³ ძენი ლიასნი: პირმშოდ რუბენ, სუმეონ, ლევი, იუდა, იზაქარ, ზაბულონ.

²⁴ და ძენი რაქელისნი: იოსებ და ბენიამენ.

²⁵ და ძენი ბალასნი, მკველისა რაქელისნი: დაან და ნეფთალიმი.

²⁶ და ძენი ზელფასნი, მკველისა ლიასნი: გაად და ასერ. ესე ძენი იაკობისნი, რომელნი ესხნეს მას შუამდინარეს ასურეთისასა.

²⁷ მოვიდა იაკობ ისაკისა, მამისა თჳსისა, ჯერეთ სიცოცხლესა-ლა ქალაქად მამბრედ ეველისა, ესე იგი არს ქებრონი, ქუეყანასა ქანანისასა, სადა-იგი მსხემ იყო აბრაჰამ და ისაკ.

²⁸ და იყუნეს დღენი ისაკისნი, რაოდენ ცხონდა ასოთხმეოც-დაათ წელ.

²⁹ და მოაკლდა ისაკ და მოკუდა და შეეძინა მამათა თჳსთა მოხუცებული და საგსე დღი-

თა და დაჰფლეს იგი ესავ და იაკობ, ძეთა მისთა.

ზქ ესე შობანი არიან ესავისნი, ესე იგი არს ედომ.

² და მოიყვანნა ესავ თავისა თჳსისა ცოლნი მისნი ასულთაგან ქანანისთა: ადან, ასული სელონისი ქეტელისა, და ოლიბემან, ასული ენანისი, ძისა სებეგონისი ეველისა.

³ და ბასემათ, ასული ისმაელისი, დად ნაბეოთისი.

⁴ და უშვა მას - ადან ესავს ელიფას და ბასიმათ უშვა რაგოელ.

⁵ და ოლიბემან უშვა იეულ და ეგლომ და კორე. ესე ძენი ესავისნი, რომელნი ესხნეს მას ქუეყანასა ქანანისასა.

⁶ წარიყუანა ესავ ცოლნი თჳსნი, ძენი და ასულნი თჳსნი და ყოველი კაცი სახლისა თჳსისა და ყოველივე მონაგები მისი და ყოველი საცხოვარი და ყოველი ძენი თჳსნი და ყოველივე, რადცა მოეგო ქუეყანასა ქანანისსა, და წარვიდა ქუეყანით ქანანისათ პირისაგან იაკობისა, ძმისა თჳსისა.

⁷ რამეთუ იყო მონაგები მათი ფრიად და ვერ ეძლო მკჳდრობად ერთად და ვერ ეძლო ქუეყანასა მწირობისა მათისასა ტჳრთვად მათა სიმრავლისაგან მონაგებთა მათთასა.

⁸ და დაემენა ესავ მთასა სეირსა, და ესე იგი არს, ედომ.

⁹ ესე შობანი არიან ესავისნი, მამისა ედომისნი, მთასა სეირსა.

¹⁰ და ესე სახელები არს ძეთა ესავისთად: ელიფას, ძე ადასი, ცოლისა ესავისი, როგოველ, ძე ბასემათისი, ცოლისა ესავისი.

¹¹ იყუნეს ძენი ელიფასნი: თემან, ომარ, სოფორ, გოთომ, კენეზ.

¹² ხოლო თამნა, ხარჯმან ელიფასისმან, ძისა ესავისმან, უშვა ელიფაზს ამალეკი. ესე ძენი ადასნი, ცოლისა ესავისნი.

¹³ და ესე არიან ძენი რაგოელისნი: ნაქეთ, ზარეთ, ბოსრ და მოზე. ესე იყვნეს ძენი ბასემათისნი, ცოლისა ესავისნი.

¹⁴ და ესე იყვნეს ძენი ოლიბემასნი, ასულისა ენანისნი, ძი-

სა სებეგორისა; ცოლისა ესავისნი. და უშვა ესავს იეოლ და იეგლონ და კორე.

¹⁵ ესე იყვნეს მთავარნი, ძენი ესავისნი: ძენი ელიფასნი, პირმშო ესავისი: მთავარი თემან, მთავარი ომარ, მთავარი სოფარ, მთავარი კინეზ.

¹⁶ მთავარი კორე, მთავარი გოთომ, მთავარი ამალეკ. ესე არიან მთავარნი ელიფასისნი ქუეყანასა იდუმისასა. ესე ძენი ადასნი.

¹⁷ და ესე ძენი რაგოელისნი, ძისა ესავისნი: მთავარი ნაქეთ, მთავარი ზარეთ, მთავარი ომეთ, მთავარი მოზე. ესე მთავარნი რაგოელისნი ქუეყანასა ედომისასა. ესე ძენი ბასემათისნი, ცოლისა ესავისნი.

¹⁸ და ესე ძენი ილიბემასნი, ცოლისა ესავისნი: მთავარი იულ, მთავარი ეგლომ, და მთავარი კორე. ესე მთავარნი ილიბემასნი. და ესე ძენი ესავისნი.

¹⁹ და ესე მთავარნი მათნი. ესე არიან ძენი ედომისნი.

²⁰ ხოლო ესე ძენი სეირისნი ქორელისანი, რომელი დამ-

კვდრებულ იყო ქუეყანასა მას ლოტანისსა: სობალ, სებეგონ, ანა.

²¹ და დესონ, ასარ და რისონ. ესე მთავარნი სეირის ქორელისანი. ქუეყანასა ედომისსა.

²² ხოლო იყვნეს ძენი, ლოტანისანი: ქორრი და ემან, ხოლო დად ლოტანისნი თამნა.

²³ და ესე ძენი სობალისნი: გოლომ და მანაქათ, და გებელ, სოფ და ონან.

²⁴ და ესე ძენი სებეგონისნი: ეე და ესან. ესე იგი არს ენან, რომელმან პოვა იამინი უდაბნოსა, რაჟამს იგი აძოვებდა კარაულთა სებეგონისთა, მამისა თჳსისათა.

²⁵ და ესე ძენი ენანისნი: დესონ და ელიბემა, ასული ინანისი.

²⁶ ხოლო ესე ძენი დესონისნი: ამა და აბამა და იეთრამ და ქარრან.

²⁷ ესე ძენი ასარისნი: ბალაამ და ზუკამ და იოვიკამ და ოკამ.

²⁸ და ესე ძენი რისუნისნი: ოს და არრან.

²⁹ ესე მთავარნი ქორისნი: მთავარი ლუტან, მთავარი სობალ, მთავარი სებეგონ,

მთავარი ენან.

³⁰ მთავარი ასარ, მთავარი დესონ, მთავარი რისონ. ესე მთავარნი სამთავროსა მათსა ზედა ქუეყანასა მას ედომისასა.

³¹ და ესე მეფენი, რომელნი მეფობდეს ქუეყანასა ედომისასა ვიდრე მეფისა ყოფადმდე ისრაჴლსა ზედა.

³² და მეფობდა ედომს ბალაკ, ძე ბეორისი, და სახელი ქალაქისა მისისა დენნაბა.

³³ მოკუდა ბალაკ და მეფობდა მის წილ იობაბ, ძე ზარასი, ბოსორელი.

³⁴ მოკუდა იობაბ და მეფობდა მის წილ ასონ ქუეყანისაგან თემანელთასა.

³⁵ მოკუდა ასონ და მეფობდა მის წილ ადად, ძე ბარადისი, რომელმან მოსრა მადიამი ველსა მას მოაბისასა და სახელი ქალაქისა მისისა გეთემ.

³⁶ მოკუდა ადად და მეფობდა მის წილ სამალაკ, რომელი იყო მასეკათ.

³⁷ მოკუდა სამალაკ და მეფობდა მის წილ საულ, რომელი იყო რობოთით, რომელ

არს მდინარესა ზედა.

³⁸ მოკუდა საულ და მეფობდა მის წილ ბალაენონ, ძე აქაბრისი.

³⁹ მოკუდა ბალაენონ და მეფობდა მის წილ ადად, ძე ბარადისი, და სახელი ქალაქისა მისისა ფოგორ, და სახელი ცოლისა მატებელ, ასული მატრადისი, ძისა მეზოფისი.

⁴⁰ და ესე სახელები მთავართა მათ ესავისთა ტომთა მათთა და ადგიდ-ადგილსა მათსა და სოფლებსა მათსა და ნათესავსა შორის მათსა: მთავარი თამნა, მთავარი გოლა, მთავარი იეთომ.

⁴¹ მთავარი ელიბემა, მთავარი ილას, მთავარი ფინონ.

⁴² მთავარი კენეზ, მთავარი თემან, მთავარი მაზარ.

⁴³ მთავარი მეგედელი, მთავარი ზეფოიმ. ესე მთავარნი ედომისნი და შენებულთა შინა ქუეყანისა მის მონაგებისა მათისასა. ესე არს ესავ, მამად ედომისად.

ზხ ხოლო იაკობ დამკვდრებულ იყო ქუეყანასა მას, სადაცა დამკვდრებულ იყო მამად მისი ქუეყანასა მას

ქანანისასა.

² ესე შობანი არიან იაკობის-სანი: იოსებ აჩუქდმეუტის წლის იყო და ჰმწყსიდა ძმათა თვსთა თანა ცხოვართა მამისა თვსისათა. ყრმა-ლა იყო ძეთა თანა ბალასთა, და ძეთა თანა ზელფასთა, ხარჯთა მამისა თვსისა თანა. და დასდვეს ბრალი ბოროტი იოსებს ისრაჲლისა მიმართ, მამისა თვსისა.

³ ხოლო ისრაჲლს უყუარდა იოსებ უფროდს ყოველთა ძეთა თვსთა, რამეთუ შვილი სიბერისად იყო იგი. და უქმნა მას სამოსელი ჭრელი მრავალფერი.

⁴ და ვითარცა იხილეს ძმათა მისთა, რამეთუ მამასა უყვარს იგი უფროდს ყოველთა ძეთა მისთა, მოიძულეს იგი ძმათა თვსთა და ვერ ეძლო მათ მშვედობისა სიტყუად მის თანა რადთურთით.

⁵ ჩუენებად იხილა იოსებ და უთხრა ძმათა თვსთა.

⁶ და ჰრქუა: იხილეთ ჩუენებად ესე, რომელი მეჩუენა.

⁷ მეგონა მე, ვითარმედ თქუენ ჰკრევდით მჭელეულსა შო-

რის ველსა და აღდგა მჭელეული ჩემი და აღემართა. და მოიქცეს მჭელეულნი თქუენნი და თაყუანის-სცეს მჭელეულსა ჩემსა.

⁸ ჰრქუეს მას ძმათა თვსთა: აწ მეფობით ნუ მეფობდი-ა ჩუენ ზედა, ანუ უფლებით უფლებდე ჩუენ ზედა? და შესძინეს მერმე სიძულილი მისი ჩუენებათა მათ მისთათვს და სიტყუათათვს მისთა.

⁹ მერმე იხილა ჩუენებად სხუადა და უთხრა იგი მამასა და ძმათა და თქუა: აჰა მეჩუენა მე ჩუენებად სხუად, ვითარმედ მზე და მთოვარედ და ათერთმეტნი ვარსკულავნი თაყუანის-მცემდეს.

¹⁰ შერისხნა მამამან მისმან და ჰრქუა: რად არს ჩუენებად ესე, რომელ გეჩუენა შენ? აწ უკუუე მო-მე-ვიდეთა მოსლვით მე და დედად შენი და ძმანი შენნი თაყუანის-ცემად შენდა ქუეყანასა ზედა?

¹¹ და ეშურებოდეს მას ძმანი მისნი ხოლო მამასა მისსა და ემარნა სიტყუად ესე.

¹² და წარვიდეს ძმანი მისნი ძოვნად ცხოვართა მამისა თვ-

სისათა სჳქემად.

¹³ და ჰრქუა ისრაჳლ იოსების მიმართ: ანუ არა ძმანი შენნი მწყსიან სჳქემს? მოვედ და წარგავლინო შენ მათდა მიმართ.

¹⁴ ხოლო მან ჰრქუა: აჰა, მე. და ჰრქუა მის ისრაჳლ: წარვედ და იხილენ ძმანი შენნი, ვითარძი ცოცხლებით არიან, საცხოვარი, და მითხარ მე. და წარავლინა იგი ღელეთაგან ქებრონისთა და მივიდა სჳქემად.

¹⁵ და პოვა იგი კაცმან შეცთომილი ველსა ზედა. და ჰკითხა მას: ვის ეძიებ?

¹⁶ ხოლო მან ჰრქუა: ძმათა ჩემთა ვეძიებ: მითხარ მე სადა აძოებენ?

¹⁷ და ჰრქუა მას კაცმან მან: წარვიდეს ამიერ, რამეთუ მესმა მათი, იტყოდეს რად, ვითარმედ წარვიდეთ დოთაიმად. და წარვიდა იოსებ კუალსა ძმათა თჳსთასა და პოვნა იგინი დოთაიშს.

¹⁸ და მათ წინასწარ იხილეს იგი მიმავალი მათა შორის, ვიდრე მიახლებადმდე მათა, მოიძმად-ცვეს მოკლვა მისი,

ვიდრე მისლვადმდე მისა.

¹⁹ და ჰრქუა კაცად-კაცადმან ძმასა თჳსსა: აჰა, ჩუენე-ბისმხილველი იგი მოვალს.

²⁰ აწ მოვედით და მოვკლათ იგი და შთავაგდოთ იგი ერთსა ჟურღმულთაგანსა და ვთქუათ, ვითარმედ მწეცმან ბოროტმან შეჭამა იგი. და ვიხილოთ, რადი იყოს ჩუენებად იგი მისი.

²¹ ესმა ესე რუბენს და განარი-ნა იგი ჳელისაგან მათისა.

²² და ჰრქუა მათ: არა მოვჳკლათ იგი მოკლვით, ნუ დასთხევთ სისხლსა. შთააგდეთ ეგე ჟურღმულსა უდაბნოსასა, ხოლო ჳელსა ნუ მიჰყოფთ მის ზედა, რათამცა განარინა იგი ჳელთაგან მათთა და მისცა მამასა თჳსსა.

²³ და იყო, რაჟამს მოვიდა იოსებ ძმათა თჳსთა, განძარცუეს მას სამოსელი იგი ჳრელი, რომელ ემოსა.

²⁴ და მიიყუანეს და შთააგდეს იგი ჟურღმულსა მას. ხოლო ჟურღმული იგი ცალიერ იყო, წყალი არა დგა.

²⁵ და დასხდეს ჳამად პურისა და აღიხილნეს თუალნი მათ-

ნი და იხილნეს, და, აჰა ესერა, მოგზაურნი ისმაელიტელნი ვაჭარნი მოვიდოდეს გალათით. და აქლემნი მათნი სავსე იყვნეს საკუმეველითა, შტახსითა და მკურისკვეითა და მივიდოდეს შთასლვად ეგვპტედ.

²⁶ ჰრქუა იუდა ძმათა თვსთა: რად სარგებელ არს, უკუეთუ მოვჰკვლათ ძმა ჩუენი და დავმალოთ სისხლი მისი?

²⁷ მოდით და მივჰყიდოთ იგი ისმაელიტელთა მათ, ხოლო გელი ჩუენი ნუ იყოფინ მის ზედა, რამეთუ ძმა ჩუენი არს. ისმინეს მისი ძმათა მისთა.

²⁸ და წარმოვიდეს კაცნი იგი მადიამელნი ვაჭარნი, და აღმოიყუანეს იოსებ მიერ ჯურღმულით და მიჰყიდეს ისმაელიტელთა მათ ოც დრაჰკნისა.

²⁹ და შთაიყუანეს იგი ეგვპტედ. მოაქცია რუბენ ჯურღმულსა მას და არა პოვა იოსებ ჯურღმულსა მას.

³⁰ და დაიპო სამოსელი თვსი და მიაქცია ძმათა თვსთა და ჰრქუა მათ: ყრმაჲ იგი აქა არა არს და მე ვიდრე მივიდე?

³¹ ხოლო მათ მოიღეს სამოსელი იოსებისი და დაკლეს თიკანი თხათაჲ და შებღალეს სამოსელი იგი სისხლითა.

³² და სამოსელი ჭრელი მიუძღუანეს მამასა თვსსა და ჰრქუეს: ესე ვპოვეთ. იცან, უკუეთუ სამოსელი ძისა შენისა არს, ანუ არა.

³³ და იცნა იგი და თქუა: სამოსელი ძისა ჩემისა არს ესე. მწეცმან ბოროტმან შეჭამა იოსებ, მწეცმან ბოროტმან მიმტაცა იოსებ.

³⁴ და დაიპო იაკობ სამოსელი თვსი და შეიმოსა ძაძა წელთა მისთა და ეგლოვდა ძესა თვსსა დღეთა მრავალთა.

³⁵ შეკრბეს ყოველნი ძენი მისნი და ასულნი და მოვიდეს ნუგემინის-ცემად მისა. და არა უნდა ნუგემინის-ცემისა და თქუა, ვითარმედ: შთავიდე ძისა ჩემისა თანა გლოვით ჯოჯოხეთად. და ტიროდა მამა თვსი.

³⁶ ხოლო მადიამელთა მათ ვაჭართა მიჰყიდეს იოსებ ეგვპტეს პეტეფრეს, საჭურისსა ფარაოსასა მატაკარანსა.

უხ და იყო მის ჟამსა, ოდენ წარმოვიდა იუდა ძმათა თჳსთაგან და მოვიდა ვიდრე კაცისა ვისამე ოდოლამელისა, რომელსა სახელი ერქუა ირას.

² და იხილა მუნ იუდა ასული კაცისა ქანანელისად, რომელსა სახელი ერქუა სავანა, და მოიყუანა იგი და შეირთო.

³ და მიუდგა და შვა ძე და უწოდა სახელი მისი ჴერ.

⁴ და მერმე მიუდგა და შვა ძე და უწოდა სახელი მისი ავნან.

⁵ და შესძინა მერმე და შვა ძე და უწოდა სახელი მისი სელომ. ესე იყო ქაზბის, რაჟამს შვნა იგინი.

⁶ და მოჰგუარა იუდა ცოლი ჰერს, პირმშოსა ძესა თჳსსა, რომელსა სახელი ერქუა თამარ.

⁷ და იყო პირმშო იგი ჰერ, ძე იუდასი, უკეთურ წინაშე უფლისა და მოკლა იგი უფალმან.

⁸ და ჰრქუა იუდა ავნანს: შევედ ცოლისა ძმისა შენისა და ესიძე მას და აღუდგინე თესლი ძმასა შენსა.

⁹ გულისწმა-ყო ავნან, ვითარმედ არა მისსა იყოს თესლი იგი. და იყო, ვითარცა შევიდა ცოლისა მის ძმისა თჳსისა, დასთხია ქუეყანასა, რათა არა მისცეს თესლი ძმასა თჳსსა.

¹⁰ ბოროტ-უხნდა წინაშე ღმრთისა საქმე, ესე, რამეთუ ყო ესრეთ, და მოაკუდინა ესეცა უფალმან.

¹¹ ჰრქუა იუდა თამარს, სძალსა თჳსსა: დაჯედ ქურივად სახლსა შინა მამისა შენისასა, ვიდრემდის განმწჳსნეს სელომ, ძე ჩემი, რამეთუ, თქუა: ნუჰკუე მოკუდეს ესეცა, ვითარცა ძმანი მისნი. ხოლო თამარ წარვიდა და დაჯდა სახლსა შინა მამისა თჳსისასა.

¹² აღესრულნეს დღენი და მოკუდა სავანა, ცოლი იუდასი, და ნუგეშინის-იცა გლოისაგან იუდა და მივიდა მრისველთა ცხოვართა მისთასა და ირა, მწყემსი იგი ოდოლამელი, თამნად.

¹³ და უთხრეს თამარს, სძალსა მისსა, და ჰრქუეს: ესერა, მამამთილი შენი აღვალს თამნად რისვად ცხოვართა

տչստա լա Իրաս, մწყեմսի մისի.

¹⁴ Գանժարճա տամար սամոսլի լի լիւրիոբիսա միսգան զա Գարեմոլիսնա տերիստրոզ զա Մեմկո զա զաճճա Իգի իճլետա տանա Ենանիստա, ըոմել արս տանաճարնազալսա տամնասասա, ըամետա Ինիլա, ճիտարմեզ Գանճմիճնա սելոմ, ճլ միսի, զա ման արա միսճա Իգի մաս Ցոլազ.

¹⁵ զա ճիտար Ինիլա Իգի Իլա, աԳոնա, ճիտարմեզ մեճաճի Նա Իլոս, ըամետա զաԻլարա թիրի զա ճեր Իճնա Իգի.

¹⁶ զա միալլիա միսա Գնիսա միսգան զա թրլլա մաս: միճլլե ճլ Մեսլազ Մենճա. ըամետա ճեր Իճնա Իգի, ճիտարմեզ ճիս Ցոլի միսնա արս. Նոլո ման թրլլա մաս: ըազ մոմճլ մլ, աճալետա Մեմոնճլլ Իլմճա.

¹⁷ զա Իլա թրլլա մաս: մլ մոլլիլա Մեն տիճանի տնատա Նամլլլոտ. Նոլո ման թրլլա մաս: մոմճլ մլ ճինճի ճիլլը մոլլալանլաճմլլ Մենճա.

¹⁸ զա Իլա թրլլա: ըազ ճինճի միճլլ Մեն? Նոլո ման թրլլա: իլլլի Մեննի զա մճիճի զա ճլլըտնի Ելլ, ըոմել Գալլս

ճլլա Մեննա. զա ման միսճա Իգի զա Մլլլա միսա, զա միլլա ճա միսգան.

¹⁹ զա Իգի ալճա զա մոլլարճա տերիստրա տաճիսաԳան տչիսա զա Մլլմոլա սամոսլի Իգի լիւրիոբիսա միսիսա.

²⁰ Նոլո Իլա միլլալանա տիճանի տնատազ ճլլիտա մլլլլիսա միս օլլոլալմլլիսատա, ըատա միլլոս ճինճի Իգի ճլլաճաճիսա միսգան. Նոլո ման արա թոճա Իգի

²¹ զա ճլլիտնա ճաճիտա միս ալլիլիսատա: ճիտարմեզ Նաճա արս մեճաճի Իգի, ըոմլի Իլոլ Ենան ճնասա Նլա?

²² զա մատ թրլլլլ: արա արս մեճաճի ալլա. զա միլլլա մլլլլիսի Իգի Իլալասա լա թրլլա: արա ճլլոլլ; զա ճաճտա միս ալլիլիսատա տլլլլ: արա արս ալլա մլլաճի.

²³ զա տլլա Իլա: ալլլն Իգի մաս արամլլ լալլլլ մոլլիլլիլլնլ, մլ, միլլալանլ տիճանի Ելլ, Նոլո Մեն արա ճլլոլլ Իգի.

²⁴ զա Մլլմլլոմալ Նամիսա տտչնա ալլնրլլ Իլալաս զա թրլլլլ, ճիտարմեզ Իսիճա տամար, Նճալման Մենման, զա միլլոլ

მიღ არს იგი სიძვით. თქუა იუდა: გამოიყუანეთ იგი და დაწვით ცეცხლითა.

²⁵ და ვითარცა გამოჰყვანდა, მიუვლინა მამამთილსა თჳსსა და ჰრქუა: კაცითა მისგან, რომლისა არს ესე წინდი, მისგან მიდგომილ ვარ; და თქუა: იცან, ვისი არს ბეჭედი ესე და მძივი და კუერთხი.

²⁶ ხოლო იუდა იცნა იგი და თქუა: მართალ არს თამარ, ვიდრე-და მე რამეთუ არა მივეც სელომს, ძესა ჩემსა. და არღარა შესძინა მერმე ცნობად მისა.

²⁷ და იყო, რაჟამს შობდა იგი, იყვნეს მარჩბივნი მუცელსა მისსა. და შობასა მისსა ერთმან მან პირველ გამოყო ჳელი მისი. მოილო ამქუმელმან და გამოაბა მეწამული ჳელსა მისსა.

²⁸ და თქუა: ესე გამოვიდეს პირველად.

²⁹ და ვითარცა შეყო ჳელი მისი, მეყსეულად გამოვიდა ძმაჲ მისი და აღმქუმელმან თქუა: რადსა განელო შენთჳს ღობე? და უწოდა სახელი მისი ფარეზ.

³⁰ და მისა შემდგომად გამოვიდა ძმაჲ მისი, რომლისსა იყო ჳელსა მისსა ზედა მეწამული და უწოდა სახელი მისი ზარა.

ზნ ხოლო იოსებ შთაიყუანეს ეგჳპტედ და მივიდა იგი პეტეფრი, საჭურისმან ფარაოსმან, მზარაულთა მთავარმან, კაცმან ეგჳპტელმან, ჳელთაგან ისმაელიტელთასა, რომელთა შთაიყვანეს იგი მუნ.

² და იყო უფალი იოსების თანა. და იყო კაც მაგებელ, და იყო სახლსა შინა კაცისა მის ეგჳპტელისა წინაშე.

³ ხოლო იცოდა უფალმან მისმან, რამეთუ ღმერთი იყო მის თანა, და რაოდენსა-რას იქმს, უფალი წარმართებს ჳელთა შინა მისთა.

⁴ და პოვა იოსებ მადლი წინაშე უფლისა თჳსისა და სათნოეყო იგი მას. და დაადგინა იგი სახლსა ზედა თჳსსა და ყოველივე რადცა იყო, მისცა ჳელთა იოსებისთა, და იყო შემდგომად დადგინებისა მისისა სახლსა ზედა მისსა, რადცა იყო მისი, აკურთხონ სახლი ეგჳპტელისა მის იოსებისა-

თვს.

⁵ და იყო კურთხევად უფლისად ყოველთა ზედა მონაგებთა მისთა. სახლსა შინა და აგარაკსა. და მისცა ყოველივე, რადცა იყო მისი, ჯელთა იოსებისთა.

⁶ და არღარა იცოდა, რასა იქმოდა იოსებ, გარნა ჰური, რომელ ჭამის მან. და იყო იოსებ კეთილ სახითა, შუენიერ ქმნულობითა.

⁷ და იყო შემდგომად სიტყვსა ამის, თუალ-აგნა ცოლმან უფლისა თვისისამან იოსებს და ჰრქუა მას: დაწევ ჩემ თანა.

⁸ ხოლო მან არა ინება და ჰრქუა ცოლსა მას უფლისა თვისისასა: უკუეთუ უფალმან ჩემმან არა უწყის ჩემთვის სახლსა შინა მისსა.

⁹ და ყოველივე, რადცა არს მისი, მომცა ჯელთა ჩემთა და არარადთ ვინ მმატს მე სახლსა ამას შინა და არცა გარეშე, რად არს ჯელსა ჩემსა, არცა თვნიერ ხოლო შენსა, რამეთუ ცოლი ხარ შენ მისი, და ვითარ ვქმნე საქმე ბოროტი და ვცოდო წინაშე ღმრთისა?

¹⁰ და რაჟამს ეტყვნ იგი დღითი დღედ, არა ერჩდა იოსებ დაწოლად მის თანა და თანაყოფად მას.

¹¹ და იყო ეგე ვითარ რადმე დღე და შევიდა იოსებ სახიდ საქმედ საქმესა თვისსა, და არა ვინ იყო სახლსა მას შინა.

¹² შებმა-უყო სამოსელსა მისსა და ეტყოდა: დაწევ ჩემ თანა. ხოლო იოსებ მიუტევა სამოსელი თვისი ჯელთა მისთა და ივლტოდა და განვიდა გარე.

¹³ და ვითარცა იხილა, რამეთუ დაუტევა სამოსელი მისი ჯელთა მისთა და ივლტოდა და განვიდა გარე.

¹⁴ მოუწოდა, რომელნი-იგი იყვნეს სახლსა შინა, და ეტყოდა მათ და ჰრქუა: იხილეთ აწ, რამეთუ შემომგუარა ჩუენ მონად ებრაელი საკიცხევად ჩუენდა: შემოვიდა დაწოლად ჩემ თანა. და მე ლალად-ვყავ ჯმითა დიდითა.

¹⁵ მას ვითარცა ესმა, რამეთუ აღვიმალღე ჯმად ჩემი და ლალად-ვყავ, დაუტევა სამოსელი მისი ჩემ თანა, და

ივლტოდა და განვიდა გარე.

¹⁶ და დაიყენა სამოსელი იგი მის თანა, ვიდრემდე მოვიდა უფალი იგი სახიდ თვსად. და უთხრა მას მსგავსად სიტყვსა ამის და ჰრქუა:

¹⁷ შემოვიდა ჩემდა მონად ესე ებრაელი, რომელი შემოიყვანე, კიცხევად შენდა, და მრქუა მე: დავწვე შენ თანა.

¹⁸ ვითარცა ესმა, რამეთუ ღალად-ვყავ და აღვიმადლე ვმად ჩემი, დაუტევა სამოსელი თვისი და ივლტოდა და განვიდა გარე.

¹⁹ და იყო, ვითარცა ესმა უფალსა მისსა სიტყუანი იგი ცოლისა მისისანი, რაოდენი იგი უთხრა მას და ჰრქუა, ვითარმედ ესე მიყო მე მონამან შენმან, განრისხნა პეტეფრე გულისწყრომით.

²⁰ და მოიყუანა იოსებ და შესუა იგი საპყრობილესა, სადაცა პყრობილნი იგი მეფისანი იყვნეს საპყრობილესა შინა.

²¹ და იყო უფალი იოსების თანა და მოსცემდა წყალობასა და პოვა მადლი წინაშე მისა მესაპყრობილეთა მოძღურისა მის.

²² და მისცა მესაპყრობილეთ მთავარმან მან საპყრობილე იგი გელთა იოსებისთა და ყოველნი იგი პყრობილნი, რაოდენნი იყვნეს საპყრობილესა შინა, რა ყოველივე, რადცა ქმნიან მუნ შინა.

²³ არარად იცოდა მესაპყრობილეთმთავარმან მან არცა ერთი რად, რამეთუ ყოველივე იყო გელთა შინა იოსებისთა, ამისთვს რამეთუ უფალი იყო მის თანა. და რაოდენსა იგი იქმოდა, უფალი წარუმართებდა გელთა შინა მისთა.

ტ და იყო, შემდგომად სიტყუათა ამათ შესცოდა მთავარღვრისმწედმან მეფისა ეგვიპტისამან და მეპურეთ მოძღუარმან უფალსა მათსა მეფესა ეგვიპტისასა.

² და განურისხნა ფარაო ორთავე მათ საჭურისთა, ღვნისმნესა მას და მეპურეთმოძღუარსა.

³ და მისცნა იგინი საპყრობილესა, სადაცა-იგი იოსებ პყრობილ იყო.

⁴ და შეჰვედრნა იგინი მესაპყრობილეთმთავარმან მან იოსებს. და დგა იგი წინა-

შე მათსა და იყუნეს იგინი საპყრობილესა შინა მრავალ დღე.

⁵ და იხილეს ჩუენებად ორთავე, კაცად-კაცადმან მათმან ღამესა ერთსა, ხილვად იგი ჩუენებისა მათისა, ღვინისმნემან მან და მეპურეთმოძღუარმან მან, რომელ-იგი იყვნეს მეფისა მის ეგვპტელისანი. და ესენი იყვნეს საპყრობილესა შინა.

⁶ შევიდა მათა იოსებ განთიად და იხილნა იგინი, რამეთუ იყვნეს შეძრწუნებულ.

⁷ და ჰკითხვიდა საჭურისთა მათ ფარაოსთა, რომელნი იყვნეს საპყრობილესა მას შინა უფლისა თვსისასა, და ჰრქუა მათ: რადსათვს პირნი თქუენნი მწუხარე არიან დღეს.

⁸ ხოლო მათ ჰრქუეს მას: ჩუენებად ვიხილეთ და გამოძეცყუელ მისა არა ვინ არს. ჰრქუა მათ იოსებ: ანუ არა ღმრთისა მიერ არს გამოთქმად მათი? მითხართ იგი მე.

⁹ და უთხრა ღვინისმნემან მან ჩუენებად იგი თვსი იოსებს და თქუა: ვხედვედ ძილსა შინა ჩემსა.

¹⁰ და იყო ვენაჯი წინაშე ჩემსა და ვენაჯსა მას სამნი ძირნი ჯდა. იგი ჩენთა და აღმო-ორძნდა მორჩი და მწიფე იყვნეს ტევანნი მისნი.

¹¹ და სასუმელი ფარაოდსი გელსა ჩემსა და მოვიღე ყურძენი, იგი და გამოვწურე სასუმელსა შინა ფარაოდსსა და მივეც სასუმელი იგი გელთა ფარაოსთა.

¹² და ჰრქუა მას იოსებ: ესე არს გამოთარგმანებად მაგისი: სამნი იგი ძირნი სამნი დღენი არიან.

¹³ სამნი დღენი წარგდენ, მოევსენოს ფარაოს სამთავროდ შენი და კუალად დაგადგინოს შენ მთავრად ღვინისმნეობასავე შენსა და მისცე სასუმელი ფარაოდსი გელსა მისსა, პირველისაებრ მთავრობისა შენისა, ვითარცა-იგი იყავ პირისმწდე.

¹⁴ არამედ მომიჯსენე მე თავით შენით, რაჟამს კეთილი გიყოს შენ, და ყავ ჩემ ზედა წყალობად და მოიჯსენე ჩემთვს წინაშე ფარაოდსა და განმიყვანოს მე საპყრობილისა ამისგან.

15 რამეთუ პარვით წარმოძი-
პარეს მე ქუეყანით ებრაელ-
თადთ და აქა-ცა არარად ვქმენ
ბოროტი და შემომაგდეს მე
სახლსა ამას ჯურღმულისასა.

16 და ვითარცა იხილა მეპუ-
რეთმოძღუარმან მან, რამე-
თუ მართალ გამოუთარგმნა
მას, ჰრქუა იოსებს: მეცა ვიხი-
ლე ჩუენებად: მეგონა მე, ვი-
თარმედ სამნი ლაკანნი სა-
მინდოთა მაქუნდეს თავსა ზე-
და ჩემსა.

17 ხოლო ლაკანსა მას ზედა
კერძოდსა იყო ყოვლისაგან
სანოვაგისა, რომელსა ჳამნ
მეფე ფარაო, ქმნული მეპუ-
რეთ მოძღურისა. და მფრინ-
ველნი ცისანი შესჭამდეს მას
ლაკნისა მისგან, რომელ იყო
თავსა ზედა ჩემსა.

18 მიუგო მას იოსებ და ჰრქუა:
ესე არს შეტყუებად მაგისი:
სამნი ეგე ლაკანნი სამნი
დღენი არიან.

19 სამნი-ლა დღენი წარვდენ,
მოგკუეთოს ფარაო თავი შენი
შენგან და დამოგვიდონ შენ
ძელსა. და მოვიდენ მფრინ-
ველნი ცისანი და შეჭამონ
კორცნი შენნი.

20 და იყო, მესამესა დღესა
დღე იყო შობისა ფარაოსი და
ყო სმა დიდი ყოველთა მონა-
თა თვსთა თანა და მოეწესნა
პატივი ღვინისმნისა მის და პა-
ტიჟი მეპურეთმოძღურისა მის
შორის მონათა თვსთა.

21 და კუალად დაადგინა ღვ-
ნისმნე იგი მთავრობასავე
თვსსა ზედა და მისცა სასუ-
მელი ჳელთა ფარაოვსთა.

22 ხოლო მეპურეთმოძღუა-
რი იგი დამოჰკიდა ძელსა,
ვითარცა-იგი გამოუთარგმნა
მას იოსებ.

23 ხოლო ღვინისმნესა მას არა
მოეწესნა იოსებ, არამედ დაა-
ვიწყდა.

ტქ და იყო, შემდგომად
ორისა წლისა მათ
დღეთასა ფარაო იხილა ჩუ-
ენებად: ეგონა, ვითარმედ დგა
იგი მდინარესა ზედა.

2 და, აჰა ესერა, ვითარცა მდი-
ნარისა მისგან გამოვიდოდეს
შვდნი ზროხანი, შუენიერნი
პირითა და მსუქანნი კორცი-
თა, და ძოვდეს მდინარისა კი-
დესა.

3 და სხუანი შვდნი ზროხა-
ნი აღმოვიდოდეს შემდგომად

მათსა მიერ მდინარით, საძაგელნი ხილვითა და მჭლენი ჯორცითა და ძოვდეს ზროხათავე მათ თანა კეთილსახისათა მდინარისკიდესა მას.

⁴ და შეჭამნეს შუდთა მათ ზროხათა, საძაგელთა, ხილვითა და მჭლეთა ჯორცითა, შუდნი იგი ზროხანი, კეთილნი ხილვითა და კეთილნი ჯორცითა. და არა ცხად იქმნა, ვითარმედ შევიდეს მუცელთა მათთა. განიღჳდა ფარაო.

⁵ და მეორე ჩუენებასა იხილვიდა: აჰა ესერა, შუდნი თავნი გუვილისანი აღმოვიდოდეს ძირსა ერთსა ზედა, რჩეულნი და კეთილნი.

⁶ და მერმე კუალად შუდნი თავნი აღმოსცენდეს მათვე თანა, წულილნი და ხორშაკეულნი.

⁷ და შეჭამნეს შუდთა მათ წულილთა და ხორშაკეულთა შუდნი იგი თავნი სავსენი და კეთილნი. და განიღჳდა ფარაო და, აჰა ესერა, იყო იგი ჩუენებად.

⁸ და ვითარცა განთენა, შეძრწუნებულ იყო სული მისი მის თანა. და მიავლინა და

მოუწოდა ყოველთავე გამომეტყუელთა ეგვიპტისათა და ყოველთა ბრძენთა მისთა და უთხრა მათ ფარაო ჩუენებად იგი მისი. და არა ვინ იყო მათგანი, რომელმან-ცა უთხრა ფარაოს ჩუენებად იგი.

⁹ და ეტყოდა ღვინისმნე იგი ფარაოს და ჰრქუა: ცოდვად ჩემი მოვიწყენო დღეს.

¹⁰ ფარაო ჰრისხვიდა მონათა თჳსთა და შემსხნა ჩუენ საპყრობილესა, სახლსა მას მზარეულთმოძღურისა, მე და მეპურეთმოძღუარი.

¹¹ და ვიხილეთ ჩუენებად დამესა ერთსა მე და მან. კაცად-კაცადმან ჩუენმან მსგავსად თჳსისაებრ ჩუენებისა ვიხილეთ.

¹² და იყო მუნ ჩუენ თანა ჳაბუკი ებრაელი, მონად მზარაულთა მოძღურისად, და უთხართ მას ჩუენებად იგი და განგჳმარტა ჩუენ.

¹³ და ვითარცა განგჳმარტა ჩუენ, ეგრეცა იყო: მე კუალად მოვედ ჩემსავე ამას პატივსა, ხოლო იგი დამოვიკიდა ძელსა და მოკუდა.

14 მიავლინა ფარაო და მოუწოდა იოსებს და გამოიყუანა იგი საპყრობილისა მისგან. დაუკვეცეს მას თმად და შეუცვალეს მას სამოსელი მისი და მოვიდა წინაშე ფარაოჲსა.

15 და ჰრქუა ფარაო იოსებს: ჩუენებად ვიხილე და არა ვინ არს, რომელმან-ცა განმიმარტა იგი, ხოლო მე მასმიეს შენთჳს ვითარმედ თქჳან, გესმის რად ჩუენებად, განჰმარტი იგი.

16 მიუგო იოსებ და ჰრქუა ფარაოჲს: თჳნიერ ღმრთისა ვერ მიეგოს სიტყუად, მეფე, მაცხოვარებასა შენსა.

17 ეტყოდა ფარაო იოსებს და ჰრქუა: ძილსა შინა მეგონა, ვითარმედ ვდეგ კიდესა მდინარისასა.

18 და ვითარცა მიერ მდინარით გამოვიდოდეს შუდნი ზროხანი რჩეულნი ჯორცითა და შუენიერნი ხილვითა, და ძოვდეს კიდესა ზედა.

19 და მერმე კუალად სხუანი ზროხანი შუდნი აღმოვიდოდეს, შემდგომად მათსა მიერვე მდინარით, ხენეშნი და სადაგელნი ხილვითა და მჭლენი ჯორცითა, რომელ, არა

სადა მეხილვნეს ეგვეითარნი სადაგელნი ყოველსა ეგჳპტესა უშუვერესი.

20 და შეჭამნეს შუდთა მათ ზროხათა, მჭლეთა და სადაგელთა, შუდნი იგი ზროხანი, კეთილნი და რჩეულნი.

21 და შევიდეს მუცელთა მათთა და არა რად აჩნდა, ვითარმედ შევიდეს მუცელთა მათ თანა. და პირნი მათნი სადაგელ იყვნეს, ვითარცა-იგი პირველ.

22 განვიდვძე და კუალად დავიძინე. და ვიხილე მერმე ჩუენებასა: და ვითარცა შუდნი თავნი ჯუვილისანი, აღმოვიდოდეს ადგილსა ერთსა, სავსენი და კეთილნი.

23 და მერმე კუალად სხუანი შუდნი თავნი წულილნი და ზორშაკეულნი აღმოსცენდებოდეს მათ თანავე.

24 და შთანთქნეს შუდთა მათ თავთა ზორშაკეულთა შუდნი იგი თავნი, კეთილნი და სავსენი. უთხარ ესე გამომეტყუელთა და არა ვინ არს. რომელმან-ცა მითხრა მე.

25 ჰრქუა იოსებ ფარაოჲს: ჩუენება ფარაოჲსი ორი-ვე ერთ

არს: რაოდენი ღმერთსა ეგულები ყოფად, უჩუენა ფარაოლს:

²⁶ შუდნი იგი ზროხანი კეთილნი შუდნი წელნი არიან და შუდნი იგი თავნი ჳუვილისანი კეთილნი შუდნი წელნი არიან. ჩუენებად ფარაოლსა ორივე ერთ არს.

²⁷ შუდნი იგი ზროხანი, რომელნი აღმოვიდოდეს შემდგომად მათსა მჭლენი, შუდნი წელნი არიან; და შუდნი იგი თავნი ჳუვილისანი წულილნი და ხორშაკუულნი - იყოს შუდ წელ სიყმილი.

²⁸ ხოლო სიტყუად იგი რომელ ვარქუ ფარაოლს, რაოდენი ღმერთსა ეგულები, უჩუენა ფარაოლს.

²⁹ აჰა ესერა, შუდნი წელნი მოვლენან ნაყოფიერებისა დიდისანი ყოველსა ქუეყანასა ეგვიპტისასა.

³⁰ და მოიწინენ შუდნი წელნი სიყმილისანი შემდგომად მისა და დაივიწყონ ნაყოფიერებად იგი მადლობისა ყოველსა ქუეყანასა ეგვიპტისასა. და აღწოცოს სიყმილმან ქუეყანად.

³¹ და არ-ლა-რა საცნაურ იყოს ნაყოფიერებად ქუეყანასა ზედა სიყმილისა მისგან, რომელ იყოს შემდგომად მისა, რამეთუ სასტიკ იყოს ფრიად.

³² ხოლო მეორედ ქცევისა მისთვის ჩუენებისა ფარაოლსა ორგზის, რამეთუ ჳემმარიტ იყოს სიტყუად იგი ღმრთისამიერი და ისწრაფოს ღმერთმან ყოფად ესე.

³³ აწ შენ იხილე კაცი ბრძენი და დაადგინე ყოველსა ქუეყანასა ზედა ეგვიპტისასა.

³⁴ და ყავნ ესრეთ ფარაო, დაადგინენინ ადგილთმთავარნი ქუეყანასა ზედა და ხუთეული აღიღეთ ყოველისაგან ნაყოფისა ქუეყანისა ეგვიპტისა შუდთა მათ წელთა ნაყოფიერებისათა.

³⁵ და შეკრიბედ ყოველივე საზრდელი შუდთა მათ წელთა მომავალთა კეთილთა და შეკრიბედ იფქლი ჳელსა ქუეშე ფარაოლსა, საზრდელი ქალაქთა შინა.

³⁶ და დამარხულ იყავნ ქუეყანისათჳს საზრდელი იგი შუდთა მათთვის წელთა სიყმილისათა, რომელნი ყოფად არი-

ან ქუეყანასა ეგვპტისასა, და არა მოისრას ქუეყანა სიყმილითა.

³⁷ ხოლო სათნო-უნდეს სიტყუანი ესე წინაშე ფარაოდსა და წინაშე ყოვლისა ერისა მისისა.

³⁸ და ჰრქუა ფარაო ყოველთა მონათა თვსთა: ვინა ვპოვოთ ჩუენ სხვაჲ კაცი ესევითარი, რომლისა თანა არს სული ღმრთისაჲ თავისა თვსისა შორის?

³⁹ და ჰრქუა ფარაო იოხებს, რამეთუ გიჩუენა შენ ღმერთმან ესე ყოველი და არა ვინ არს კაცი უბრძნეს შენსა და უგულისხმისმყოფელეს შენსა.

⁴⁰ შენ იყავ სახლსა ზედა ჩემსა და პირსა შენსა ერჩდეს ერი ჩემი, გარნა ხოლო საყდრითა გმატდე მე შენ.

⁴¹ და ჰრქუა ფარაო იოხებს, აჰა ესერა, დამიდგინებთიე შენ დღესითგან ყოველსა ქუეყანასა ეგვპტისასა.

⁴² და წარიგადა ფარაო ბეჰედისა წელისა თვსისა და შეაცუა წელსა იოხებსა და შეჰმოესეს მას სამოხელი ბისონი და

გარდააცუეს მანიაკი ოქროდსა ყელსა მისსა.

⁴³ და აღსუეს იგი ეტლსა შემდგომსა მისსა და ქადაგებდა წინაშე მისსა ქადაგი და დაადგინა იგი ყოველსა ქუეყანასა ეგვპტისასა.

⁴⁴ და ჰრქუა ფარაო იოხებს: მე, ფარაო, გეტყვ შენ: თვნიერ შენსა არავინ აღყოს ჳელი ქუეყანასა ეგვპტისასა.

⁴⁵ და უწოდა ფარაო სახელი იოხებს ფსომთოფანი და მისცა მას ასენეჲ, ასული პეტეფრესი, მღდელისა მის მზისქალაქისა, მისა ცოლად.

⁴⁶ იოხებ იყო ოცდაათის წლის, რაჟამს წარდგა წინაშე ფარაოდსა, მეფისა ეგვპტელთასა. განვიდა იოხებ პირისაგან ფარაოდსა და მოვლო ყოველი ეგვპტე.

⁴⁷ და ყო ქუეყანამან შუდთა მათ წელთა ნაყოფიერებისათა ნაყოფი.

⁴⁸ და შეკრიბა ყოველი საზრდელი შუდთა მათ წელთა ნაყოფიერებისათა, ყოველსა ქუეყანასა ეგვპტისასა. და დადვა საზრდელი ქალაქთა შინა, საზრდელი ველ-

თა მათ ქალაქისა გარემოთა.

⁴⁹ და დადვა მას შინა. და შეკრინა იოსებ იფქლი ვითარცა ქვშიდ ზღვსა დიდად ფრიად, ვიდრემდე ვერ-ლა-რა ეძლო რაცხვად, რამეთუ არა იყო რიცხუ.

⁵⁰ ხოლო იოსებს ესხნეს ორ ძე, ვიდრე მოწევნადმდე შვდთა მათ წელთა სიყმილისათა, რომელნი უშვნა ასენექ, ასულმან პეტეფრესმან, მდდელისა მის მზისქალაქისამან.

⁵¹ და უწოდა სახელი იოსებს პირმშოსა მას მანასე და თქუა: დამავიწყა მე ღმერთმან ყოველი სალმობად ჩემი და ყოველი მამისა ჩემისა.

⁵² და სახელი მეორისა მის უწოდა ეფრემ და თქუა: რამეთუ აღმაორძინა მე ღმერთმან სიმდაბლესა შინა ჩემსა.

⁵³ წარგდეს შვდნი იგი წელნი ნაყოფიერებისანი, რომელ იყვნეს ქუეყანასა ეგვიპტისასა.

⁵⁴ და იწყეს შვდთა მათ წელთა სიყმილისათა მოსღვად, ვითარცა-იგი თქუა იოსებ. და იყო სიყმილი ყოველსა ქუეყანასა, და ყოველსა ეგვიპტესა

არა იყო პური.

⁵⁵ და შეემშია ყოველსა ქუეყანასა ეგვიპტისასა და ღალადყო ყოველმან ერმან პურისათვს ფარაოს მიმართ. ჰრქუა ფარაო ყოველთა მეგვიტელთა: მივედით იოსებისა და რად-იგი გრქუას, იგი-ცა ყავთ.

⁵⁶ და სიყმილი იყო პირსა ზედა ყოვლისა ქუეყანისასა, განახუნა იოსებ ყოველნი იგი იფქლისა საუნჯენი და ჰყიდა ყოველთა ეგვიტელთა ზედა.

⁵⁷ და ყოველი სოფლები მოვიდოდა ეგვიტედ სყიდად იფქლისა იოსებისა, რამეთუ დაიპყრა სიყმილმან ყოველი ქუეყანად.

ბყ და ვითარცა იხილა იაკობ, რამეთუ არს სასყიდელი ეგვიტეს, ჰრქუა ძეთა თვსთა: რადსა უდებ ხართ.

² აჰა, მესმა, ვითარმედ არს იფქლი ეგვიტედ, შთავედით მუნ და მიყიდეთ ჩუენ მცირედ საზრდელი, რათა ვცხოვრდეთ და არა მოვსწყედეთ.

³ და შთავიდეს ძმანი იოსებისნი ათნი ეგვიტედ სყიდად იფქლისა.

4 ხოლო ბენიამენ, ძმა იოსებისი, არა წარავლინა ძმათა მისთა თანა, რამეთუ თქუა: ნუჟუე სნეულებად რადმე ხუდეს გზასა ზედა.

5 მოვიდეს ძენი ისრაჴლისანი ეგვიპტედ სყიდად მომავალთა თანა. ხოლო იყო სიყმილი ქუეყანასა-ცა ქანანისასა.

6 ხოლო იოსებ იყო მთავარ ქუეყანასა მას და ესე მიჰყიდად ეოველსა ერსა ქუეყანისასა. და მოვიდეს ძმანი იოსებისნი და თაყუანის-სცეს მას პირსა ზედა ქუეყანისასა.

7 და ვითარცა იხილა იოსებ ძმანი თჳსნი, იცნა იგინი და არა გამოეცხადა მათ, არამედ ეტყოდა ფიცხელად და ჰრქუა მათ: ვინა მოხუალთ? ხოლო მათ ჰრქუეს: ქუეყანით ქანანისათ სყიდად საზრდელისა.

8 იცნა იოსებ ძმანი თჳსნი, ხოლო მათ ვერ იცნეს იგი.

9 მოეცნენა იოსებს ჩუენებად იგი, რომელ იხილა მან და ჰრქუა მათ: მსტოარნი ხართ და ალაგთა სოფლისათა მისრულ ხართ ხილვად.

10 ხოლო მათ ჰრქუეს: არა, უფალო, მონანი შენნი ვართ

და მოვედით სყიდად საზრდელისა.

11 ჩუენ ეოველი ძმანი ვართ და ძენი ერთისა კაცისანი მშჳდობისანი ვართ და არა მსტოვარნი.

12 ჰრქუა მათ იოსებ: არა, არამედ ალაგთა სოფლებისათა მოსრულ ხართ ხილვად.

13 ხოლო მათ ჰრქუეს: ათორმეტნი ვიყვენით ჩუენ ძმანი, მონანი შენნი, ქუეყანასა ქანანისასა. და ერთი უმრწემესი ჩუენი მამისა თანა არს დღეს, ხოლო ერთი იგი არა არს ჩუენ შორის.

14 ჰრქუა მათ იოსებ: ესე იგი არს, რომელსა გეტყოდე თქუენ, ვითარმედ მსტოვარნი ხართ.

15 ამით საცნაურ იყვნეთ: უკუეთუ მშჳდობისანი ხართ, ვფუცავ ცხორებასა ფარაოსსა, არა განხედეთ ამიერ, ვიდრე არა მოვიდეს აქა ძმა იგი თქუენი უმრწემესი.

16 წარავლინეთ ერთი თქუენგანი და მოიყუანეთ იგი აქა. ხოლო თქუენ გიჰყრნე კრძალულად, ვიდრე განცხადნენ სიტყუანი თქუენნი, გინა თუ

ჭემმარიტ არიან, გინა არა. უკეთუ არა ვფუცავ ცხორებასა ფარაოსსა, ვითარმედ მსტოვარნი ხართ.

¹⁷ და შესხნა იგინი საპყრობილესა სამ დღე.

¹⁸ და მესამესა დღესა ჰრქუა მათ: ესე ჰყავთ და სცხოვრდეთ, რამეთუ მე ღმრთისა მეშინის.

¹⁹ უკუეთუ ხართ მშვდობისანი. ძმაჲ თქუენი ერთი დავიყენო საპყრობილესა შინა, ხოლო თქუენ წარვედით და წარიღეთ სყიდული ეგე იფქლი თქუენი

²⁰ და ძმა იგი თქუენი მოიყუანეთ ჩემდა, და მაშინ-ღათუ სარწმუნო იყვნენ სიტყუანი ეგე თქუენნი; უკეთუ არა, მოსწყდეთ. ხოლო მათ ჰრქუეს: ეგრე.

²¹ და ჰრქუა კაცად-კაცადმან ძმასა თვსსა: ჰე, ცოდვასა შინა ვართ ძმისათჳს ჩუენისა, რამეთუ უგულვებლს-ვყავთ ჳირი სულისა მისისა, რაჟამს-იგი გვევედრებოდა ჩუენ და არა ვისმინეთ მისი. ამისთჳს მოიწია ჩუენ ზედა ყოველი ესე ჳირი.

²² მიუგო რუბენ და ჰრქუა მათ: არა გეტყოდი-ა თქუენ და გარქუე: ნუ ავნებთ ყრმასა მაგას? და არა ისმინეთ ჩემი, აწ, ესერა, სისხლი მისი იძიებოს.

²³ ხოლო მათ არა იცოდეს, ვითარმედ ესმის იოსებს, რამეთუ თარგმანი დგას მათ შორის.

²⁴ მიიქცა გარე მათგან იოსებ და ტიროდა. მერმე მოუცდა და ჰრქუა მათ ეგრევე.

²⁵ და შეიპყრა სუმეონ და შეკრა მათ წინაშე. და უბრძანა იოსებ აღვსებად ჳურჭელნი მათნი იფქლითა და მიცემად კაცად-კაცადისა ვეცხლი ძაძასა თვსსა და მიცემად საგზალი გზასა ზედა და უყვეს მათ ეგრე.

²⁶ და აღჰკიდეს იფქლი ვირთა მათთა და წარვიდეს მიერ.

²⁷ განგსნა ერთმან ტვრთსა, რათა-მცა სცა საზრდელი ვირთა სადგურსა ზედა, და იხილა კრული იგი ვეცხლი თვსი, რამეთუ იყვა ზედა კერძო ძაძასა მისსა

²⁸ მიუგო და ჰრქუა ძმათა თვსთა: კუალად მომეცა მე ვეცხლი ჩემი და, აჰა, იგი

ვაშკარანსა ჩემსა არს. და განუკრთა გული მათი და შემფოთნეს ურთიერთას და იტყოდეს: რად ესე მიყო ჩუენ ღმერთმან?

²⁹ და მოვიდეს იგინი იაკობისა, მამისა მათისა, ქუეყანად ქანანისა, უთხრეს მათ ყოველი, რადცა შეემთხვა და ეტყოდეს:

³⁰ მეტყოდა ჩუენ კაცი იგი, უფალი მის ქუეყანისა ფიცხლად და შემსხნა საპყრობილესა, ვითარცა მსტოვარნი ქუეყანისანი.

³¹ ხოლო ჩუენ ვარქუთ მას: რამეთუ მშუდობისანი ვართ და არა მსტოვარნი.

³² ათორმეტნი ვიყუენით ჩუენ ძენი ერთისა მამისანი, ერთი იგი არა შოვრის არს, ხოლო ერთი იგი უმრწამესი მამისა ჩუენისა თანა არს ქუეყანასა ქანანისსა.

³³ და მრქუა ჩუენ კაცმან მან, უფალმან მის ქუეყანისამან: ამით ვცნა, რამეთუ მშუდობისანი ხართ, ძმად ერთი თქუენგანი აქა დაუტევეთ ჩემ თანა და სყიდულიცა იგი იფქლი, რომელი მიგიღებდეს, მთარ-

თვთ ვანსა თქუენსა და წარვვდით.

³⁴ და ძმად იგი თქუენი უმრწემესი მოიყუანეთ ჩემდა და ვცნა, რამეთუ არა მსტოვარნი ხართ, არამედ მშუდობისანი, მიგცე ძმად ესე თქუენი და ქუეყანასა ამას იქცეოდეთ და ვაჭრობდეთ.

³⁵ და იყო, ვითარცა წარმოაცალიერებდეს ძაძათა მათთა, იპოვა შეკრული ვეცხლი კაცად-კაცადისა ძაძასა თვსსა. და ვითარცა იხილეს შეკრულები იგი ვეცხლი მათი და შეეშინათ.

³⁶ და ჰრქუა იაკობ, მამამან მათმან: მე უშვილო მქმენით, იოსებ არა არს, სვამეონ არა არს და ბენიამენ-და მიმილოთ, ჩემ ზედა იქმნა ესე ყოველი.

³⁷ მიუგო რუბენ მამასა თვსსა და ჰრქუა: ორნი ესე ძენი ჩემნი მოსწყვდენ, უკუეთუ არა მოვიყვანო ეგე შენდა. მომეც მე ეგე კელთა ჩემთა და მე აღმოგგუარო ეგე შენ.

³⁸ ჰრქუა მას იაკობ: არა შთავიდეს ძე ჩემი თქუენ თანა, რამეთუ ძმად მაგისი მოკუდა

და ეგე მარტოდ დაშთომილ არს და შეემთხვოს რადმე სნეულებად გზასა ზედა, რომელსა მიხუალთ და შთაავლინოთ სიბერე ჩემი მწუხარებით ჯოჯონხეთად.

ბეჭდები ხოლო სიყმილი განძლიერდებოდა ქუეყანასა.

² და იყო, რაჟამს შეასრულეს იფქლი იგი შევმად, რომელ მიელო ეგვპტით, ჰრქუა მათ მამამან მათმან: კუალად წარვედით და მიყიდეთ ჩუენ მცირედ საზრდელი.

³ ჰრქუა მას იუდა: წამებით მიწამებდა ჩუენ კაცი იგი, უფალი ქუეყანისა მის, და თქუა: ვერ იხილოთ პირი ჩემი, უკუეთუ არა ძმად იგი თქუენი უმრწემესი იყოს თქუენ თანა.

⁴ უკუეთუ მოავლინო შენ ძმად ჩუენი ჩუენ თანა, შთავიდეთ და გიყიდოთ შენ საზრდელი.

⁵ უკუეთუ არა მოავლინებ ძმასა ჩუენსა ჩუენ თანა, არა შთავიდეთ, რამეთუ კაცი იგი გვეტყოდა ჩუენ და გურქუა: არა იხილოთ პირი ჩემი, უკუეთუ არა ძმად იგი თქუენი უმრწემესი იყოს თქუენ თანა.

⁶ და ჰრქუა მათ ისრაჲლ: რად ესე ბოროტი მიყავთ მე? რადსათვს უთხართ, კაცსა მას, რამეთუ გივის თქუენ ძმად.

⁷ ხოლო მათ ჰრქუეს: კითხვთ მკითხვიდა ჩუენ კაცი იგი ნათესავსა ჩუენსა: უკეთუ ძმად თქუენი ცოცხალ-ლა არს, ანუ თუ გივის ძმად? და ჩუენ უთხართ მას კითხვსა მისისაებრ. ჩუენ რად უწყოდეთ, თუ მრქუას ჩუენ: ვითარმედ მოიყუანეთ ძმად თქუენი?

⁸ ჰრქუა მას იუდა: მოავლინე ყრმად ეგე ჩემ თანა და აღვდგეთ და წარვიდეთ, რათა ვსცხოვრდეთ და არა მოვსწყდეთ ჩუენ-ცა და შენ-ცა და ვანი-ცა შენი.

⁹ მე თავს-ვიდვა ეგე და ველთა ჩემთაგან იძიე, უკუეთუ არა მოვიყუანო და დავადგინო ეგე შენ წინაშე, შეცოდებულ ვიყო შენდა ყოველთა დღეთა.

¹⁰ და უკეთუმცა არა დავყოვნეთ, აწმცა მოქცეულ ვართ ორგზის.

¹¹ და ჰრქუა მას ისრაჲლ: ვინათგან ეგრე არს, ესე ყავთ: მიიღეთ ნაყოფისაგან ამის ქუ-

ეყანისა ჭურჭელთა შინა თქუენტა და შთაართუთ ძღუენი კაცსა მის ღმრთისასა: რეტიწე და თაფლი და საკუმეველი და შტახსი და ბელეკონი და ნიგოზი.

¹² და ვეცხლი ორი წილი მიიღეთ ჯელთა თქუენტა, ვეცხლი იგი, რომელ მოიგო ჭურჭელთა თქუენტა თანა, მიიღეთ თქუენ თანავე, ნუშკუ უმეცრება რადმე არს.

¹³ და ძმაღ თქუენი წარიყუანეთ, და აღდეგით და წარვედით მის კაცისა.

¹⁴ ხოლო ღმერთმან ჩემმან მოგეცინ თქუენ მადლი წინაშე მის კაცისა, მოავლინენ ძმაღ იგი თქუენი ერთი და ბენიამენ, რამეთუ მე ერთ-ვე უშვილო ვიქმენ.

¹⁵ მიიღეს კაცთა მათ ძღუენი იგი და ვეცხლი ორი წილი მიიღეს ჯელთა მათთა და ბენიამენ, და აღდგეს და შთავიდეს ეგვზტედ და წარდგეს წინაშე იოსებისა.

¹⁶ ვითარცა იხილნა იგინი იოსებ და ბენიამენ, ძმაღ იგი თვისი ერთისა დედისაღ, ჰრქუა ეზოდსმოძღუარსა თვსსა: მე-

იყუანენ კაცნი ეგე სახიდ და დაკალ საკლველები და მზავავ, რამეთუ ჩემ თანა ჭამონ პური კაცთა მაგათ სამხრის.

¹⁷ ყო ვერე კაცმან მან, ვითარცა უბრძანა მას იოსებ და შეიყუანნა იგინი ვანად იოსებისა.

¹⁸ ვითარცა იხილეს, რამეთუ შეიყუანეს კაცნი იგი სახიდ იოსებისა და თქუეს ვეცხლისა მისთვს, რაჟამს იპოვა ჭურჭელთა ჩუენტა პირველად, მისთვს შევკყავთ ჩუენ შეწამებად დაცვისა და დადებად ბრალისა და მიყუანებად ჩუენდა მონად და კარაულთა ჩუენტა.

¹⁹ მოუწდეს კაცსა მას, რომელ-იგი იყო სახლსა ზედა იოსებისსა.

²⁰ ბჭეთა სახლისათა და ჰრქუეს: გვედრებით, უფალო, მოვედით პირველად სყიდად საზრდელისა.

²¹ და იყო, ვითარცა მივედით სადგურსა და აღვალეთ ძაძათა ჩუენტა, კაცად-კაცადისა ვეცხლი იპოვა ძაძათა ჩუენტა ვეცხლი ჩუენი, სასწორით მოგვიღებდეს ჯელთა ჩუენტა აწ.

²² და ვეცხლი სხუად მოგვღე-ბიეს სყიდად საზრდელისა და არა ვიცით, ვინ შთადგა იგი ძაძათა ჩუენთა.

²³ ხოლო მან ჰრქუა მათ: შენ-დობა იყავნ თქუენდა. ნუ გე-შინინ, ღმერთმან თქუენმან და ღმერთმან მამათა თქუენ-თამან გცა საფასე ჳურჯელთა თქუენთა. ხოლო მე ვეცხლი თქუენი გამოცდილი მომიღე-ბიეს და გამოგუარა მათ სჳმე-ონ და შეიყუანნა იგინი შინა-გან.

²⁴ და მოართუა წყალი დაბა-ნად ფერგთა მათთა და სცა საზრდელი ვირთა მათთა.

²⁵ ხოლო მათ მზა-ყუეს ძღუ-ენი მოსლვადმდე იოსებისა სამზრად, რამეთუ ესმა ვი-თარმედ, მუნ სადილობად არს.

²⁶ შევიდა იოსებ სახიდ თჳ-სა და შეართუეს მის ძღუენი, რომელ აქუნდა გელთა მათთა და თაყუანი-სცეს მას თავითა ქუეყანასა ზედა.

²⁷ ჳკითხა მათ იოსებ და ჰრქუა: ვითარ-რად ცოცხლე-ბით იყუენით? და მერმე ჰრქუა მათ: ცოცხლებით არს-

ა მამად იგი თქუენი მოხუ-ცებული, რომლისა სთქუთ: ცოცხალ-ლა არს?

²⁸ ხოლო მათ ჰრქუეს: ცო-ცხლებით არს მონად შენი, მა-მად ჩუენი, ცოცხალ-ლა არს. და თქუა იოსებ: კურთხეულ არს კაცი იგი ღმრთისა მი-ერ და იგინი მოდრკეს და თაყუანის-სცეს.

²⁹ აღიხილნა თუალნი თჳსნი იოსებ და იხილა ბენიამენ, ძმად თჳსი, ერთისა დედისად და ჰრქუა: ესე არსა ძმად თქუ-ენი მრწემი, რომლისა სთქუთ ჩემდა მოყვანებად? და ჰრქუა: ღმერთმან შეგიწყალენ შენ, შვილო.

³⁰ შეძრწუნდა იოსებ, რამეთუ, შეიწვებოდეს ნაწლევნი მისნი ძმასა მისსა ზედა და ეგულე-ბოდა ტირილად, შევიდა სა-უნჯედ და ტიროდა მუნ.

³¹ და დაიბანა პირი თჳსი და დაითმინა ტირილი და უბრძა-ნა დაგება პურისა.

³² და დაუგეს მას მარტოსა და მათ თჳსა და მეგჳპტელ-თა მათ, რომელნი პურს ერ-თნეს, თჳსა რამეთუ ვერ ჳელ-ეწიფების მეგჳპტელთა პური-

სა ჭამად ებრაელთა თანა. რამეთუ საძაგელებად არს მეგვპტელთად ყოველი მწყემსი ცხოვართა.

³³ და დასხდეს წინაშე მისსა უხუცესი უხუცესად და უმრწემესი უმრწემესად, განუკვრდებოდა კაცთა მათ კაცად-კაცადისა ძმისა მიმართ თვისისა.

³⁴ რამეთუ მიიღებდეს იგინი ბოძა კაცად-კაცადი, მიიხუენ თავისა თვისისა, ხოლო დიდად განდიდნებოდა ბოძი ბენიამენისი უფროდს მათსა ხუთ წილ, ვიდრე მათი, სუეს ღვწოდ და დაითვრნეს მის თანა.

ტბ და უბრძანა იოსებს ეზოვსმოძღუარსა თვისსა და ჰრქუა: აღავსენით ძაძანი მაგათ კაცთანი საზრდელითა, რაოდენ რომელ ედვას აღებად და შთაუდევით ვეცხლი კაცად-კაცადისა პირსა ზედა ძაძისა თვისისასა.

² და ბარძიმი იგი ჩემი ვეცხლისა შთაუდევით ძაძასა უმრწემესისასა და სასყიდელი-ცა იფქლისა მისისა, ხოლო მათ ყუეს სიტყვსა მის იოსებისსა, ვითარ-იგი უბ-

რძანა მათ.

³ ღამე იგი განთენა და კაცნი იგი წარიგზავნენს და კარაულნი მათნი

⁴ და ვითარცა განვლეს ქალაქი, არღა განშორებულ იყვნეს შორად, ჰრქუა იოსებებზოსმოძღუარსა თვისსა: აღდეგ, დევნა-უყავ კაცთა მათ, ეწიე და არქუ მათ: რაღსათვს მომაგეთ მე ბოროტი კეთილისა წილ?

⁵ რასა მიმპარეთ მე ბარძიმი ვეცხლისა, ანუ არა ესე არს-ა, რომლითა სუამნ უფალი ჩემი და იგი ზმნით იზმნიან მაგით? ბოროტი აღასრულეთ რომელ ესე ჰყავთ.

⁶ და ვითარ ეწია იგი, ჰრქუა მათ სიტყვსა მისებრ.

⁷ ხოლო მათ მიუგეს და ჰრქუეს: რად იტყვს უფალი ჩუენი სიტყუასა მაგას? ნუ იყოფინ ჩუენდა, მონათა შენთა სიტყვსა მაგისებრ.

⁸ უკუეთუ ვეცხლი იგი, რომელ ვპოვეთ ჭურჭელთა ჩუენთა, მოვიღე შენდა ქუეყანით ქანანით, ვითარმცა ვიპარეთ სახლისაგან უფლისა შენისა ოქროდ, გინა ვეცხლი?

⁹ ხოლო რომლისაცა თანა იპოოს მონათა შენთაგანისა ბარძიმი იგი მოკუედინ და ჩუენმცა ვართ უფლისა შენისა მონა.

¹⁰ ხოლო მან ჰრქუა: და აწ ვითარ იტყვთ, ეგრე იყავნ. ვის თანა-ცა იპოოს ბარძიმი იგი, იყავნ ჩუენდა მონა. ხოლო თქუენ უბრალო იყვენეთ.

¹¹ და ისწრაფეს და გარდაჰკბადეს კაცად-კაცადმან ტვრთი თვისი და განწსნეს თითოეულად ძაძა თვისი.

¹² და იწყო და აღიხილვიდა უხუცესითგან, ვიდრემდე მოვიდა უმრწემესისა და პოვა ბარძიმი იგი ტვრთსა შინა ბენიამენისსა.

¹³ ხოლო მათ დაიპეს სამოსელი მათი და აჰკიდეს კაცად-კაცადმან ტვრთი თვისი კარაულსა მათსა და მიიქცეს ქალაქად.

¹⁴ შევიდა იუდა და ძმანი მისნი იოსებისა, ვიდრე სახლსადა შინა იყო და დაცვვეს წინაშე მისსა ქუეყანისა ზედა.

¹⁵ ჰრქუა მათ იოსებ: რად-ვსე ჰქმენით? არა იცითა, რამეთუ ზმნით იზმნის კაცი ჩემ ვითა-

რი?

¹⁶ ჰრქუა მას იუდა: რად სიტყუად მიუგოთ უფალსა ჩუენსა, ანუ რასა ვიტყოდით, ანუ რასა ვიმართლობდეთ, რამეთუ ღმერთმან პოვნა მონანი თვისნი ცოდვასა შინა. აჰა ესერა, ვართ ჩუენ მონა უფლისა ჩუენისა და რომლისა თანა იპოვა ბარძიმი იგი.

¹⁷ ჰრქუა მას იოსებ: ნუ იყოფინ ჩემდა ყოფად სიტყვსა მაგის, კაცი რომლისა თანა იპოვა ბარძიმი იგი, იგი-ცა იყო ჩემდა მონა ხოლო თქუენ აღვედით ცოცხლებით მამისა თქუენისა.

¹⁸ მი-რე-ეახლა მას იუდა და ჰრქუა: გვედრები უფალო, იტყოდი მონა შენი წინაშე შენსა და ნუ განჰრისხნები მონისა შენისათვს, რამეთუ შე ხარ შემდგომი ფარაოსა.

¹⁹ შენ გვკითხე მონათა შენთა და სთქუ: უკუეთუ გივის მამად, გინათუ ძმად?

²⁰ და გარქუთ უფალსა ჩუენისა, ვითარმედ გვვის ჩუენ მამად მოხუცებული და ძე სიბერისა მისისა. ძმად მისი მოკუდა და იგი მარტო დაშთა დე-

დასა მისსა და მამამან მისმან შეიყუარა იგი.

²¹ ხოლო შენ არქუ მონათა შენთა: მოიყუანეთ იგი ჩემდა და მე ვილუაწო იგი.

²² ხოლო ჩუენ გარქუთ შენ, უფალსა ჩუენსა, ვერ გელ-გეწიფების ყრმასა მას დატე-ვებად მამისა, უკუეთუ დაუტე-ოს მამად, მოკუდეს იგი.

²³ ხოლო შენ არქუ მონათა შენთა: უკუეთუ არა მოვიდეს ძმად თქუენი უმრწემესი თქუ-ენ თანა, არ-ლა-რა შესძინოთ ხილვად პირისა ჩემისა.

²⁴ და იყო, ვითარცა აღვედით მონისა შენისა, მამისა ჩუენი-სა, უთხართ მას სიტყუად უფ-ლისად ჩუენისა.

²⁵ და მრქუა ჩუენ მონამან შენმან, მამამან ჩუენმან: წარ-ვედით, და მიყიდეთ ჩუენ კუა-ლად მცირედ საზრდელი.

²⁶ ხოლო ჩუენ ვარქუთ: ვერ, გელ-გუეწიფების შთასლვად, არა თუ ძმად ჩუენი უმრწე-მესი შთამოვიდეს ჩუენ თანა, რამეთუ ვერ გელ-გუეწიფების ხილვად პირისა კაცისა მის, უკუეთუ ძმად ჩუენი უმრწემე-სი არა იყოს ჩუენ თანა.

²⁷ ხოლო მრქუა ჩუენ მამა-მან ჩუენმან, მონამან შენ-მან, ჩუენდა მომართ: თქუენ უწყით, რამეთუ ორნი შუნა იგინი ცოლმან ჩემმან.

²⁸ და ერთი იგი წარწყმდა, განვიდა ჩემგან და სთქუთ: მწეცმან შეჭამა იგი და არ-ლა-რა ვიხილე.

²⁹ აწ უკუე ესე-ლა თუ წა-რიყუანოთ პირისაგან ჩემისა და შეხუდეს მაგას სნეულებად გზასა ზედა, შთაავლინოთ სი-ბერე ჩემი მწუხარებით ჯოჯო-ხეთა.

³⁰ აწ უკუეთუ შევიდე მონისა შენისა, მამისა ჩუენისა, და ყრმად ეგე არა იყოს ჩუენ თა-ნა, რამეთუ სულნი მისნი გა-მოაბენ სულთა მაგისთა.

³¹ და იყოს, რაჟამს იხილოს, ვითარმედ ყრმად ეგე არა არს ჩუენ თანა, აღესრულოს და შთავიდეს სიბერე მამისა ჩუე-ნისა მწუხარებით ჯოჯოხეთა.

³² რამეთუ მონასა შენსა თავს-მიდებიეს ყრმად ეგე მა-მისაგან და ვარქუ: უკუეთუ არა მოვიყუანო შენ წინაშე და დავადგინო, შეცოდებულ ვი-ყო მე მამისა ყოველთა დღე-

თა.

³³ აწ უკუე ვდგე მე მონად შენ-
და ყრმისა მაგის წილ, ხოლო
ყრმად ეგე აღვიდეს ძმათა თა-
ნა მამისა თვისისა.

³⁴ ვითარმე უკუე აღვიდე მა-
მისა, არა თუ იყოს ძმად ჩუენ-
ნი უმრწემესი ჩუენ თანა, რა-
თა არა ვიხილო ძვრი, რომე-
ლი პოლოს მამამან ჩემმან?

ტომ და ვერ-ლა-რა ეძლო
იოსებს დათმენად ყო-
ველთა წინაშე მდგომარეთა
მისთა და თქუა: განავლინეთ
ყოველი კაცი ჩემგან და არა
ვინ დადგა წინაშე იოსებისა,
არცა ერთი. ღა რაჟამს გამოე-
ცხადებოდა იოსებს ძმათა თვის-
თა.

² აღიმაღლა ჳმად ტირილით
და ესმა ჳმად ყოველთა მეგვპ-
ტელთა და მიესმა სახლსა ფა-
რაოღსსა.

³ და ჰრქუა იოსებს ძმათა თვის-
თა: მე ვარ იოსებს, ცოცხალდა
არსა მამად ჩემი? და ვერ მიუ-
გეს ძმათა მისთა სიტყუად, რა-
მეთუ შეეშინა და შეძრწუნდეს
ფრიად.

⁴ ჰრქუა იოსებს ძმათა მისთა:
მომეახლენით მე! ხოლო იგი-
ნი მიეახლნეს და ჰრქუა: მე

ვარ იოსებს, ძმად თქუენი, რო-
მელი მიმყიდეთ ეგვპტედ.

⁵ ხოლო აწ ნუ სწუნთ, ნუ-
ცა ფიცხელ-გიინ თქუენ, რამე-
თუ მომყიდეთ მე აქა, რამეთუ
ცხორებისა თქუენისათვის მო-
მავლინა მე ღმერთმან წინაშე
თქუენსა.

⁶ რამეთუ ესე მეორე-ლა წელი
არს სიყმილი ქუეყანასა ზე-
და და მერმე ხუთნი-ლა წელნი
ყოფად არიან, რომელსა არა
იყოს ჳნვა, არაც ლეწვა.

⁷ და მომავლინა მე ღმერთმან
თქუენსა წინა, რათა დაშთეს
ნეშტი თქუენი ქუეყანასა ზედა
გამოზრდად თქუენდა ნეშტად
დიდად.

⁸ ხოლო აწ არა თქუენ მომავ-
ლინეთ მე აქა, არამედ ღმერ-
თმან და მყო მე, ვითარცა მა-
მად ფარაოსი, უფალ ყოველსა
ზედა სახლსა მისსა და მთა-
ვარ ყოველსა ქუეყანასა ეგვპ-
ტისასა.

⁹ ისწრაფეთ და აღვედით მა-
მისა ჩემისა და არქუეთ მას:
ამის იტყვს იოსებს, ძე შენი,
მყო მე ღმერთმან უფალ ყო-
ველსა ქუეყანასა ეგვპტისასა
შთამოვედ ჩემდა და ნუ ჰყოფ-

ნი.

¹⁰ და დაემკვდრე ქუეყანასა გესემ არაბიასა და იყავ მახლობელად ჩემსა შენ და ძენი შენნი და ძენი ძეთა შენთანი და ცხოვარი და ზროხად შენი ყოველი, რაოდენი-რაჲ არს შენი.

¹¹ და მე გამოგზარდო შენ, რამეთუ ხუთ წელსა სიყმილი ყოფად არს, რათა არა მოსწყდეთ შენ და ძენი შენნი და ყოველი მონაგები შენი.

¹² აჰა ესერა, თუალნი თქუენნი ხედვენ და თუალნი ბენიამენისნი, ძმისა ჩემისანი, რამეთუ პირი ჩემი გეტყვს თქუენ.

¹³ უთხართ მამასა ჩემსა ყოველივე დიდებაჲ ეგვპტეს შინა და რაოდენი-ესე იხილეთ და ადრე ყავთ და მოიყვანეთ მამა ჩემი აჟა.

¹⁴ და მოეხზა ქედსა ბენიამენისსა, ძმისა თჳსისსა, და ტიროდა მას ზედა. და ბენიამენ ტიროდა ქედსა ზედა იოსებისსა.

¹⁵ და ამბორს-უყოფდა ყოველთა ძმათა თჳსთა და ტიროდა მათ თანა და ამისა შემ-

დგომად ეტყოდეს მას ძმანი მისნი.

¹⁶ და მიიწია სიტყუად ესე სახლსა ფარაოსსა და უთხრეს, ვითარმედ მოსრულ არიან ძმანი იოსებისნი, განიხარა ფარაო და ყოველთა მსახურთა მისთა.

¹⁷ და ჰრქუა ფარაო იოსებს: არქუ ძმათა შენთა, რათა ესრე ყონ; ალავეთ ძაძები თქუენი იფქლითა და წარვედით ქუეყანად ქანანისად.

¹⁸ და წარმოიყუანეთ მამად თქუენი და ყოველი მონაგები თქუენი, და მოღით ჩემდა და მიცვე თქუენ ყოველივე კეთილი ეგვპტისად და შჭამდეთ თქუენ ტჳნსა ქუეყანისასა.

¹⁹ ხოლო შენ ამცენ ესე, რათა მიიღონ ურმები ქუეყანით ეგვპტით ყრმათა თქუენთათჳს და ცოლთა და წარმოიყუანეთ მამად თქუენი და მოვედით

²⁰ და ნუ ჰრიდებნ თუალი თქუენი ჳურჭელსა თქუენსა, რამეთუ ყოველივე კეთილი ეგვპტისა თქუენდა იყოს.

²¹ და ყვეს, ეგრე ძეთა ისრაჴლისათა და მისცა მათ

იოსებ ურმები ბრძანებისაებრ მეფისა ფარაოსა და ალუგო მათ საზრდელი გზასა ზედა.

²² და ყოველთავე სცა მრჩობლი სამოსელი, ხოლო ბენიამენს სცა ორასი დრაჰკანი და ხუთი საცვალეებლნი თითოფერი სამოსლები.

²³ და მამასა მიუძღუანა ეგრეთვე ათი ვირი, რომელთა ეკიდა ყოვლისაგან კეთილისა ეგვპტისა და ათი ჯორი, რომელთა აქუნდა პური საგზლად მამისა თჳსისა.

²⁴ და წარგზავნა ძმანი თჳსნი და წარვიდეს და ჰრქუა მათ: ნუ გულს იწუხებთ გზასა ზედა.

²⁵ და აღმოვიდეს ეგვპტით და მოვიდეს ქუეყანად ქანანისად იაკობისა. მამისა მათისა.

²⁶ და უთხრეს მას და ჰრქუეს: ცოცხალ არს ძე შენი იოსებ და იგი არს მთავარ ყოველსა ქუეყანასა ეგვპტისასა და განუკვრდა იაკობს გონებასა თჳსსა და არა ჰრწმენა მათი.

²⁷ და იგინი უთხრობდეს ყოველთა მათ სიტყუათა იოსების მიერ, რომელთა ეტყოდა მათ და ვითარცა იხილა ურ-

მები იგი, რომელ მიუძღუანა იოსებ, რათა წარიყუანოს იგი განცხოველვურდა სული იაკობ მამისა მათისა.

²⁸ და თქუა ისრაილ: დიდ არს ესე ჩემდა, უკუეთუ ძე ჩემი იოსებ ცოცხალ-ლა არს, მივიდე და ვინილო ვიდრე სიკუდილადმდე ჩემდა.

ბქ წარმოიტრო ისრაჲლ და ყოველივე მისი. და მოვიდა ჯურღმულსა მას ზედა ფიცისასა და შეწირა მსხუერპლი ღმრთისა მამისა თჳსისა ისაკისა.

² ჰრქუა ღმერთმან იაკობს ჩუენებასა შინა ღამისასა; იაკობ, იაკობ, ხოლო მან თქუა: რა არს?

³ და თქუა: მე ვარ ღმერთი მამათა შენთა, ნუ გეშინინ შესლვად ეგვპტედ, რამეთუ ნათესავად დიდად გყო შენ მუნ:

⁴ და შთავიდე მე შენ თანა ეგვპტედ და მე აღმოგიყუანო შენ მიერ სრულიად. და იოსებ დაგასხნეს ჳელნი თუალთა შენთა.

⁵ და აღდგა იაკობ ჯურღმულისა მისგან ფიცისა და წა-

რიყვანეს ძეთა მისთა ისრაჲლ, მამად მათი და აღსხეს ჭურჭელი მათი და ცოლები მათი ურმებსა მას, რომელ მიუძღუნა იოსებ აზუმად მათ ზედა და საცხოვარნი მათნი და შთავიდეს ეგჳბტედ.

⁶ და ყოველივე მონაგები მათი, რაოდენი-რად მოეგო ქუყანასა ქანანისასა. და შევიდეს ეგჳბტედ იაკობ და ნათესავი მისი მის თანა.

⁷ ძენი მისნი და ძეთა მისთანი და ასულნი მისნი და ასულნი ასულთა მისთანი და ყოველივე ნათესავი მისი შეიყუანა ეგჳბტედ.

⁸ და ესე სახელები არს ძეთა ისრაჲლისათა, რომელნი შევიდეს ეგჳბტედ იაკობის თანა, მამისა მათისა, იაკობ და ძენი მისნი. პირმოოდ იაკობისი - რუბენ.

⁹ და ძენი რუბენისნი: ენუქ და ფალუს, ასრომ და ქარმი.

¹⁰ და ძენი სჳმეონისნი იემუელ და იამინ და აოდ და აქიმ და საარ და საულ ქანანელი-საგანნი.

¹¹ და ძენი ლევისნი: გეთსონ და კაათ და მერარი.

¹² და ძენი იუდასნი: ჰერ და ავან, სელომ ფარეზ და ზარა. და მოსწყდეს ჰერ და ავან ქუყანასა ქანანისასა. და იყვნეს ძენი ფარეზისნი: ესრომ და იამოლ.

¹³ და ძენი იზაქარისნი: თოლა და ფოა და იასუქ და ზამბრამ.

¹⁴ და ძენი ზაბულონისნი სედერ და ალონ და აილელ.

¹⁵ ესენი ძენი ლიასნი, რომელ უშვნა იაკობს შუამდინარეს ასურეთისა და დინა, ასული მისი, ყოველი ძენი და ასულნი ოცდაათსამეტი.

¹⁶ და ძენი გადისნი: საფონ და ანგის და საგნის და თასუბამ და აედის არუჭლის და არჭილის.

¹⁷ და ძენი ასერისნი: იემნა და იესო და ბარია და იეოლ და სარა დად მათი. და ძენი ბარისნი: ქობორ და მელქიელ.

¹⁸ ესე ძენი ზელფასნი, რომელ მოსცა ლაბან ლიას ასულსა თჳსსა რომელ, უშვნა ესე ძენი იაკობს სული ათექუსმეტი.

¹⁹ და ძენი რაქელისნი, ცოლისა იაკობისნი, იოსებ და ბენიამენ.

²⁰ ხოლო იყვნეს ძენი იოსებისნი ეგვიპტეს, რომელნი უშვნა მას ასენეთ, ცოლმან მისმან ასულმან პეტეფრესმან, მღდელისა მზის ქალაქისამან მანასე და ეფრემ, ხოლო იყვნეს ძენი მანასესნი, რომელნი უშვნა მას ხარჭმან მან ასურმან მაქირ. და მაქირ შვა გალად, ძენი ეფრემისნი ძმისა მანასესნი: სუტალმან და ტალამ. ძენი სუტალმისნი: ედემ.

²¹ ძენი ბენიამენისნი: ბალა ქობორ და ასბჴლ, ხოლო იყვნეს ძენი ბალასნი: გირა და ნოემან და ჰნქის და როს და მამფენ და ოფიმენ და გირა შვა არად.

²² ესე ძენი რაქელისნი, რომელ უშვნა იაკობს, ყოველი სული ათრვამეტნი.

²³ და ძენი დანისნი ასომ.

²⁴ და ძენი ნეფთალემისნი: ასილ და გოვინი და ესარ და სულემ.

²⁵ ესე ძენი ბალასნი, რომელნი მისცნა ლაბან რაქაელს, ასულსა თჴსსა, და უშვნა ესენი იაკობს ყოველი სული შჴდ.

²⁶ და ყოველნივე, რომელნი შევიდეს ეგვიპტედ იაკობის თანა, რომელნი გამოსრულ იყვნეს, წყვილთაგან მისთა გარემე ცოლთა ძეთა იაკობისთა ყოველი სული სამეოცდაექუს.

²⁷ და ძენი იოსებისნი, რომელნი ესხნეს ეგვიპტეს ორ და ყოველი სული, რომელი შევიდა ეგვიპტედ იაკობის თანა სამეოცდაათხუთმეტ.

²⁸ ხოლო იუდა წარავლინა წინასწარ მისა იოსებისა, რათა მოეგებოდის მას კათერონ ქალაქად, ქუეყანასა რამქსასა.

²⁹ აღაგნა იოსებ ეტლნი თჴსნი და აღვიდა შემთხუევად იაკობისა მამისა თჴსისა კათერონ ქალაქად და იხილა იგი და მოეხჴა ყელსა მამისასა და ტიროდა ტირილითა დიდითა ფრიად.

³⁰ და ჰრქუა ისრაჴლ იოსებს: მოგკუდე აწ, ამიერითგან ვიხილე პირი შენი, რამეთუ შენ ცოცხალ-ლა ხარ.

³¹ და ჰრქუა იოსებ ძმათა თჴსთა: აღვიდე და უთხრა ფარაოს და ვჴრქუა მას, ვითარმედ ძმანი ჩემნი და სახლი მამისა

ჩემისა, რომელნი იყვნეს ქუეყანასა ქანანისასა, მოსრულ არიან ჩემდა.

³² ხოლო კაცნი იგი არიან მწყემს, რამეთუ ცხოვარის მზრდელმან ცხოვარნი მათნი და ზროხად და ყოველივე, რადცა არს მათი, მოსრულ არიან ჩემდა.

³³ უკუეთუ გიწოდოს თქვენ ფარაო და გრქუას, რად არს საქმე თქუენი:

³⁴ თქუთ, ვითარმედ კაცნი საცხოვრის მზრდელ ვართ მონანი შენნი სიყრმიტგან-ვე აქამომდე ჩუენ და მამანი ჩუენნი, რათა დაეშენნეთ ქუეყანასა გესემისასა არაბიასა, რამეთუ საძაგელ არს მეგჳტელთა ყოველი მწყემსი ცხოვართად.

ტხ და მივიდა იოსებ, უთხრა ფარაოს და ჰრქუა: მამად ჩემი და ძმანი ჩემი და ყოველი საცხოვარი და ზროხანი მათნი მოსრულ არიან ქუეყანით ქანანისათ და აჰა არიან იგინი ქუეყანასა გესემისასა.

² და ძმათაგანი მისთა წარიყუანა იოსებ ხუთი კაცი და

დაადგინნა იგინი, წინაშე ფარაოდსა.

³ და ჰრქუა ფარაო ძმათა იოსებისთა: რად არს საქმე თქუენი? ხოლო მათ ჰრქუეს ფარაოს: მწყემს ვართ ცხოვართა მონანი შენნი სიყრმიტგან, ვიდრე აქამომდე, ჩუენ-ცა და მამანი ჩუენნი.

⁴ და ჰრქუეს ფარაოს: მწირობად მოსრულ ვართ ჩუენ ქუეყანასა, რამეთუ არა არს საძოვარი საცხოვართათჳს მონათა შენთასა, რამეთუ განძლიერდა სიყმილი ქუეყანასა ქანანისასა აწ უკუე დაგვემნეთ მონანი შენნი ქუეყანასა მას გესემისასა.

⁵ ჰრქუა ფარაო იოსებს და ეტყოდა: მამად შენი და ძმანი შენნი მოსრულ არიან შენდა.

⁶ ეგერა, ქუეყანა ეგჳტისა შენ წინაშე არს, უმჯობესა ქუეყანასა დაამკჳდრენ მამად შენი და ძმანი შენნი, დაემკჳდრნედ ქუეყანასა გესემისასა, უკუეთუ იცი შენ, ვითარმედ არიან მათ შორის კაცნი ძლიერნი, დაადგინენ იგინი მთავრად ჩემთა საცხოვართა.

⁷ შეიყვანა იოსებ მამად თვის იაკობ და დაადგინა იგი წინაშე ფარაოდსა და აკურთხა იაკობ ფარაო.

⁸ და ჰრქუა ფარაო იაკობს: რაოდენ არიან წელნი დღეთა ცხოვრებისა შენისათანი?

⁹ და ჰრქუა იაკობ ფარაოს: დღენი წელთა ცხოვრებისა ჩემისათანი, რომელთა ვმწირობ ასოცდაათ წელ, მცირე და ბოროტ იყვნეს დღენი წელთა ცხოვრებისა ჩემისანი, ვერ მიიწინეს დღეთა მათ წელთა ცხოვრებისა მამათა ჩუენთასა, რაოდენთა დღეთა მწირობდეს.

¹⁰ და აკურთხა იაკობ ფარაო და განვიდა მისგან.

¹¹ და დააშენა იოსებ მამად თვისი და ძმანი თვისნი და მისცა მათ სამკვდრებელი ქუეყანასა ეგვიპტისასა და უმჯობესსა ქუეყანასა მას რამესესასა, ვითარცა იგი უბრძანა ფარაო.

¹² და იფქლსა უწყვიდა საწყაულით იოსებ მამასა თვისსა და ძმათა თვისთა და ყოველსა სახლსა მამისა თვისისასა იფქლსა თავად-თავად.

¹³ და იფქლი არა იყო ყოველსა ქუეყანასა, რამეთუ განძლიერდა სიყმილი ფრიად და მოაკლდა ქუეყანა ეგვიპტისა და ქუეყანა ქანანისა სიყმილითა.

¹⁴ და შეკრიბა იოსებ ყოველი ვეცხლი, რაოდენი იბოვა ქუეყანასა ეგვიპტისასა იფქლითა მით, რომელსა ჰყიდდეს და იფქლსა უწყვიდა მათ და შეიღო იოსებ ყოველი ვეცხლი სახლსა ფარაოსსა.

¹⁵ და მოაკლდა ვეცხლი ქუეყანასა ეგვიპტისასა, ქუეყანასა ქანანისსა, მოვიდეს ყოველნი ეგვიპტელები იოსებისა და ეტყოდეს: მეც ჩუენ პური, რაღსა მოვსწყდებით წინაშე შენსა, რამეთუ მოგუაკლდა ჩვენ ვეცხლი.

¹⁶ ჰრქუა მათ იოსებ: მომეცით მე საცხოვარი თქუენ- და გცე პური საცხოვრისა წილ თქუენისა.

¹⁷ მიჰგუარეს მათ საცხოვარი მათი და სცა მათ პური იოსებ საცხოვარისა წილ მათისა, ცხენებისა წილ და ვირებისა ზროხებისა და ცხოვარისა: და გამოზარდნა იგინი მას წელიწადსა შინა პურითა ყოველ-

ლისა წილ საცხოვარისა მათისა. წარგდა წელიწადი იგი.

¹⁸ და მოვიდეს მისა წელიწადსა მას მეორესა და ჰრქუეს: ნუჟკუე მოვისრნეთ უფლისა ჩუენისაგან, რამეთუ მოგუაკლდა ჩუენ ვეცხლი და მონაგები და საცხოვარი შენდამი უფლისა ჩუენისა და არა დამიშთა ჩუენ წინაშე უფლისა ჩუენისა, გარნა თჳსი ესე გუამი და ქუეყანად ჩუენი.

¹⁹ რათა არა მოვსწყდეთ წინაშე შენსა და ქუეყანად ჩვენი მოოჯრდეს, არამედ მიმიყიდენ ჩუენ და ქუეყანად ჩუენი პურისა წილ და ვიყუნეთ ჩუენ და ქუეყანად ჩუენი მონა ფარაოდსა, მეც ჩუენ თესლი, რათა ვსთესოთ და ვცხოვრდეთ და არა მოვსწყდეთ და ქუეყანა არა მოოჯრდეს.

²⁰ და მოუყიდა იოსებ ყოველი ქუეყანა ეგჳპტისად ფარაოს, რამეთუ მისცეს ქუეყანა მათი ეგჳპტელთა ფარაოს, რამეთუ დაიპყრა იგინი სიყმილმან და იყო ქუეყანა იგი ფარაოდსა.

²¹ და ერი იგი დაამონა ფარაოს კირთად კიდითგან საზღურით ეგჳპტისად ვიდრე კი-

დედმდე მისა თჳნიერ.

²² ხოლო ქუეყანისა მის მდღელთასა იგი ხოლო არა მოიყიდა იოსებ, რამეთუ უსასყიდლოდ მისცემდა იოსებ მდღელთა მათ ფარაოსთა და ჳამეს საცემელსა მას, რომელსა სცემდა მათ ფარაო, ამისგან არა განყიდეს ქუეყანა მათი.

²³ ჰრქუა იოსებ ყოველთა ეგჳპტელთა: აჳა ესერა, მოგიგენ თქუენ და ქუეყანა თქუენი დღესითგან ფარაოსად, მიიღეთ თქუენ თესლი, დასთესეთ ქუეყანასა.

²⁴ და ნაყოფი მისი, რომელი იყო, მოეცით მეხუთე ნაწილი ფარაოს, ხოლო ოთხი ნაწილი იყო თავისა თქუენისა თესლად ქუეყანისა საზრდელად თქუენდა და ყოვლისა სახლისა თქუენისა და საჳმეულად ჩხვლთა თქუენთა.

²⁵ და მათ ჰრქუეს: მაცხოვრენ ჩუენ, ვპოვეთ მადლი წინაშე შენსა, უფალო ჩუენო, და ვიყუნეთ მონა ფარაოდსა.

²⁶ და დადვა იოსებ ბრძანებად ქუეყანასა ეგჳპტისასა ვიდრე დღეინდელად დღედმდე: მე-

ხუთე ნაწილი ფარაოს, თუ-
ნიერ ხოლო ქუეყანისა მის
მდღელთასა არა იყო ყოველი
ფარაოდა.

²⁷ ხოლო დაემკვდრა ისრაჲლ
ქუეყანასა ეგვიპტისასა, ქუეყა-
ნასა გესმეს, და დაემუნეს
მას ზედა და აღორძნდეს და
განმრავლდეს ფრიად.

²⁸ და ცხოვნდა იაკობ ეგვიპ-
ტეს ათხვდმეტ წელ და იყვნეს
დღენი იაკობისნი და წელნი
ცხოვრებისა მისისანი ასორმე-
ოცდაშვიდ წელ.

²⁹ და ვითარცა მოიწივნეს
დღენი სიკუდილისა იაკობის-
ნი; მოუწოდა იოსებს, ძესა
თვსსა, და ჰრქუა: უკუეთუ
ვპოვე მაღლი წინაშე შენსა,
დამდევ კელი შენი წყვილთა
ჩემთა და პოოს ჩემ თანა მო-
წყალებად და ჰემმარიტებად,
რათა არა დამფლა მე ეგვიპ-
ტეს.

³⁰ არამედ დავეფლა მე მამა-
თა ჩუენტა თანა და განმიღე
მე ეგვიპტით და დამფალ საფ-
ლავსა მამათასა, ხოლო მან
თქუა: ეგვიპტო.

³¹ და ჰრქუა მას: მეფუცე მე!
და ეფუცა იგი და თაყუანის-

სცა ისრაილ წუერსა ზედა კუ-
ერთხისა მისისასა.

ბბ და შემდგომად სიტყვ-
სა ამის უთხრეს იო-
სებს, ვითარმედ მამად შენი
შფოთოის. და წარმოიყუანნა
ორნი ძენი თვსნი ეფრემ და
მანასე და მოვიდა იაკობისა.
უთხრეს იაკობს და ჰრქუეს.

² ვითარმედ იოსებს, ძე შენი
მოვალს შენდა. და განძლი-
ერდა ისრაჲლ და აღჯდა ცხე-
დარსა ზედა.

³ და ჰრქუა იაკობ იოსებს
ღმერთი ჩემი მეჩუენა მე ლუ-
ზას, ქუეყანასა ქანანისასა, და
მაკურთხა მე.

⁴ და მრქუა: აჰა, აღგაორძი-
ნო შენ და განგამრავლო და
გყო შენ კრებულად და ნათე-
სავად და მიგცე შენ ქუეყა-
ნა ესე და ნათესავსა შენსა
შემდგომად შენსა სამკვდრე-
ბელად საუკუნოდ.

⁵ აწ უკუე ორნი ეგვიპტისა შენ-
ნი, რომელ გესხნეს შენ ეგვიპ-
ტეს, პირველ მოსლვისა ჩე-
მისა შენდა მომართ ეგვიპტეს,
ჩემნი არიან, ეფრემ და მანა-
სე, ვითარცა რუბენ და სვიმეონ
იყვნეს ჩემდა.

⁶ ხოლო მკლნი, რომელ გესხნეს შენ შემდგომად შენდად, იყვნენ სახელითა ძმათა მათათა იწოდნენ მათსა მას ნაწილსა.

⁷ მე რაჟამს მოვიდოდე შუამდინართ ასურეთისათ, მოკუდა რაქელ, დედაჲ შენი, ქუეყანასა მას ქანანისასა და ვითარ მოვიწიე მე ცხენთსარბიელთასა მას ქუეყანასა ქაბართასასა მისლვად ევფრათად, დაგჰფალ გზასა ზედა ცხენისარბიელთასა. ესე იგი არს ბეთლემი.

⁸ და ვითარცა იხილნა ისრაჳლ ძენი იოსებისნი, თქუა: ვინ არიან ესე?

⁹ და ჰრქუა იოსებ მამასა თჳსსა: ძენი ჩემნი არიან, რომელნი მომცნა მე ღმერთმან აქა. და თქუა იაკობ: მომგუარენით ეგენი აქა და ვაკურთხნე.

¹⁰ ხოლო თუალნი ისრაჳლისნი დამძიმებულ იყვნეს სიბერითა და ვერ ეძლო ხილვად და მოიყუანნა იგინი ახლოს მისსა და ამბორს-უყო მათ და შეიტკბნა.

¹¹ და ჰრქუა ისრაჳლ იოსებს: აჰა ესერა, პირისა შენისაგან

არა წუებულ ვიქმენ და მიხუენა მე ღმერთმან თესლი-ცა შენი.

¹² და გამოიყვანნა იგინი იოსებ მუკლთაგან იაკობისთა და თაყვანის-სცეს მას თავითა ქუეყანასა ზედა და მოიყუანნა იოსებ ორნივე ძენი მისნი.

¹³ ეფრემ მარჯუენით მარცხენით კერძო ისრაჳლისა, ხოლო მანასე მარცხენით მარჯუენედ კერძო ისრაჳლისა და მიიახლნა იგინი მას.

¹⁴ განყო ისრაჳლისა ჳელი თჳსი მარჯუენე და დახდვა თავსა ზედა ეფრემისსა, რამეთუ იგი იყო უმრწემესი, მარცხენე მისი თავსა ზედა მანასესსა, იცვალნა ჳელნი მისნი.

¹⁵ აკურთხნა იგინი და თქუა: ღმერთმან, რომელსა სათნო ეყვნეს მამანი ჩუენნი წინაშე მისა. აბრაჰამ და ისაკ, ღმერთმან, რომელმან გამომზარდა მე სიყრმით ჩემითგან ვიდრე დღეინდელად დღედმდე.

¹⁶ ანგელოზმან, რომელმან მიჳსნა მე ყოვლისაგან ბოროტისა, აკურთხენინ ყრმანი ესე! და ეწოდოს სახელი ჩემი ამათ ზედა და სახელი მამათა

ჩემთა აბრაჰამისი და ისაკისი და განმრავლდენ სიმრავლედ დიდად ქუეყანასა ზედა!

¹⁷ ვითარცა იხილა იოსებ, რამეთუ დასდვა მამამან მისმან მარჯუენე მისი თავსა ზედა ვფრემისსა, მიძიმე-უნნდა მას და აღუპყრა იოსებ ჳელი მამისა თვისისა აღებად თავისაგან ვფრემისსა და დადებად თავსა ზედა მანასესსა.

¹⁸ და ჰრქუა მამასა თვისსა არა ეგრე, მამო, რამეთუ ესე არს პირმშო; დადევ მარჯუენე შენი თავსა ზედა ამისსა.

¹⁹ და არა ინება, არამედ თქუა: ვიცი, შვილო, ვიცი, ესეცა იყოს ერად და ესეცა ამაღლდეს. არამედ ძმა მამისი უმრწემესი უფროდ მამისა იყოს და ნათესავი მამისი იყოს მრავალთესლებად.

²⁰ და აკურთხნა ივინი მას დღესა შინა და თქუა: თქუენ შორის იკურთხეოდის ისრაელი და გყავნ შენ ღმერთმან, ვითარცა ეფრემ და ვითარცა მანასე! და დაადგინა ეფრემ წინაშე მანასესა კურთხევასა შინა.

²¹ და ჰრქუა ისრაელი იოსებს: მე ესერა მოგვუდები და იყოს ღმერთი თქუენ თანა და მიგაქცინეს თქუენ ქუეყანად მამათა თქუენთა!

²² მე მიგცემ შენ სიკიმასა გარეშე ძმათა შენთასა, რომელი დავიპყარ ჳელთაგან ამორეველთასა მახვლითა ჩემითა და მშულდითა.

ბი და მოუწოდა იაკობ ძეთა თვისთა და ჰრქუა: შემოკერბით და გითხრა თქუენ, რად-იგი შეგემთხვოს თქუენ უკუანაღსკნელთა დღეთა.

² შემოკერბით და ისმინეთ ძეთა იაკობისთა, ისმინეთ ისრაელისი, მამისა თქუენისა.

³ რუბენ, პირმშოდ ჩემი, ძალი ჩემი და დასაბამი შულთა ჩემთად, ფიცხელად სჩნდი და ფიცხელად და თავკედად აღსდულდი.

⁴ ვითარცა წყალი ნუ შეჰგებები, რამეთუ აჰკედ შენ საწოლსა მამისა შენისასა მაშინ შეაგინე სარეცელი, რომელსა აჰკედ.

⁵ სჯემონ და ლევი ძმათა აღასრულეს სიცრუჳ ჳდომითა მათითა.

⁶ ზრახვასა მათსა ნუ შევალნ სული ჩემი და შეკრებასა მათსა ნუ აღყუებინ ღუძლი ჩემი, რამეთუ გულისწყრომითა მათითა მოსწყვდნეს კაცნი და გულისთქმითა მათითა დაჰკუეთნეს ძარღუნი კუროსა.

⁷ წყეულ იყავნ გულისწყრომად მათი, რამეთუ თავჯედობად და ბორგად მათი, რამეთუ ფიცხელ, განწყუნე იგინი იაკობსა შორის და განვსთესნე იგინი ისრაჲლსა შორის.

⁸ იუდა, შენ გაქებდედ ძმანი შენნი ჯელნი შენნი ზურგსა მტერთა შენთასა; თაყუანისგცემდენ შენ ძენი მამისა შენისანი.

⁹ ლეკვ ლომის იუდა, მცენარისაგან, მჴლო ჩემო, აღმოკედ. მიწოლით დაიძინო, ვითარცა ლომმან და ვითარცა ლეკუმან ლომისამან, ვინმე აღადგინოს იგი?

¹⁰ არა მოაკლდეს მთავარი იუდასგან და წინამძღუარი წყვილთაგან მისთა ვიდრემდე მოვიდეს, რომლისა-იგი განმზადებულ არს და იგი არს მოლოდება წარმართთა.

¹¹ და გამოაბას ვენაჴსა კიცჴ მისი და რქასა ვენაჴისსა კიცჴ ვირისა მისისად, განრცხეს ღვნითა სამოსელი თვისი და სისხლითა ყურძნისათა მოსაბლარდნელი თვისი.

¹² მზიარულ არიან თუალნი მისნი ღვნითა და სჴეტაკ კბილნი მისნი უფროდს სძისა.

¹³ ზაბულონ ზღვს კიდესა და ეშენოს და იგი ავლინებდეს ნავთა და მიიწიოს სიდონადმდე.

¹⁴ იზაქარს კეთილისა გულმან უთქუა, განისუენებდეს შორის ნაწილსა თვისსა.

¹⁵ და იხილოს განსუენებად მისი, რამეთუ კეთილ და ქუეყანა, რამეთუ პოხილ მისცა მჴარნი მისნი შრომად და იქმნა კაც ქუეყანის მოქმედ.

¹⁶ და დან სჯიდეს ერსა თვისსა, ვითარცა ნათესავი ერთი ისრაჲლსა შორის.

¹⁷ და იყოს დან გუელ გზასა ზედა მზირად მჴდომარე ალაგსა და უკბენდეს ტერფსა ცხენთასა და დაეცეს მჴედარი მართლუკუნ.

¹⁸ და მაცხოვარებასა უფლისასა მოელოდის.

¹⁹ გად განცდით განცადოს იგი და მან განცადოს იგი შემდგომად კუალსა მისსა.

²⁰ ასერ, პოხილ პური მისი და მან მისცეს საზრდელი მთავართა.

²¹ ნეფთალემ, ხე მცენარე, მოსცემდეს ნაყოფთა სიკეთისათა.

²² შვილი აღორძინებული იონებ, შვილი ჩემი აღორძინებული საშურველი ძე ჩემი უმრწემესი ჩემდა მოიქცე, რომლისათჳს ზრახვა-ყვეს.

²³ და ძმაცვიდეს და ემტერნეს მათ უფალნი იგი მშჳლდთანი.

²⁴ და შეიმუხრა ძალითურთ მშჳლდები მათი და დაჯსნდეს ძარღუნი მკლავთა გელთა მათთანი გელითა ძლიერთა იაკობისთა მის მიერ, რომელმან განგაძლიერა შენ ისრაჳლ.

²⁵ ღმრთისა მიერ მამისა შენისა. და შეგეწია შენ ღმერთი ჩემი და გაკურთხა შენ კურთხევითა ზეცისათა ზეგარდამო და კურთხევითა ქუეყანისათა, რომელსა იქმს ყოველი კურთხევისათჳს ძუძუთასა და საშოდსა.

²⁶ კურთხევითა მამისა და დედისა შენისათა უფროდსად განძლიერდი უფროდს მათათა მყართასა, კურთხევად ბორცუთა საუკუნეთა იყუნენ თავთა ზედა იოსებისსა და თხემსა, რომელი წინამძღუარ ყოძმათა.

²⁷ ბენიამენ, მგელი მტაცებელი, განთიად ჳამდეს-ლა და მწუხრი განუყოფდეს საზრდელსა.

²⁸ ყოველნი ესე ძენი იაკობისნი - ტომი ათორმეტ. და ამას ეტყოდა მამად მათი და აკურთხნა იგინი კაცად-კაცადი კურთხევისაებრ თჳსისა.

²⁹ ამცნო მათ და ჰრქუა მე შევეძინები ერსა ჩემსა, დამფალთ მე მამათა ჩემთა თანა ქუაბსა მას მრჩობლსა, რომელ-იგი არს აგარაკსა მას ეფრონის ქეტელისასა.

³⁰ რომელ არს წინაშე მამბრესსა, ქუეყანასა ქანანისასა, რომელ-იგი მოიგო აბრაჳამ ქუაბი ეფრონისაგან ქეტელისა სასყიდლით საფლავად.

³¹ მუნ დაჰფლეს აბრაჳამ და ცოლი მისი სარრა ისაკ და ცოლი მისი რებეკა და მუნ

დაფლეს ღია მოგებულსა მას აგარაკსა და რომელ-იგი არს მას შინა ქუაბი ძეთაგან ქე-ტისთა.

³² და დასცხრა იაკობ ბრძა-ნებად ძეთა თვსთა და აღი-ხუნა ფერგნი თვსნი ცხედრად და მოაკლდა და შეეძინა ერსა თვსსა.

ჩ და დავარდა იოსებ პირსა ზედა მამისა თვისისასა და ტიროდა და ამბორს-უყო მას.

² და უბრძანა იოსებ მონათა თვსთა მკუდრის მმოხელთა შემოსად მამად თვსი.

³ და შემოსეს მკუდრის მმო-ხელთა მათ ისრაჴლ და აღას-რულეს მისი ორმეოცი დღე, რამეთუ ესრეთ აღირაცხი-ან დღენი დაფლვისანი. და ეგლოვდა მას ეგვპტე სამეოც-დაათ დღე.

⁴ და ვითარცა წარჰვდეს დღე-ნი იგი გლოვისანი, ეტყოდა იოსებ მთავართა ფარაოთა და ჰრქუა მათ: უკუეთუ ვპო-ვე მადლი წინაშე თქუენსა, ეტყოდეთ ყურთა ფარაოთა და არქუთ:

⁵ მამამან ჩემმან მაფუცა მე და მრქუა: "საფლავსა მას, რომელ-იგი ვიქმენ თავისა ჩე-მისა ქუეყანასა ქანანისასა, მუნ დამფალ მე აწ უკუე აღვი-დე და დავფლა მამად ჩემი და კუალად მოვიდე.

⁶ და ჰრქუა ფარაო იოსებს: აღვედ და დაფალ იგი ვითარ-ცა გაფუცა შენ.

⁷ და აღვიდა იოსებ დაფლვად მამისა თვისისა. და მის თა-ნა აღვიდეს ყოველნი მონანი ფარაოდსნი და მოხუცებულ-ნი სახლისა მისისანი და ყო-ველნი მოხუცეგულნი ქუეყა-ნისა ეგვპტისანი,

⁸ და ყოველივე სახლი იო-სებისი და ყოველნივე ძმანი მისნი და ყოველნივე სახლი მამულისა მისისანი და ნათე-სავი. და ცხოვარი და ზროხა დაუტევეს ქუეყანასა გესემი-სასა.

⁹ და მის თანა აღვიდა ეტლე-ბი და მწედრები და იყო ბანა-კი იგი დიდ ფრიად.

¹⁰ და მოვიდეს იგინი კალოებ-სა მას ზედა ადატისასა, რომელ არს წიაღ იორდანესა, და ეტყებდეს მას ტყებითა დიდი-

თა და ძლიერით ფრიად. და იოსებ გლოვად მამისა თვისისა შუდ დღე.

11 და იხილეს მკვდრთა ქუეყანისა მის ქანანისათა გლოვად კალოთა მათ ადატისათა, თქუეს: გლოვად დიდ არს ვსე ეგვიპტელთა. ამისთვის უწოდა ადგილსა მას სახელი გლოვად ეგვიპტისად, რომელ არს იორდანესა თანა.

12 და უყვეს მათ ძეთა ისრაელისათა ესრეთ, ვითარცა იგი ამცნო მათ.

13 და აღმოიღეს იგი ძეთა მისთა ქუეყანად ქანანისა, და დაფლეს იგი ქუაბსა მას მრჩობლსა, რომელ-იგი მოიგო აბრაჰამ მოგებად საფლავად ძეთაგან ეფრონის ქეტელისათა წინაშე მამბრესა.

14 და მიიქცა იოსებ ეგვიპტედ, იგი და ძმანი მისნი და რომელნი მის თანა აღმოსრულ იყვნეს დაფლვად მამისა მისისა.

15 ვითარცა იხილეს ძმათა იოსებისთა, რამეთუ აღესრულა მამად მათი, თქუეს: ნუუკუე ძვრი ივსენოს ჩუენტვს იოსებ და მოგუაგოს მოსაგებე-

ლი ჩუენი ყოვლისა მისთვის ბოროტისა, რომელი შევაჩუენეთ მას.

16 და მოვიდეს იოსებისა და ჰრქუეს მას: მამამან შენმან გაფუცა შენ ვიდრე აღსრულე ბადმდე მისა და გრქუა შენ.

17 ესრეთ არქუთ იოსებს მიუტევენ სიცრუენი და ცოდვანი მათნი, რამეთუ ბოროტი შევაჩუენეს შენ და აწ თავსიდევ შეცოდებად მსახურთა ღმრთისა მამისა შენისათა. და ტიროდა იოსებ სიტყუასა მას ზედა მათსა მის მიმართ.

18 და მოუცდეს მას და ჰრქუეს: ჩუენ შენი მონანი ვართ.

19 და ჰრქუა მათ იოსებ: ნუ გეშინინ თქუენ, რამეთუ ღმრთისა ვარი მე.

20 თქუენ ზრახვით ჩემთვის ბოროტი, ხოლო ღმერთმან ზრახა ჩემთვის კეთილი, რათა იყოს ვითარცა დღეს, რათა გამოიზარდოს ერი მრავალი და ჰრქუა მათ იოსებ:

21 ნუ გეშინინ, მე გამოგზარდნე თქუენ და სახლი თქუენი. და ნუგეშინის-სცა მათ და ეტყოდა ნებისაებრ მათისა.

²² და დაემკვდრა იოსებ ეგვიპტეს, იგი და ძმანი მისნი და ყოველი სახლი მამისა მისისა და ცხოვნდა იოსებ ასდაათ წელ. და იხილნა იოსებ ყრმა ეფრემისნი მესამედ ნათესავადმდე: და ძენი მაქირისნი, ძისა მანასესი იშვნეს წიაღთა იოსებისთა.

²³ ეტყოდა იოსებ ძმათა თვისთა და ჰრქუა: მე მოგკუდები და მოხედვით მოხედვა-ყოს ღმერთმან თქუნ ზედა, განგიყუანნეს თქუნ ამიერ ქუეყანით მას ქუეყანასა, რომლი-

სათჳს ეფუცა მამათა ჩუნთა აბრაჰამს, ისაკს იაკობს.

²⁴ და აფუცა იოსებ ძეთა ისრაჴლისათა და ჰრქუა: მოხედვასა მას, ოდეს მოგხედოს თქუნ ღმერთმან, თანა აღიხუნით თქუნ ძუალნი ჩემნი თქუნ თანა.

²⁵ და აღესრულა იოსებ ასდაათისა წლისად, და დაჰფლეს იგი და დადვეს საფლავსა მას ეგვიპტეს შინა. და შემურეს იგი ნელსაცხებლითა და დაფლეს იგი ცხედრითა ეგვიპტეს შინა.